LILY A. BEAR

Căutările contrabandistului

O povestire adevărată a unui tânăr disperat care plin de bucurie descoperă libertatea în Domnul Iisus Hristos.

Lily A. Bear

Originally published as The Smuggler's Quest by Lily A. Bear

© 1999 by Christian Light Publications, Inc. Harrisonburg, Virginia, U.S.A. AII Rights reserved

Tradus în limba română cu permisiune.

Pentru versiunea în limba română

© 2011 by Christian Light Publications, Inc

Harrisonburg, Virginia, U.S.A. Toate drepturile rezervate

Tehnoredactarea computerizată: *Gicu Cotlet*

Traducerea: *Cornelia Lup*

Coperta: *Kristi Yoder*

Tipărită în România sub îndrumarea Christian Aici Ministries Berlin, Ohio 44654 USA

Ediția I, *Aprilie 2011*

Pentru corespondenţă şi alte comenzi adresaţi-vă la: Asociaţia International Christian Aici Ministries

O.P.l, Gh. P.l, C.P.l

Suceava 720300 România

Tel: 0230/533032 Email: înfoicamro.org

ISBN 978 – 1 – 936208 – 03 – 6

Cuprins

Introducere…5

Capitolul 1…7

Capitolul 2…13

Capitolul 3…19

Capitolul 4…25

Capitolul 5…33

Capitolul 6…43

Capitolul 7…49

Capitolul 8…57

Capitolul 9…63

Capitolul 10…71

Capitolul 11…75

Capitolul 12…83

Capitolul 13…91
Capitolul 14…99
Capitolul 15…107
Capitolul 16…115
Capitolul 17…123
Capitolul 18…131
Capitolul 19…139
Capitolul 20…147
Capitolul 21… 157
Capitolul 22…165
Capitolul 23…169
Epilog…175
Introducere

Când Hugo Donado m-a dus pe potecile alunecoase din junglă, pe unde umbla el pe vremea când se ocupa de contrabandă, când mi-a arătat râul ce şerpuia uşor prin lanul de trestie şi când m-a dus împreună cu familia lui la o capelă micuţă unde se închinau, am înţeles că Dumnezeu i-a schimbat într-adevăr viaţa. Niciodată nu l-am cunoscut pe Hugo cel vechi, ci numai pe cel nou.

— De ce vrei să-ţi povestesc viaţa mea? m-a întrebat el.

— Pentru că e o poveste care arată ce poate face Dumnezeu. Mulţi tineri se zbat pe acelaşi drum al egoismului şi al păcatului, fără Domnul Iisus Hristos, i-am răspuns eu.

Deoarece Hugo a cerut să-i păstrăm secretă identitatea, am ţinut cont de dorinţa sa. Dar noi, cei care am avut privilegiul să lucrăm împreună cu el, ştim că faptele relatate nu au fost modificate.

Şi azi se mai întâmplă minuni. Domnul Iisus Hristos încă este Salvator şi doreşte ca toţi oamenii să răspundă chemării Sale la mântuire. Dumnezeu vrea ca tu să fii copilul Său şi te caută, aşa cum l-a căutat pe Hugo Donado, în inima junglei.

Mulţumesc în mod deosebit misionarilor din „San Marcos", care m-au ajutat să culeg informaţiile pentru această carte.

LilyA. Bear

Capitolul 1

— Pleacă! Ieşi afară!

Ţipetele pline de mânie au sfâşiat liniştea amiezii. Hugo s-a împiedicat de pragul bordeiului, când a ieşit în căldura apăsătoare şi în lumina orbitoare a soarelui tropical.

— Afară să stai! Ai auzit? a ţipat mama cu voce stridentă, umplând cadrul uşii cu trupul ei masiv.

— Stai afară, potaie mucoasă, că nu eşti bun de nimic!

Hugo, a ieşit din casă cu nonşalanţă. Numai buzele lui subţiri, strânse cu fermitate şi scânteierea întunecată din ochi îi trăda rana ce o simţea din cauza furiei mamei sale vitrege. Dar, când a trecut de colţul străzii şi casa lor a rămas ascunsă după păduricea deasă de palmieri, descurajat, a lăsat umerii să i se prăbuşească. Lovind praful cu picioarele desculţe, şi le ţâra pe uliţa ce cobora spre râu.

„Într-o zi", bâigui el spre umbrarul de palmieri care îl ferea de căldura toridă a amiezii, „într-o zi" a repetat el, sfidător, „voi deveni cineva. Aşteaptă, numai, mama

Donado! Vei fi uimită când mă vei vedea pe mine, Hugo Donado, cum mă voi descurca…"

Hugo s-a oprit, incapabil să sfârşească visul lui de mărire. Ce-ar putea să facă? Ce-ar putea face un copil plăpând de zece ani, aşa încât tot satul să şoptească într-o zi: „Acesta e Hugo. îl cunoşti?" Sau, când trece el, să zică: „Ce se întâmplă?" Sau să fie ca Noel, care îşi uimeşte prietenii cu banii lui.

Hugo s-a încruntat, gândindu-se la Noel, fratele lui mai mare, care poartă haine noi, elegante, e frizat şi umblă cu cămăşi brodate şi cu pantofi de piele. Mama Donado îl lasă în pace, pentru că el râde zgomotos şi îi dă bani ca să tacă.

— Asta e! Hugo s-a plesnit peste picior. îl voi urmări pe Noel. Voi afla unde merge, ce face şi cum face rost de bani. La noapte voi încerca să văd dacă mi-e frică de întuneric. Mă voi furişa atât de încet, ca nimeni să nu ştie că am plecat. Voi merge la râu, cel mai periculos loc din jur şi mă voi întoarce fără să-mi fie frică. Apoi, într-o zi îl voi urmări pe Noel.

Peste San Marcos, micul sătuc situat între râul Ramsos, afluent al marelui Rio Hondo şi tufişurile dense de pădure, s-a lăsat noaptea. Întunecimea aceea sinistră era străpunsă de revărsarea muzicii zgomotoase, ce umplea străzile. Câinii, lătrau şi luptau pentru bucăţile de mâncare ce li se aruncau în curte. Copiii râdeau şi alergau în întuneric. Adulţii stăteau tolăniţi pe bănci, în toate locurile unde se vindea Pepsi sau băuturi tari. Din cauza băuturilor tari, mulţi oameni mergeau acasă noaptea, târziu, clătinându-se, după ce toţi copiii din sat erau adormiţi, iar zgomotele nopţii se linişteau.

Hugo s-a ghemuit pe rogojina pe care dormea, temându-se de întunericul care îl înconjura din toate părţile. Din când în când se auzeau de afară râsetele beţivilor, gemetele şi înjurăturile lor, de parcă în apropiere ar fi izbucnit o luptă.

Ţinea ochii strâns închişi şi îşi astupa urechile, continuând să-şi zică: „Trebuie să merg. Trebuie să mă obişnuiesc cu noaptea, aşa cum să nu-mi mai fie frică". După ce toată familia a adormit, s-a ridicat de pe rogojină. Îşi simţea picioarele reci şi instabile şi cu greu putea să se ţină drept. S-a strecurat pe lângă peretele bucătăriei, clătinându-se, gata-gata să se împiedice de găleata cu apă pe care a vărsat-o azi dimineaţă, când a făcut-o pe mama să se înfurie.

Când a ajuns în curte, a respirat adânc lăsând liber maxilarul ce îl durea şi dinţii au început să îi clănţăne în voie. Nici nu ştie cum a ajuns la râu. Dacă l-ar fi urmărit cineva, s-ar fi întrebat pe bună dreptate dacă copilul acesta este întreg la minte. Fugea câţiva paşi, apoi cădea la pământ, gâfâind ca să poată respira, se uita sălbatic în jur, la întunericul ameninţător şi apoi o lua iar de la capăt.

Ce bine că râul nu a fost prea departe, altfel s-ar fi prăbuşit înainte de a fi ajuns la bărcile legate de mai. S-a ghemuit pe jos în prima barcă ce a găsit-o. I se părea că timpul s-a oprit în loc. Se simţea ca şi când ar fi stat dintotdeauna în barca aceea făcută dintr-un copac scobit. Simţea durerea din cap până-n picioare. Muşchii i se contractau fără să-i poată controla. Râul repeta ca un ecou zgomotele, intensificându-le în bezna din jurul lui. Îşi imagina că vede deja aligatorii, cu ochii lor rotunzi ca nişte mărgele, cum caută să scufunde barca în care se află, sau şarpele încolăcit, care stă gata să-l muşte.

Clipele treceau, dar nimic nu s-a întâmpla. Valurile mici legănau uşor barca. Hugo s-a mai liniştit. Curajos, a încercat să deschidă întâi un ochi, apoi celălalt. Niciun rău nu s-a năpustit asupra lui. Dimpotrivă, a văzut o mulţime de stele care străluceau pe cer ca mii de beculeţe scânteietoare. Hugo s-a ridicat uimit de strălucirea ce o revărsa luna peste ape. Ramuri întunecate atârnau pe mal în bătaia vântului, dar razele argintii ale lunii îmblânzeau umbrele ameninţătoare ale junglei. Pe măsură ce bătăile sălbatice de inimă i se potoleau, Hugo simţea cum îi pătrunde puterea în corp. A început să râdă cu voce tare de teama de întuneric ce l-a terorizat fără niciun sens. Apoi a dezlegat barca, a luat vâslele şi s-a îndreptat înspre mijlocul râului.

„Am biruit frica, o, întunecime a nopţii!" – cântau vâslele lui

când le afunda în apa călduţă a râului. Cu fiecare vâslire îi sporea încrederea în el, până ce a crezut într-adevăr că nu-i mai este frică. Îndreptându-şi umerii, a condus cu fermitate barca prin prima cotitură a râului spre a doua, unde râul se îngusta, malurile acoperite de junglă fiind periculos de apropiate. Umbrele se adânceau, aruncând degete subţiri, întunecate peste apă. Curajul lui Hugo s-a evaporat. Simţea un nod în stomac, ce nu-l lăsa să respire. A început să gâfâie, până ce şi-a pierdut puterea şi a început să tremure. De undeva, din junglă, s-a auzit un ţipăt strident. La stânga lui, un animal mare de apă s-a furişat în râu, făcând barca să se adâncească din cauza undelor ce s-au format sub ea.

— Ajutor! Ajutor! Ajutor! s-a auzit strigătul lui disperat în negura groaznică din jur, ce îi amintea că este singur pe râu. Cu greu a reuşit să schimbe poziţia bărcii şi abia a găsit putere să vâslească spre casă.

Nu-şi mai amintea nici cum a legat barca, nici cum a ajuns acasă. Numai când s-a aruncat pe rogojina lui a simţit că este în siguranţă şi apoi a adormit.

Capitolul 2

Prin uşa deschisă, razele soarelui pătrundeau în casa lui Donado. Afară, puii scormoneau după grăunţele de porumb, sub masa unde mama Donado frământa tortilla (un fel de pâine nedospită, rotundă şi subţire care se face de obicei din făină de porumb sau grâu şi se serveşte caldă cu carne sau brânză deasupra – ni). Se vedea că are experienţă: se uda pe degete, îşi umezea palmele şi prindea o bucăţică de aluat, pe care o lovea ritmic, până ce modela o tortilla subţire şi rotundă. Cele coapte deja, răspândeau un miros de porumb copt, care făcea să-ţi lase gura apă şi care se amesteca cu fumul de la lemnele arse.

— Hei, leneşule! a strigat mama Donado, ca să-l trezească pe Hugo din somn. Nu mergi la şcoală?

Hugo s-a ridicat scâncind de durere, din cauza febrei musculare. Mama a râs ascuţit, apoi s-a întors la lucrul ei. Hugo şi-a frecat braţele şi picioarele, până când a simţit că durerea a scăzut. „Am fost singur la râu!" se gândea el, triumfător. „Şi nimeni nu ştie!"

Lumina zilei a îndepărtat orice urma de teamă din aventura de astă-noapte. Hugo şi-a dat seama că a biruit teama de a merge la râul Ramsos, unde erau temuţii aligatori. În gândul lui, se şi vedea mai înalt

şi mai puternic decât ieri. Întinzându-şi mâinile a gemut datorită durerii ascuţite pe care o simţea.

Înconjurat de lumina soarelui, privea călătoria lui la râu ca un act de eroism. Gândul acesta îi hrănea eul, dându-i încredere în el ca să se îmbrace şi să meargă în bucătărie, să se servească singur din grămada de tortilla şi să plece apoi la şcoală, ca un om care are un anumit scop.

Mama, uimită, urmărea în tăcere pe fiul cel mai mic al soţului ei. De obicei, el intra pe furiş în cameră, împleticindu-se şi obosind-o cu comportarea lui indiferentă. Nu-şi putea explica graba lui Hugo. Schimbarea lui a uimit-o, căci n-a văzut niciodată pe faţa lui atâta mulţumire. Expresia feţei ei, cum era aşa de şocată, a mărit şi mai mult supraaprecierea lui Hugo. „Nu mă mai tem de mama Donado! Am biruit frica!" era cântecul din inima lui Hugo.

Din clipa aceea, a simţit că este un alt Hugo, gata să se năpustească peste orice îi stă în cale pentru a-şi împlini visul său de mărire.

„Aşteaptă mama Donado, îţi arăt eu!" S-a pregătit cât putea de bine ca să plece la şcoală, animat de dorinţa de a începe să înveţe. Hugo a ajuns mult mai târziu decât trebuia. Clasa lui era un haos, ca întotdeauna şi nimeni n-a observat întârzierea lui. Câţiva elevi îşi făceau temele. Copii treceau clasa în fiecare an, deşi erau aproape analfabeţi. Pentru copiii din satele sărăcăcioase care se întindeau de-a lungul şoselei dintre oraşe, conducerea şcolii din zonă pretindea prezenţa la şcoală şi nimic mai mult. Colegii lui Hugo erau uimiţi de conştiinciozitatea lui neaşteptată. Avea un aer de superioritate, pe care ei nu-l puteau înţelege. Curiozitatea lor sporea hotărârea lui Hugo şi îl umplea de mândrie. El, prichindelul satului, începe să fie important!

Visul lui Hugo l-a determinat să joace din toată inima acest rol nou. Acum, în loc să piardă vremea, a început să studieze. Găsea o mulţime de lucruri fascinante şi îi plăcea în special să rezolve probleme. Prin sat au început să circule zvonuri: „Hugo e mic, dar isteţ! Fiţi atenţi cu el, nu-l puteţi păcăli".

— Aud că am un fiu isteţ, l-a luat peste picior tatăl lui, într-o seară când a venit acasă împleticindu-se. Eşti tâmpit! Nici măcar nu poţi tăia trestie. Ha! Uite ce muşchi slabi ai! Râzând zgomotos, l-a înhăţat de braţe, înfigându-şi degetele în muşchii lui. Hugo a înlemnit când a simţit deasupra lui mirosul de alcool, care îi era atât de familiar.

A simţit cum clocoteşte de mânie. Când tatăl lui l-a slăbit din încleştare, a sărit şi s-a întors cu faţa spre el.

— Ai nevoie de ajutor? a întrebat el cu vocea rece, cumpătată. Nu mi-e teamă să tai trestie. Spune-mi! Te ajut.

15

— Bine, bine! Mâine, a murmurat tatăl lui.

Hugo a plecat de dimineaţă, când zorii abia mijeau peste junglă. Credea că e foarte devreme, dar când s-a apropiat de Ian, şi-a dat seama că liniştea dimineţii e întreruptă de zgomotul uşor al secerilor.

Toată dimineaţa a luptat să poată stăpâni arta de a tăia trestie: apuca o trestie de trei – patru metri cu mâna stângă, mânuia secera cu multă repeziciune, aşa cum să taie trestia chiar deasupra pământului; trăgea afară trestia tăiată care se încurca printre celelalte şi o punea peste grămadă.

Nicio adiere nu ajungea jos, la baza trestiei înalte. Hugo tremura istovit sub apăsarea aerului înăbuşitor şi fierbinte, de parcă eforturile lui slabe l-ar fi sufocat. Uneori lujerii erau atât de încurcaţi, încât cu mare greutate reuşea să-i scoată. Altă dată, beţele semeţe, parcă ar fi vrut să-şi ia revanşa, pocnindu-l peste spate sau rănindu-i picioarele în timp ce el tăia alt fir de trestie. Hotărârea lui fermă de a aduna câteva grămezi înainte de a ajunge camionul îl ajuta să continue lucrul.

Când, în sfârşit, a ajuns camionul, cele două grămezi aşteptau să fie încărcate. Tatăl lui, doar a mormăit ceva legat de realizările lui, dar asta a fost suficient ca să-i aducă mulţumire lui Hugo. Ştia că a lucrat mai mult decât a crezut tatăl lui că ar fi în stare.

— Le încarc eu pe ale tale, a spus şoferul coborând din camion, în timp ce Hugo lupta să urce una dintre grămezi.

— E prima ta zi aici? a întrebat el, în timp ce urca trestia în remorcă.

Hugo a dat din cap, fără să îi pese de murdăria ce îi acoperea corpul, de transpiraţia de pe faţă sau de faptul că trestia era de câteva ori mai înaltă decât el. Ochii îi străluceau ca oţelul, gata să arate oricui cât este el de capabil. Tenacitatea ce i se vedea pe faţă, l-a făcut pe şofer să-i admire curajul, în loc să-l compătimească.

— Urcă-te! i-a spus şoferul, după ce camionul a fost încărcat. Când ajungem în sat, poţi sări!

Plin de recunoştinţă, Hugo a urcat în remorca ce a pornit deja. S-a prins de un stâlp de pe marginea ei cu amândouă braţele, ca să fie

sigur că nu cade. Când au ajuns aproape de sat, şoferul a încetinit şi el a sărit. Camionul s-a îndepărtat cu zgomot şi Hugo s-a îndreptat spre casă, s-a spălat şi apoi a mers câteva ore la şcoală.

Dimineaţă de dimineaţă Hugo tăia trestie. În primele zile abia putea să ridice secera din cauza durerii pe care o simţea în braţe şi la spate, dar a continuat cu dârzenie. În fiecare după-masă când în sat era linişte, el dormea, primind astfel putere pentru ziua următoare. Sezonul recoltării trestiei a trecut înainte ca muşchii lui Hugo să se dezvolte şi să se întărească.

Acum, însă, avea două visuri: să facă ceva deosebit şi să fie puternic.

17

Capitolul 3

În familia Donado, viaţa era un haos. Tata Donado venea şi pleca după cum avea chef. Noel i-a urmat exemplul, cu excepţia faptului că, întâmplător, absenţele lui erau noaptea, în timp ce ale tatălui erau ziua.

Hugo aştepta o ocazie potrivită să-l urmărească pe Noel. Secerişul trestiei a trecut, redându-i libertatea. Tăiatul trestiei a făcut să capete putere şi rezistenţă, deşi avea o constituţie slăbuţă.

Într-o după-masă, Hugo a zăbovit mai mult cu prietenii lui, în spatele porţii. El l-a văzut pe Noel şi Jorge, prietenul lui, stând lângă telefon.

— Mergem la Barco? l-a auzit Hugo pe Noel, întrebându-l în şoaptă pe Jorge.

— Aştept un telefon, a răspuns Jorge.

— Cred că e bine la noapte. Noel şi-a încordat muşchii braţului, fără să fie conştient de prezenţa fratelui mai mic printre ceilalţi.

Aşa, *deci*! s-a gândit Hugo. *De asta stau ei aici*. *Pentru că sunt aproape de telefon! îi voi urmări*, *să văd ce va urma*!

În seara aceea, Hugo s-a ascuns în umbră, ca să poată urmări orice mişcare a lui Noel. Pe la ora opt a apărut un jeep gri, pe care nu-l cunoştea, a parcat aproape de intrarea pe podul spre San Marcos.

„Singurul drum pe care pot ieşi este podul", s-a gândit el. „De acolo vor merge fie la dreapta la Ameco, oraşul acela mare, fie la stânga, spre Barco. De ce să se ducă oare la Barco, se gândea el. Barco este pe partea aceasta a râului, iar patrulele de graniţă sunt de cealaltă parte.

Am auzit oare greşit? se gândea el, încercând să-şi pună în

ordine gândurile şi căutând o soluţie. *Trebuie să aflu*. A mers repede la podul plutitor care făcea legătura dintre sat şi şoseaua de pe cealaltă parte… A trecut peste scânduri, făcând zgomot de fiecare dată când călca într-un loc unde sub ele era gol. Din cauză că râul era umflat, capătul podului era depărtat de mai. Hugo a sărit peste acest gol, izbindu-se de şosea. Apoi şi-a găsit un loc confortabil, între ramurile unui copac găunos. „De aici pot vedea bine intersecţia", şi-a zis el, mulţumit.

Zgomotul satului, urletele celor ce chefuiau dincolo de râu, lătratul câinilor şi scânteierea luminilor l-au ajutat să facă faţă întunericului din ascunzătoare. Hugo tremura, nu din cauza aerului cald şi umed din jurul lui, ci pentru că se simţea singur şi expus oricărui pericol nevăzut.

Dar când jeepul gri a trecut podul şi a luat-o la stânga, spre Barco, a simţit că aşteptarea lui lungă a fost răsplătită.

— S-a făcut! gândea el încântat, în timp ce luminile din spatele maşinii dispăreau în depărtare.

Acum să merg în sat şi să mă conving dacă Noel şi Jorge au plecat.

— Unde este Noel? a întrebat el pe câţiva din băieţii care stăteau în jurul telefonului.

— Cine ştie? i-au răspuns ei, ridicând din umeri.

— Întreabă-l pe el! a adăugat altul.

Hugo a plecat. A luat-o pe drumul spre casă, dar a trecut pe o altă stradă şi s-a întors la râu. *Trebuie să văd când se întoarce Noel şi de ce aplecat*.

S-a urcat într-o barcă să aştepte acolo. N-a trecut nici măcar o oră, până ce l-a prins somnul. Era atent la paşii grei ce treceau podul. Dar nici vorbă să audă motorul jeepului în intersecţie, sau să-l vadă pe Noel intrând în sat cu un pachet mare şi greu. N-a auzit nici ce vorbeau în şoaptă Brian şi Jorge când şi-au strâns mâinile, după ce au pus ceva în buzunare. Hugo dormea, fără să-i pese de ce va zice Noel, văzând rogojina lui goală. S-a trezit înainte ca să apară zorii, amorţit şi înfrigurat. Dezamăgit de el însuşi, s-a furişat spre casă, bucuros că nu e nimeni din sat în jurul lui. Nu şi-ar fi dorit să-i pună cineva întrebări.

— Unde ai fost astă-noapte? a şuierat Noel, furios.

21

Spune-mi, ce ai făcut! i-a cerut el.

— Unde ai fost tu? i-a răspuns Hugo pe acelaşi ton. De ce ai mers la Barco? Şi când te-ai întors?

— Un spion! Fratele meu cel mic a devenit un spion. Noel îl privea încruntat, în timp ce rostea cuvintele acestea.

Hugo s-a înfuriat. Dintr-o săritură a fost asupra lui Noel şi i-a tras câţiva pumni, luându-l prin surprindere.

— Opreşte-te! a strigat Noel, rostogolindu-se şi aruncându-l jos. Dar Hugo a strigat la el:

— Opreşte-te, pisică sălbatică!

L-a smucit puternic şi, ţinându-i mâinile la spate, l-a făcut să nu se mai poată mişca.

— Poate îţi voi spune, dacă…

— Hei, băieţi, terminaţi cu bătaia! a strigat mama Donado, ameninţându-i cu mătura.

Noel i-a râs în faţă.

— Nu, mamă! E gata tortilla? Eu cu Hugo vom mânca o grămadă; avem mult de lucru. L-a bătut pe Hugo pe spate şi i-a tras cu ochiul. Mânia lui Hugo s-a topit şi se uita uimit, incapabil să mai mişte.

— N-am ştiut că fratele meu a crescut, a zis Noel, ca şi când nimic nu s-ar fi întâmplat. Când te-ai făcut aşa de puternic? a mai zis, uitându-se la trupul lui mic. Dacă vrei, aş putea să-ţi dau ceva de făcut.

În mintea lui Hugo, cuvintele acestea, şoptite, au fost ca o explozie.

„Oare chiar e adevărat? Asta a vrut Noel să spună?" Un fior de încântare i-a pătruns în suflet, aducându-l în extaz.

Capitolul 4

— Leo, Leee-ooo! Leee-ooo! se tânguia mama Donado; şi durerea din glasul ei străpungea inimile sătenilor adunaţi în faţa casei lor.

— Leee-ooo! se auzea glasul ei tot mai tare, până nu se mai puteau distinge cuvintele din ţipetele ei, apoi s-a prăbuşit fără simţire lângă trupul neînsufleţit al soţului ei.

— Este mai bine aşa, a spus în şoaptă unchiul lui Hugo. Şi împreună cu un alt frate de-al său au dus afară trupul lui Leo, ca să-l pregătească pentru înmormântare.

Hugo stătea ghemuit într-un colţ, urmărind tot ce se întâmplă. Figura lui inexpresivă nu lăsa să se vadă gândurile care îi treceau prin

minte. De ce ţipa oare mama Donado aşa de tare, când între ea şi Leo nu a fost altceva decât ceartă? Şi, cum Leo era atât de mult timp plecat, oare îi vor simţi ei lipsa?

Dar tatăl lui era mort. S-a electrocutat. A fost o moarte absurdă. Unchiul lui a spus că Leo avea atât de multă băutură în el din seara trecută, încât nu putea să fie atent la lucru. În timp ce tăia copacii din junglă, pe lângă şosea n-a fost destul de atent şi a tăiat un copac al cărui vârf a ajuns peste firele de înaltă tensiune. Acestea au pârâit şi s-au transformat în ceva viu, oribil, care s-a încolăcit jos în tufa, la picioarele lui Leo. Disperat, a căutat să scape, luptând cu scânteile alb-albăstrui care trosneau prin fum, dar reflexele sale erau slabe şi tufele din jur l-a împiedicat, aşa că n-a putut să scape. Firele grele i-au căzut peste picioare şi l-au ucis cu încărcătura lor mortală.

De ce, oare nu s-a uitat tatăl lui, înainte de a tăia copacul? Era atât de uşor să vadă liniile electrice de deasupra. Copacul era prea aproape de ele; oricine şi-ar fi dat seama. De ce n-a fost mai atent?

Oare l-a iubit el pe tatăl lui? Hugo s-a ridicat din colţ, meditând la această întrebare. Bănuia că l-a iubit, orice ar fi însemnat aceasta. Tatăl lui n-a apelat la el niciodată, nici măcar n-a fost în preajma lui până anul acesta la tăiatul trestiei.

„Cel puţin, i-am dovedit că nu avea dreptate!” şi-a zis el, încântat, gândindu-se la săptămânile în care a fost la recoltatul trestiei. Spera că şi tatăl lui îşi aminteşte de acest ultim sezon când au tăiat trestia. Oare îşi aminteşte? Hugo spera să fie aşa. Oriunde ar fi tatăl lui, cu siguranţă îşi aduce aminte de familia lui.

Unchii l-au spălat şi l-au îmbrăcat cu cele mai bune haine. Hugo era mulţumit că braţul lui deformat este ascuns acum sub cămaşa curată. Simţea că i se face rău, când se gândea la corpul acela carbonizat. Pe ochi i-au pus câteva monezi ca să-i rămână închişi. Le vor lua înainte de priveghi, dar sub greutatea lor părea că doarme obişnuit. Noel l-a bătut pe umăr.

— Vino, ajută-mi să aleg sicriul. Mama vrea să fie cel mai bun, a spus el.

Pe peretele magazinului erau sprijinite câteva sicrie nefinisate. Nici nu s-au uitat la ele. Dacă mama vrea să fie cel mai bun, aşa vor face. Câteva erau din lemn lustruit. Altele aveau părţile laterale şi capacul de sticlă.

— Îl luăm pe acesta. Noel a arătat spre unul care era din sticlă.

Tata va arăta bine în el, nu-i aşa? a întrebat, privindu-l pe Hugo. El a dat din cap. Sicriul era frumos. Cu câtă mândrie l-au dus ei acasă… Fiecare pas care îl făceau, umplea inima lui Hugo cu încă puţină importanţă. Familia Donado va înmormânta pe tatăl lor cu lucruri de cea mai bună calitate.

— Băieţi! Sicriul! îmi place! Mama Donado i-a îmbrăţişat, dar pentru ei era şocant să le arate atâta afecţiune. Noel a ridicat din sprâncene. Fără să comenteze, i-a aruncat o privire lui Hugo şi a ridicat din umeri cu nepăsare.

La priveghi a fost o mulţime de oameni: vecini, prieteni şi neamuri. Au servit cu suc, cafea şi prăjituri pe toţi musafirii care au venit să aducă lui Leo un ultim omagiu.

Plânsul, suspinele şi bocetele umpleau casa şi se

răspândeau în întunericul de afară. Din când în când, o femeie care le era rudă apropiată, izbucnea într-un plâns puternic, necontrolat care o aducea aproape de inconştienţă. Doi bărbaţi, neamuri şi ei, erau aproape de această femeie care bocea, copleşită de durere şi o scoteau afară prin mulţimea care aştepta. Când ajungea la aer curat, îşi revenea şi bocetele ei isterice se potoleau; apoi se întorcea din nou la cei din casă.

Pe la miezul nopţii, sătenii s-au întors la casele lor, lăsând doar câţiva prieteni la familia Donado ca să-l vegheze pe cel mort.

A doua zi dimineaţă, a venit în fugă un tânăr din sat, abia respirând, şi a spus:

— Noel este chemat la telefon. E cineva din Statele Unite.

— Sper să fie Vadă!

Noel împreună cu Hugo au pornit în jos pe stradă. Oare va veni Vadă azi la înmormântare? Hugo spera să fie aşa, dar ştia că speranţa lui este zadarnică. America e prea departe! Amândoi stăteau cu urechea aproape de telefon, ca să o poată auzi mai bine pe Vadă, sora lor mai mare.

— Noel! Tocmai am primit mesajul tău! a spus ea, plângând. Ieri am ajuns foarte târziu şi n-am putut să sun până acum. E groaznic! Aşa de mult aş fi dorit să-l mai văd o dată pe tata! Suspinul ei, de la mare depărtare, din America, a atins inima băieţilor. Hugo simţea cum i se strânge inima de durere şi lacrimile au început să îi curgă pe obraji. Plângea pentru Vadă. Era singura lor soră. Ea îi trimitea cadouri din

America şi îl considera încă un băiat mic, slab şi sfios. Vadă era singura fiinţă care l-a apărat şi a ţinut la el; ea a fost cea care a avut grijă de frăţiorul ei mai mic, înainte de a fi venit mama Donado să locuiască la ei. Vadă era plecată de atâta timp, încât Hugo nici nu s-a mai gândit la ea în timp ce căuta să-şi împlinească visurile.

— Voi încerca să vin acasă, dar nu ştiu când pot. Scrieţi-mi, băieţi. Spuneţi-mi de tata! A început din nou să plângă. Deodată, legătura s-a întrerupt, iar băieţii nu au mai auzit nimic.

— M-aş fi bucurat să poată veni, a şoptit Hugo printre suspine, încercând să înghită nodul de plâns ce i s-a pus în gât.

— Ne vom purta aşa cum să fie mândră de noi, de tine şi de mine, a spus Noel. Suspinul lui Hugo s-a stins. Oare chiar asta vrea Noel? Vrea într-adevăr să lucrăm împreună?

Cu dosul palmei şi-a şters lacrimile de pe faţă. Pentru Vadă putea plânge, dar pentru tatăl lui, nu. După înmormântare, el şi Noel vor fi o echipă! Abia aştepta!

Hugo se gândea încontinuu la ceea ce va face el când va fi împreună cu Noel. Chiar şi în drum spre biserică, se gândea la viitor. Când au intrat înăuntru, el şi Noel au luat-o de braţ pe mama şi au mers pe prima

bancă. Hugo avea o mulţime de întrebări în minte. Abia aştepta să se termine serviciul de înmormântare, ca să afle ce are de gând Noel. Bocetele mamei Donado erau când mai slabe, când mai puternice, în ton cu vocea preotului ce rostea cuvinte de mângâiere. Hugo o însoţea. Oare se va termina vreodată slujba?

S-a uitat împrejur la biserica plină. Sicriul era acoperit de flori şi parfumul puternic al florilor purpurii de bougainvilleas (flori sălbatice, agăţătoare care cresc în pădurile tropicale ale Americii – n.t.) se amesteca cu cel de ceară de la lumânările aprinse. Cu această ocazie, chiar şi pe crucea din spatele preotului erau puse flori purpurii proaspete.

S-a gândit la Vadă şi la ce îi va scrie. Ea i-a spus: „scrie-mi despre taţi". În sicriul lustruit de sticlă, Leo, îmbrăcat în cele mai bune haine, arăta de parcă ar fi dormit. Până şi pantofii proaspăt lustruiţi străluceau. Vadă ar fi fost mândră dacă l-ar fi putut vedea.

După ce s-a terminat serviciul, chitaristul a început să cânte încet şi trist, în timp ce duceau sicriul spre groapa proaspăt săpată. Pe

când unchii lui Hugo coborau sicriul în groapă, mama Donado a început să ţipe şi era gata să se arunce în groapă.

— Leo! Lee-ooo! a început ea să strige, în timp ce neamurile au prins-o şi au tras-o înapoi. Au ţinut-o până când mormântul a fost acoperit şi florile puse cu grijă deasupra.

După masă, în timp ce discuta cu neamurile lui Leo, mama Donado s-a comportat ca şi când ar fi uitat de durerea ei. Hugo urmărea plin de dezgust, cât de liberă era, când sorbea băutura din sticlă. Râsul ei îl dezgusta. „Niciodată n-am să beau", a făgăduit el; „niciodată".

31

Capitolul 5

Contrabandă? Pentru Hugo contrabandaerarespiraţia şi viaţa lui. Au trecut trei ani de la înmormântarea tatălui său. Au trecut trei ani de când Noel l-a luat sub paza sa şi i-a arătat teancul de bani şi cât de uşor era să facă rost de ei. Tot ce avea nevoie, era să aibă muşchi şi isteţime. Trei ani au adăugat mai multă putere trupului său slăbuţ. I-au adus de asemenea perspicacitate în munca de contrabandă în care erau implicaţi.

Barco, râuleţul care trecea prin sat, era un mare avantaj pentru ei. Tot satul era implicat în contrabandă, pentru că aşa îşi câştigau existenţa. Oricând venea poliţia sau personalul de la frontieră, copiii îşi anunţau repede părinţii şi dacă erau întrebaţi ceva, tăceau. „Contrabanda din Barco" nu era un secret pentru celelalte sate, dar depărtarea satului şi loialitatea localnicilor unii faţă de alţii împiedicau oficialităţile să aresteze pe cineva.

Cu ajutorul bărcilor, bunurile erau transportate pe Rio Hondo până la o bază militară din ţara vecină. Corupţia nu avea margini. Mulţi dintre militari erau implicaţi şi ei în contrabandă. Chiar şi vameşii o considerau un mod bun de a câştiga ceva bani în plus.

— Ce-ar fi să deschideţi un magazin? le-a scris Vadă, la puţin timp după moartea tatălui.

— Mă ocup eu de el, s-a oferit mama Donado. Şi vă voi da şi vouă, băieţi ceva din profit, a spus ea cu generozitate. Dar în cei trei ani de când l-au deschis, băieţii n-au primit niciun ban.

Noel râdea de ignoranţa mamei. Bineînţeles, ei făceau în mod legal aprovizionarea cu făină, fasole, orez şi săpun. Dar niciodată nu i-au spus că, faptul că aveau magazinul, le crea posibilităţi pe care ei le

foloseau pentru bunuri ilegale. Pe lângă asta, îi cereau mamei mai mult decât plăteau pentru ceea ce îi aduceau, dar ea nu şi-a dat niciodată seama de lucrul acesta. Se mulţumea să aibă bani lichizi.

— Dă-i ceva bani şi nu-i sta în cale. Atunci, mama nu se va interesa de noi, i-a spus Noel lui Hugo, când acesta se agita din cauză că n-au obţinut niciun profit din magazin.

Hugo era încântat de provocarea oferită de procurarea mărfurilor de contrabandă. Transportul sacilor de făină de câte cincizeci de kilograme, pe o distanţă de un kilometru şi jumătate prin junglă, nu era pentru fricoşi. Când foloseau permisul legal de transport, circulau ziua, prin căldura şi umezeala din junglă. Roiuri de ţânţari chinuiau oamenii obosiţi ce duceau sacii.

Timp de trei ani, Hugo a dus în spate sacii, clătinându-se sub greutatea lor şi abia era în stare să-i care pe drumul alunecos şi plin de noroi. După ce ducea făina, ore în şir suferea din cauza durerii de la înţepăturile ce şi le făcea când se sprijinea de copacii cu spini, ca să nu cadă şi să piardă povara lui preţioasă.

Dar aceşti trei ani l-au călit în faţa necazurilor şi a înţepăturilor şi i-au dezvoltat auzul. Nu se mai clătina sub povară şi putea hoinări chiar pe cele mai dificile cărări.

Noel se ocupa de bani şi îi dădea şi lui Hugo o parte. De asemenea avea grijă de comenzile de făină pentru magazinele din satele mai mari. Pe Hugo îl folosea doar pentru transportul bunurilor. Lucrau împreună, dar niciodată n-au fost o echipă.

Într-o seară, Hugo a fost foarte dezamăgit. Stătea aproape de prietenii lui Noel, în umbră, aşa că niciunul nu-l putea vedea şi nu ştiau că este acolo. De ce oare nu lucrează nimic împreună cu mine? De ce nu vrea să fiu în preajma lui, decât atunci când trebuie să lucrez? Când terminăm lucrul, Noel îmi spune de fiecare dată: „Cară-te. Vezi-ţi de prietenii tăi!”

— Ai găsit o maşină? a întrebat unul din prietenii lui Noel.

— Am văzut una. Mai am nevoie doar de două sute de dolari. Aş putea să fac rost de ei în două săptămâni, a spus el, plin de mândrie.

35

I

Hugo clocotea auzindu-l pe Noel cum se laudă – două sute în două săptămâni! Ce idee!

— Nu s-a prins încă! Cuvintele şi râsul zgomotos al lui Noel i-au

atras atenţia. *Despre cine vorbeşte*? se întreba Hugo. *Ce vrea să zică: Pe cânepăcălește*: Simţea că vorbeşte despre el. „Voi afla eu", şi-a zis, îndepărtându-se fără zgomot. Ştia unde ţine Noel banii.

— Opt sute, nouă sute, nouă sute şaptezeci şi cinci de dolari! Hugo privea cu ochii măriţi grămada de bani ce i-a numărat. Ştia că Noel n-a mai avut niciun ban după înmormântarea tatălui. De unde a făcut rost de atâţia? A pus cu mare atenţie banii înapoi, în vasul de sticlă şi a pus podeaua la loc. Era gata să urmărească şi să asculte, ca să vadă ce va urma.

— Mă tot gândesc dacă Noel mă înşală. În fiecare săptămână trimitem zece saci de făină. El îmi dă opt dolari pe săptămână. Pentru că e mai mare, îşi ţine de două ori mai mult, ceea ce e corect. Hugo cugeta la această problemă. Dar Noel îşi cumpăra mereu haine noi şi cheltuieşte bani la petreceri şi cu prietenii. Şi asta nu face sens. Dacă n-aş fi văzut banii cu ochii mei, n-aş fi crezut că are aşa de mulţi.

Hugo a dat din cap şi s-a hotărât să afle răspunsul. În mai puţin de două săptămâni, a descoperit cum a făcut Noel banii.

— Domnul Conway? a spus Hugo, apropiindu-se de unul din cei care obişnuiau să cumpere de la ei. Câtă făină cumpăraţi de la Noel, fratele meu?

Domnul Conway l-a privit atent de după tejghea.

— Vei prelua tu afacerea? l-a întrebat el, precaut. Domnul Conway nu avea încredere în nimeni. Ştia că Noel Donado vinde mai multă făină decât avea voie. Dar şi Domnul Conway cumpăra produse de pe piaţa neagră. Oare ce încearcă să facă fratele lui mai mic? Să-i bage în buclul pe amândoi?

Hugo n-a dat înapoi, sub privirea lui fixă.

— Eu şi fratele meu ne despărţim. Vreţi cea mai avantajoasă afacere, sau nu?

Domnul Conway râdea cu capul dat pe spate.

— Vrei să zici că intri în afaceri? Ştii tu ce înseamnă afacerile? A râs din nou, lovind cu palma maşina de calcul.

— Iau doi saci pe săptămână. Cât ceri pentru ei? a spus domnul Conway cu voce joasă.

— Depinde, i-a răspuns Hugo.

N-avea habar cu cât se vinde făina. Dacă ar proceda aşa cum ştie el, probabil domnul Conway i-ar spune cât plăteşte.

— Depinde cât sunteţi de sincer. Îmi spuneţi cât plătiţi să văd

înainte de a încheia afacerea, dacă vă iau de client sau nu, a răspuns el, cu perspicacitate.

Domnul Conway a strigat din nou:

— Ştii cum să faci afaceri, băiete! Fratele tău îmi vinde cu 8 dolari sacul de cincizeci de kilograme.

37

Domnul Conway a văzut întâi un zâmbet de încântare apoi mânia pe faţa lui Hugo. Conway credea că Hugo a fost înşelat, dar îi plăcea tăria de caracter a băiatului şi voia ca el să ajungă primul.

— Săptămâna viitoare, a început el, apăsând pe fiecare cuvânt, vă voi trimite doi saci cu 7, 50 dolari fiecare.

— S-a făcut.

Domnul Conway i-a strâns mâna peste tejghea, râzând.

— Mulţumesc, Domnule, a spus Hugo, triumfător. Îi venea să chiuie! L-a păcălit totuşi pe Noel!

— O clipă, a spus domnul Conway, luându-l de mână. Nu vrei să ştii cu cât cumpăr fasolea, săpunul şi orezul? A clipit înainte de a-i spune preţul. Hugo a roşit, jenat de faptul că domnul Conway i-a înţeles strategia.

La următoarele două opriri a fost uşor.

— Nu voi mai lucra împreună cu Noel, a spus el, fiecărui proprietar de magazin. Livrez făina la preţul de 7, 50 dolari sacul. Acceptaţi serviciile mele, sau ale lui?

Bineînţeles, proprietarii au fost încântaţi de economia de cincizeci de cenţi şi Hugo a câştigat încă doi clienţi.

Succesul ce l-a avut, i-a dat încredere să intre în cel mai mare magazin din Ameco. Nu cunoştea proprietarul şi aproape că tremura când a fost invitat în birou, să vorbească cu el.

— Domnule, a spus Hugo, încercând să pară mai înalt, când a întins mâna.

Proprietarul, un om cu părul grizonant, l-a emoţionat. S-a lins pe buze şi a spus:

— Sunt fratele lui Noel Donado. Noi… eh, ne-am despărţit şi mă întreb dacă aţi vrea să cumpăraţi de la mine. Şi-a recăpătat curajul şi a continuat: Vând cu cincizeci de cenţi mai ieftin. Spuneţi-mi, de câtă făină aveţi nevoie şi o veţi avea.

— Câtă poţi duce într-un transport? l-a întrebat proprietarul, măsurându-l dintr-o privire.

— O sută de kilograme, a venit răspunsul lui prompt.

— Vino. Proprietarul l-a dus în magazia din spatele magazinului.

— Demonstrează-mi, i-a poruncit, arătând spre câţiva saci de câte cincizeci de kilograme. Hugo s-a aplecat jos. Luând un sac pe umărul stâng, s-a întins după încă unul şi, cu aceeaşi uşurinţă, l-a pus pe umărul drept. S-a ridicat, şi-a fixat încărcătura, a umblat prin cameră şi apoi, a coborât unul, apoi celălalt sac, punându-i la locul lor.

— Cu asta mă ocup, domnule.

Atât uşurinţa cu care a depus efortul acesta, cât şi respiraţia lui, îi confirmau cuvintele.

— Deci, tu şi fratele tău vă despărţiţi, a zis proprietarul, pe gânduri. Cum îmi vei aduce lucrurile? Ameco este la o distanţă de peste douăzeci de kilometri.

39

— Voi plăti pe cineva, a venit răspunsul pe care îl avea deja pregătit. Apoi a continuat cu îndrăzneală:

— Domnule, fratele meu m-a înşelat groaznic. Voi merge singur înainte şi când voi economisi suficient, îmi voi face rost de un mijloc de transport propriu.

Băiatul acesta e un adevărat luptător, s-a gândit el. îi plăcea atitudinea lui. Ceva din felul lui de a fi, îl făcea să-şi amintească de el însuşi, când era tânăr şi lupta să poată avea o casă şi un magazin.

— Mă numesc Victor, i-a spus el. Voi cumpăra de la tine. Dar de ce nu-ţi deschizi propriul tău magazin, în care tu să vinzi la alte magazine angro? Atunci n-ar mai fi nevoie să distribui la alţii. Uite, tu eşti tânăr şi încă eşti mic. Dacă funcţionarii de la vamă te vor vedea conducând maşina mereu pe acelaşi drum, vor deveni suspicioşi. Cât despre mine, eu sunt bătrân! Cui îi pasă de un om bătrân care conduce o maşină rablagită pe drum? Eu transport diferiţi pasageri, merg la ore diferite, merg cu maşina doar ca să mă vadă conducând. Uneori mă opresc şi stau de vorbă cu poliţiştii. Altă dată vorbesc cu vameşii. Ei vin în magazinul meu, dar nu mă văd niciodată. Am angajat pe altcineva să vândă şi ei cred că sunt un om bătrân care nu e în stare să facă nimic! – a spus el, zâmbind cu îngâmfare.

Hugo şi-a dat seama că sfatul domnului Victor era înţelept. Îşi făcea deja planuri să înceapă o afacere mai mare, într-un fel mai uşor de realizat. Ochii îi străluceau de nerăbdare. Era gata pentru o nouă încercare şi abia aştepta să ajungă acasă şi să înceapă.

— Aşa voi face, domnule Victor. Şi poate, dacă nu aveţi prea mult de lucru, aş putea să mă înţeleg cu dumneavoastră să duceţi marfa, până voi avea propriul meu magazin. Domnul Victor a zâmbit din nou.

— Ştiam că pot conta pe tine. Sună-mă când ai nevoie de mine şi lasă-mi un mesaj. Le verific în fiecare dimineaţă.

41

Capitolul 6

— Noel, a spus Hugo, privindu-l pe fratele lui în faţă, săptămâna aceasta e ultima în care mai lucrez cu tine. Înşelătorule, micinosule! a spus el şuierând. Am terminat cu tine!

— Frăţiorul meu s-a făcut isteţ, a spus Noel cu dispreţ în glas.

— Gura! a ţipat Hugo. Du-te şi caută-ţi de lucru în altă parte! Victor, Conway, Marcelino şi Juan sunt clienţii mei! a spus el, punându-i lui Noel în faţă, planurile ce şi le-a făcut cu atâta grijă.

— Cumpără-ţi o maşină, du-te la oraş şi stai departe de proprietatea mea. Nu te voi mai crede niciodată! spuse el răspicat şi plin de ură.

— Plec! a zis Noel cu dispreţ. Poţi să rămâi tu să faci contrabandă cu alimente. Am eu metode mai bune să mă descurc! Şi rămâi cu bine, cu mama! a spus el, căutând să-şi bată joc de Hugo.

Noel a plecat a doua zi, fără să-şi fi luat rămas bun de la mama sau de la Hugo. Hugo a pornit singur la drum. A dus de două ori câte o sută de kilograme şi înainte de a fi terminat, a început ploaia, transformând drumul prăfuit într-o mlaştină.

Oare mă voi putea descurca în sezonul ploios? *Nu există o metodă mai bună ca să transport marfa*? *Barco e cel mai sigur*, *dar ce-ar fi să merg în sus*, *pe râu*, *unde e mai puţină junglă*? *Sunt zvonuri că unii fac aşa*. *Voi încerca*, *dar mai întâi trebuie să o conving pe mama că sunt suficient de mare ca să mă descurc cu magazinul*.

— Mamă, avem nevoie de mai mulţi clienţi. Hugo a măsurat dintr-o privire magazinul lor mic, despărţit de bucătărie printr-un perete. Şi avem nevoie de mai mult spaţiu. Se plimba prin bucătărie, ca şi când ar fi fost cufundat în gânduri, dar în realitate îi lăsa timp mamei să se hotărască.

— Mă gândesc, a spus el rar, accentuând fiecare cuvânt, pentru că nu voia ca mama să-i dea un răspuns pripit, că am putea avea cel mai mare magazin din San Marcos. Pe furiş, o urmărea ca să poată

vedea reacţia ei după expresia feţei. Ochii i s-au luminat şi Hugo ştia că a acceptat ideea lui.

— Ştii că Noel a plecat de tot? întrebarea aceasta a speriat-o pe mama şi ochii ei aruncau scântei. Şi-a luat toate hainele şi s-a dus în oraş să-şi cumpere o maşină şi să locuiască acolo.

Hugo a ridicat din umeri.

— Mamă, astăzi m-am tot gândit: un magazin mai mare ar fi prea greu pentru dumneata. Am să-ţi plătesc chirie pentru spaţiul unde e acum bucătăria. O vom muta în camera de afară. Voi face pereţi şi îţi plătesc mai mult decât ai câştigat până acum. Îţi voi da o sumă fixă în fiecare săptămână. Gândeşte-te mamă, ce frumos ar fi! Am să cumpăr un semn mare pe care să scriem numele magazinului. Hugo a fost mulţumit când a văzut-o pe mama zâmbind. A câştigat!

A doua zi, a plătit un vecin care a închis cu bambus terasa, în timp ce el a pornit cu barca pe râu în jos „să iscodească terenul, pentru a găsi un loc mai bun pe unde să aducă marfa.

La vreo trei kilometri de Barco, Hugo a văzut o intrare în malul râului. A ridicat nişte crengi care atârnau şi a văzut că la o distanţă de câţiva metri este o cotitură şi apoi s-a oprit.

— Hmm! cineva foloseşte acest loc!

Din această intrare, pornea o cărare bine marcată, care parcă îl invita să o cerceteze. A legat barca de ţărm şi a sărit în grabă pe mal. Prin junglă era o cărare frumos tăiată. Nu era aşa de nesigură şi întortocheată ca şi cea pe care mergea el la Barco! în câteva minute s-a rrezit într-un lan de trestie, unde se vedeau bine urme de camion, care ieşeau afară. Hugo se felicita, bucuros că a dat peste un asemenea loc. Cu siguranţă, tatăl lui ar fi încântat de el. Poate ar trebui să meargă şi el la biserică să aprindă câteva lumânări, aşa cum îi spune mama să facă. Mama i-a spus că fumul lumânărilor se

ridică în paradis, unde este tatăl lui. El îi ajută de acolo să aibă noroc, dacă este mulţumit de felul în care îşi amintesc de el.

Oare cine foloseşte acest drum? *Unde îşi leagă bărcile*? *Oare îmi vor crea probleme*? *Pentru domnul Victor nu este oare prea departe*? Toate întrebările acestea aşteptau un răspuns. Hugo era gata să îl caute.

Înainte de a ieşi din adăpostul acesta pe apă, s-a oprit să audă dacă este cineva în apropiere. N-a auzit nimic, şi a dat la o parte

ramurile, ieşind pe râu, exact în dreptul unui copil care pescuia pe celălalt mal!

Hugo îl privea încremenit, fără a mai mişca vâslele. Băiatul se uita şi el uimit, apoi i-a făcut cu mâna semn să se apropie.

„Cel puţin aflu ce vrea" a murmurat el, vâslind spre celălalt ţărm, unde era băiatul.

— O, cauţi de lucru? l-a întrebat băiatul. O, eşti nou?

— Ce ai de lucru? l-a întrebat Hugo? Mă interesează!

— Vino! i-a spus el. Adu barca aici, înăuntru.

S-a ridicat şi a dat la o parte crengile şi Hugo s-a trezit în alt golfuleţ, de data aceasta numai atât de larg cât să încapă barca lui.

Oare câte asemenea locuri sunt de-a lungul râului? *Acesta e grozavi Hugo se uita uimit împrejur*, *la adăpostul în care era*. *Poate aşa sunt ascunse şi bărcile de pe celălalt mal*! *Mă surprinde*!

— Vino! l-a chemat din nou băiatul. Te duc la tata.

Hugo a intrat într-o afacere dificilă. Poate e mic pentru vârsta lui, dar nimeni nu poate să-l intimideze! Noul lui furnizor şi-a schimbat complet opiniile, când într-un târziu au stabilit preţul.

— Am crezut că voi avea ceva uşor de făcut, a spus el, dând din cap, când Hugo a ieşit din casă. E primul tânăr pe care-l cunosc, care înţelege la fel de bine ca mine, ce înseamnă afacerile! Pe faţa lui Hugo se vedea un zâmbet de mulţumire. Avea de-a face cu domnul Pedro, unul din cei mai mari furnizori de mărfuri de contrabandă. Kl, Hugo Donado, care are aproape şaisprezece ani, este acum propriul lui stăpân! Domnul Pedro îi va aduce mărfurile aici, la noul lui punct de oprire. Acum, singurul lucru care-l mai are de făcut, este să găsească băieţi care să se ocupe de ambalat pentru Barco. E bine să lase pe altcineva să înfrunte primejdiile din Barco, unde mărfurile ilicite vin pe la militari.

După o săptămână a găsit hamalii şi era pregătit să înceapă o afacere pe cont propriu.

— Un mesaj pentru domnul Victor, a spus el operatoarei de la poştă, când a format numărul de la Ameco. Spuneţi-i să fie mâine dimineaţă pe la ora 10 la intersecţia de la Ameco. Mulţumesc.

Trei hamali pentru Barco; *Victor ia marfa din noul punct pe care l-am stabilit*; *Conway*, *Marcelino şijuan se aprovizionează de la Victor*; *şi am lăsat mesaj la încă patru magazine*, *că San Marcos este locul unde se pot cumpăra mărfuri angro la cele mai avantajoase preţuri*. *Şi firma pe*

care am pus-o! *Cred că am rezolvat totul*! Hugo a trecut în revistă toate schimbările pe care le-a făcut în ultima săptămână. Chiar dacă a cheltuit toate economiile pe care le avea, acum este propriul lui stăpân.

Capitolul 7

— Gringos! Menonitas! Misioneros! (Albi! Mcnnoniţi! Misionari!) Chiar în vecini! Se putea auzi din magazin, strigătul strident al mamei Donado, care ei. i în noua ei bucătărie.

Hugo s-a grăbit să deschidă uşa. În faţa casei din vecini, era parcată o camionetă albă. Era oare a misionarilor? A văzut apoi un autobuz galben care a în.it colţul şi a oprit în spatele camionetei. Din cauza perdelelor ce acopereau geamurile, nu putea să vadă ce este în autobuz. Au coborât trei bărbaţi şi o femeie. Apoi a văzut perechea de albi, care aveau un bebeluş şi care stăteau lângă ei. Zâmbind, doamna a spus celor ce abia au ajuns:

— O, Clara, îmi place casa noastră cea nouă. Vino la ţi-o arăt!

Doamnele au dispărut înăuntru, în timp ce bărbaţii l-au învârtit pe afară, uitându-se cu atenţie la locul deschis de sub casa lor, construită pe piloni.

Hugo a văzut că în casa de lângă ei era activitate Intensă peste tot. Bărbaţii descărcau cutiile din autobuz

şi cărau găleţile cu apă.

— Îţi aminteşti de cei doi albi care au venit cu nouă luni în urmă? Mai ştii ce servicii religioase ţineau în fiecare seară?

Hugo asculta ce discută vecinii lui despre noii sosiţi. Ca prin vis îşi amintea că a auzit ceva, dar nu l-a interesat prea mult.

— Cei mai tineri se mută aici, a continuat clientul lui. îl cheamă Jay Miller, îţi aminteşti? Vorbeşte spaniola la fel de bine ca şi mine. Şi cântă! Poate să cânte!

Cumpărătorul a ieşit din magazin şi Hugo l-a văzut oprindu-se la autobuz. Toţi au început să zâmbească, să discute şi au dat mâna cu el. S-au uitat spre magazin şi au continuat să vorbească.

Era cam nepotrivit să locuiască străinii atât de aproape. *De ce au venit*, *oare*, *la ei în sat*?

Câteva ore mai târziu, Hugo a început să stivuiască pachetele cu săpun de culoare portocalie sub formă de piramidă, lângă perete. Cum erau ambalate câte trei bucăţi sferice, putea să le stivuiască bine, iar el voia să le aranjeze aşa cum să atragă atenţia cumpărătorilor. Era o

marfă care se vindea bine, iar preţul era mai bun decât la Ameco.

— Salut!

Fără să se fi întors, Hugo ştia că este vocea unui alb.

— Salut, domnule! a spus Hugo, întorcându-se cu faţa spre cumpărător. Pot să vă servesc cu ceva?

— Da, dar aş vrea mai întâi să văd ce ai. Omul alb a privit peste tejghea şi ochii lui albaştri urmăreau mărfurile expuse de-a lungul pereţilor, sau atârnate de tavan. Iau un pachet de săpun, câte o pungă mare de I mă şi zahăr, una de fasole, una de orez şi şase sticle de Pepsi.

— Vă dau înapoi câte cinci cenţi pentru fiecare sticlă i < i urnată, i-a spus Hugo.

— Bine! a zis acel gingos, zâmbind. Ochii lui erau albaştri şi prietenoşi. Mă numesc Jay Miller, a continuat ci, cu căldură în glas. împreună cu soţia mea, Ida şi cu fiica noastră Janice ne mutăm în casa galbenă de lângă voi. Pe tine cum te cheamă? a întrebat el.

— Hugo, a răspuns el, punând pe tejghea ultimul produs. Hugo Donado.

— Mă bucur de cunoştinţă, Hugo. Domnul Miller a zâmbit din nou. M-aş bucura să ne vizitezi. Ai părinţi, Hau fraţi şi surori?

— O soră la Chicago şi un frate. Poate locuieşte în oraş, poate nu, a spus el indiferent. Şi mama Donado. Mamă! a strigat-o el cu voce tare. Vino aici! Ştia că ascultă la uşă, curioasă să-l vadă de aproape pe vecinul lor. Mama a venit, îmbrăcată în rochia ei cu flori roşii şi portocalii, umplând încăperea. Părul ei argintiu era prins cu o panglică roşie. Cerceii de argint pe care îi avea în urechi, se potriveau cu cele trei brăţare de la mâini. *Nu-i de glumit cu minei* au transmis ochii ei

lipsiţi de orice zâmbet mesajul clar, lui Jay.

— Mama Donado, el e vecinul nostru, domnul Jay Miller, l-a prezentat Hugo, în timp ce nota lucrurile pe care le-a cumpărat domnul Miller.

— Hmm! a răspuns mama. Chiar locuiţi aici?

— Da, cu voia Domnului, am hotărât să locuim aici, a răspuns Jay.

— De ce?

— Pentru că vă iubim, a răspuns el, simplu, vrem să vă spunem despre Dumnezeu. Dumnezeu a creat jungla aceasta minunată din jurul San Marcosului. El v-a creat şi pe voi şi doreşte mult să-L

cunoaşteţi, pentru că vă iubeşte.

Mama a ieşit dând din cap, încurcată. *Iubire*. Cuvântul acesta era învăluit în mister pentru Hugo. *Cum poate Dumnezeu să mă iubească*? *Nici măcar nu ştiu cine este*!

— Duminică avem servicii la casa de peste drum. Vino şi tu, l-a invitat Jay. Vino să auzi despre Dumnezeu.

Când venea duminica, Hugo era prea obosit să mai meargă undeva. Sâmbătă a fost o zi foarte aglomerată. Pedro la informat despre multele bunătăţi pregătite şi lui Hugo i-ar fi părut rău să nu le folosească.

— Trebuie să mai găsesc nişte băieţi pentru împachetat, a spus el, hotărât.

Săptămâna următoare a găsit uşor încă trei băieţi care să ducă marfa la Barco.

— Hugo plăteşte bine şi se ţine de cuvânt. Aceste vorbe s-au răspândit în împrejurimi.

— Dacă vrei să munceşti cu adevărat, spune-i lui Ilugo.

Au trecut trei luni. Luni încărcate pentru Hugo. luni pline de prosperitate. Magazinul lui a ajuns cel m. îi mare din sat. Alţi proprietari l-au descoperit şi I lugo a încetat să se ocupe de livrări.

Mulţi credeau că e o prostie să cumperi şi să ţii în igazin marfa de la furnizorii interni, când aceleaşi Imnuri le poţi procura pe piaţa neagră, la jumătate de bie ţ. Magazinul lui Hugo Donado a devenit cea mai Ieftină sursă de aprovizionare pentru mărfuri angro.

— Trebuie să-mi cumpăr o maşină, s-a gândit Hugo. Plătesc prea mult domnului Victor pentru transport şi, 1111 moment ce nu intru în Ameco, nu voi trezi niciun 1 (1 de bănuieli.

A luat patru sute de dolari din economiile ce le avea ţi-a mers la Ameco să caute o maşină. O Toyota, o rablă veche i-a atras atenţia.

— Cât costă? l-a întrebat pe proprietar.

— Nouă sute.

— Nouă sute de dolari pentru vechitura asta? Las-o baltă!

Hugo a plecat fără să se târguiască.

— Domnule, l-a strigat un copil care fugea după el. În ăl meu ţi-o vinde la un preţ mic, mic. Mai lasă o

sută de dolari! Vino! Hugo s-a întors.

— Şase sute, a spus el. Şase sute, atât dau.

— Opt sute. E o maşină bună. Proprietarul a deschis uşa, a intrat şi a pornit-o.

— Merge bine. Şi cauciucurile sunt bune! Hugo a dat din cap.

— Prea mult. Merg în altă parte.

Înainte de a se fi depărtat prea mult, băieţelul a fugit iar după el:

— Domnule! Tata ţi-o vinde la un preţ mic, mic, mic de tot. E cea mai bună afacere din oraş! Cu două sute mai puţin! Eşti prietenul nostru. Te ajutăm.

Hugo s-a întors din nou.

— Cu şapte sute o cumpăr, a spus el grav, dându-i omului cei patru sute de dolari.

— Patru sute de dolari! a explodat vânzătorul. Am spus şapte sute!

Hugo a ridicat uşor din umeri.

— Patru sute acum şi la fiecare trei săptămâni îţi voi plăti câte o sută de dolari. Dacă nu vei avea toţi banii în nouă săptămâni, îţi voi da opt sute.

— Bine, a acceptat vânzătorul, cu părere de rău. Hugo a pus cheia în contact şi a pornit motorul. A

dat în spate, apoi a ieşit în şosea. Maşina a scârţâit, a trecut în viteza a doua şi a ieşit ca o furtună, lăsând în urmă un nor de fum negru.

Când a ajuns la intersecţie a pus frână. Maşina a tuşit şi s-a oprit de tot. A pornit-o din nou, a apăsat pe acceleraţie şi maşina s-a smucit şi a sărit dintr-odată. A înhăţat volanul, încercând cu disperare să o (în

1 sub control. A atins o tarabă de legume, amplasată tu stradă, printre nişte raţe ce mergeau clătinându-se, Inrre două maşini care erau parcate, foarte aproape de un copilaş care s-a repezit în drum să vadă ce să mi împlă. Hugo s-a îndreptat val-vârtej spre ieşirea din Ameco, simţindu-se uşurat că poate părăsi oraşul fără vreo catastrofă serioasă. Poate acum va reuşi să itâpânească monstrul! S-a mai liniştit când a văzut că mii sunt alte maşini pe drum. Acum putea să aplice ceea ce a învăţat urmărindu-l pe Victor. A oprit Toyota şi a exersat întoarcerea, până ce a putut trece uşor dintr-o

a în alta.

Apoi a încercat să pornească fără ca maşina să sară ca un iepure speriat. Când a stăpânit aceste mişcări, a pornit atent în viteza întâi, a fixat maneta şi s-a grăbit la ajungă la San Marcos. În timpul celor douăzeci şi. Inci de minute de drum, a învăţat să ia curbele lin, ntlicând piciorul de pe acceleraţie, apoi accelerând din nou. Pe când se apropia de podul din San Marcos, l simţea stăpân pe arta de a conduce. Dar podul era cu câţiva centimetri mai înalt decât şoseaua şi Toyota d-a zdruncinat când a atins podul, făcându-l pe Hugo xă intre în panică. În loc să apese pedala de frână, a

55 apăsat acceleraţia şi maşina a trecut peste pod, sărind în drumul prăfuit şi oprindu-se într-un nor de praf. Roşu la faţă, a pornit din nou motorul şi a ajuns acasă în viteza întâi, pufăind.

— A cui este maşina asta? a strigat mama Donado, când a oprit în faţa casei. Îţi imaginezi că poţi cumpăra aşa ceva fără să mă întrebi? Indiferent de unde ai luat-o s-o duci înapoi! S-o duci înapoi! a început ea să ţipe. Acum! auzi? Tu, Tu… şi s-a oprit în timp ce Hugo trecea pe lângă ea cu faţa calmă, privind-o direct în ochi.

— E maşina mea, mamă, a spus el pe un ton aspru. Eu am cumpărat-o. Şi să nu-mi mai spui vreodată ce pot sau ce nu pot să fac. Te plătesc destul de bine. Dacă te agiţi, te dau afară şi rămâi fără nimic.

Mama a lăsat în jos privirea şi a intrat înăuntru, murmurând:

— Ţine-ţi maşina! Ţine-ţi maşina!

A fost ultima ciocnire a lui Hugo cu mama. Din ziua aceea, ea l-a lăsat în pace, chiar luându-i apărarea faţă de alţii.

Într-o zi va ajunge protectorul lui Hugo.

Capitolul 8

Nori negri, apăsau amenințător peste sat, ascunzând luna și stelele. Hugo a pornit Toyota, ezitând să plece de I i s-a unde se simțea în siguranță. Parcă avea o presimțire cu privire la un pericol iminent. Să se întoarcă, oare, leasă? Ar putea fi vreo patrulă de-a vameșilor? Ar fi în sibil oare să-i găsească barca, acolo unde a ascuns-o? (Lire este în siguranță, cu atâtea patrule de grăniceri?

Când s-a apropiat de lanul de trestie, a stins farurile și a trecut ușor. Deși nimic nu părea anormal, a ezitat, în loc să oprească la locul pe unde trecea de obicei, a în îi mers aproape jumătate de kilometru. S-a întors în ipoi, privind cu atenție drumul. Chiar înainte de a îi ajuns la lanul de trestie, norii s-au împrăștiat lăsând i i/de argintii ale lunii să se reverse peste câmp. Pe la jumătatea lanului, ceva metalic, strălucitor i-a atras iicuția, avertizându-l de pericolul ce îl paște.

A apăsat pedala de accelerație la maxim și s-a îndreptat >keasă, cât a putut de repede, dar cu mare atenție, din cauză că mergea cu luminile stinse. A aruncat o privire în spate, ca să vadă dacă îl urmărește vreo lumină, dar n-a văzut nimic. Cu inima cât un purice, a mers pe șosea, recunoscător că știe chiar și cu ochii închiși unde este fiecare groapă și fiecare curbă. Ajuns la podul din San Marcos a trecut în grabă fără să țină cont că din saltul acela a dat cu capul de tavan. După ce a trecut de ultimul colț, a oprit motorul și a parcat lângă ușa de la bucătărie. A mai aruncat o privire în jur, apoi a intrat în casă. După ce a încuiat ușa, a mers în magazin. Rogojina lui era în fața ușii, unde dormea în fiecare noapte, ca să poată păzi magazinul. S-a întins pe rogojină ca să asculte. N-au trecut decât câteva minute până a auzit o mașină trecând, apoi zgomotul motorului s-a stins pe măsură ce se depărta în sat. Hugo a sărit la fereastră. Afară era din nou liniște.

A așteptat încă două ore, apoi s-a strecurat ușor înapoi la râul Ramos. Nu se vedea nicio mașină în jur, așa că a urcat în Toyota lui. În loc să pornească mașina, a scos-o din viteză și a împins-o spre colțul străzii. Abia acolo a urcat la volan și a pornit-o. A ieșit din sat și pentru a doua oară, a condus cu farurile stinse. Când a ajuns la lanul de trestie, a ascuns mașina sub niște palmieri. Nu i-a luat prea mult să treacă râul

şi să ajungă la coliba unde trebuia să se întâlnească cu omul trimis de Pedro. Hugo a bătut de trei ori la uşă, acesta fiind semnul după care trebuia să-l recunoască oricine ar fi fost înăuntru. Uşa s-a deschis brusc şi a apărut omul de legătură al lui Pedro.

— Te-am dat dispărut59; unde ai fost?

— Patrulele… a spus Hugo; hai să mergem.

A durat vreo cincisprezece minute până au reuşit să umple barca. A trecut râul şi după jumătate de oră, maşina era încărcată, iar barca ascunsă. Pentru a doua oară în acea noapte, s-a întors acasă cu farurile stinse. ind s-a apropiat de colţul străzii, a oprit motorul şi a parcat maşina acasă. A descărcat-o fără niciun zgomot, ha rând ca şi când ar fi fost o umbră, căci nimic nu-i trăda prezenţa. Mama dormea în celălalt colţ al casei. Un gard gros de palmieri şi porumb înalt îl despărţea de vecinii din dreapta. De cealaltă parte, magazinul ileundea jeepul de familia Miller. Peste drum nu era decât biserica lui Miller, cu flori agăţătoare pe ea.

Hugo s-a bucurat când a reuşit să ducă ultimul îi. msport în magazie. Va merge mâine la biserică să prindă câteva lumânări. Cineva l-a păzit şi el a amânat tt de mult aprinderea lumânărilor. Oare tatăl lui este mulţumit de el? Aşa se pare. Acesta a fost ultimul lui gând, apoi a adormit.

Hugo s-a trezit târziu a doua zi. Din capela acoperită cu paie a familiei Miller străbăteau sunetele cântecelor Inimoase, armonioase. Cuvintele deosebite, pe care le auzea i-au atras atenţia, aşa că s-a alăturat curioşilor din lat, care stăteau în uşa capelei.

„Ce mai prieten şi ce frate.

59

Noi în Iisus am aflat! Căci Iisus veşnic ne-aude, şi ne-ajută de-am strigat. Cunoscându-ne prea bine, Că ne temem tot mereu, El chemându-ne la Sine, Ne susţine-n drumul greu”.

Domnul Jay şi soţia lui erau în picioare în faţa a patru copii din sat, care stăteau pe scaune. De pe faţa lor radia un zâmbet cald, îndemnând adulţii să vină mai aproape. Hugo şi-a dat seama că este curios să afle ce va urma.

Cântul lor era cu totul diferit de ceea ce a auzit vreodată. Domnul Jay şi doamna Ida cântau frumos împreună, fără să fie acompaniaţi de vreun instrument muzical.

— Băieţi şi fete, a spus domnul Jay, apoi s-a oprit şi a zâmbit

celor patru ascultători interesaţi; în dimineaţa aceasta vă voi spune o povestire despre cel mai iubit şi cel mai urât om care a trăit vreodată. Jay a desfăşurat înaintea copiilor o pânză viu colorată, cu nişte dealuri acoperite de pădure şi un petic de cer.

— Cu mulţi, mulţi ani în urmă, înainte ca să fi trăit voi, părinţii voştri sau bunicii, s-a născut un băieţel. Jay a lipit imaginea unei case acoperite cu paie. A pus apoi o iesle cu fân şi un copilaş deasupra. Lângă copil a pus o femeie şi un bărbat îmbrăcaţi în culori vii.

Ascultătorii lui erau absorbiţi de imagini.

— Pe mamă o cheamă Maria; tatăl este Iosif, iar băieţelul este Domnul Iisus, a continuat Jay. Hugo nu mai era interesat de povestire, dar a folosit această ocazie CB să-i studieze pe vecinii lui. Doamna Ida purta aceeaşi bonetă albă cu care a văzut-o din ziua în care au venit colo, iar hainele ei nu erau diferite de cele ce le purta în mod obişnuit. O va întreba din nou pe mama ce-a zis despre hainele lor, când au venit.

Deodată, Hugo a simţit că îi este cald şi nu mai are I mi icre. S-a întors acasă, şi-a agăţat hamacul şi după ce l-a făcut comod, a căzut într-un somn tulburat de tot Ici ui de vise confuze cu patrulele de la graniţă care l-au irestat pe domnul Jay pentru că l-a lăsat pe Hugo să cAnte la ei în capelă.

S-a trezit tremurând şi îl durea capul.

— S-a întâmplat ceva? l-a întrebat mama, zâmbind când l-a văzut cum s-a împiedicat şi a răsturnat scaunul peste un cocoş. Au urmat nişte sunete puternice scoase de cocoşul speriat.

— Mă doare capul, a murmurat el. Mama, vicleană, a desfăcut o sticlă şi a turnat într-o „mă.

— Ia asta, i-a poruncit ea.

Hugo, ascultător, a luat cana şi a înghiţit o gură de I «ui tură. A tuşit şi a scuipat, cu ochii plini de lacrimi din cauza arsurii ce o simţea în gât de la alcool.

61

Mama se prăpădea de râs.

— Prima ta bere! a spus ea, clătinându-se. Micul Hugo nu se descurcă cu prima lui bere!

Ca să nu râdă de el, Hugo a golit toată cana, dezgustat.

A pus-o pe masă şi a ieşit din casă. A sărit în maşină şi a pornit spre Ameco. Pe la jumătatea drumului, i s-a limpezit capul şi a început

să-şi formeze o altă părere despre băutură.

— Cred că am să beau câte puţin, dar nu prea mult! S-a gândit la atâtea ocazii când a refuzat politicos berea oferită de oamenii lui Pedro. De fiecare dată când i se oferea băutură, vedea în faţa lui trupul neînsufleţit al tatălui.

— Urăsc băutura! Dar dacă mă face cu adevărat bărbat, o voi bea! a strigat el, fără să-l audă nimeni. Cuvintele au zburat afară, pe geamul deschis, în văzduh. Poate ar fi bine să beau din când în când câte o bere! Am propria mea afacere şi conduc zece băieţi, la care le dau de lucru. Am o maşină şi peste o lună voi împlini optsprezece ani. Poate mi-ar face bine câte o bere, din când în când. Cine ştie? Cu siguranţă mă scapă de durerea de cap!

S-a uitat în oglinda retrovizoare şi a început să râdă. Propria-i imagine îşi bătea joc de el.

Hugo a intrat în Ameco, sperând să-l întâlnească pe Louis, unul din oamenii lui Pedro. Ar fi vrut să dovedească şi el cuiva, în afară de mama că este un bărbat care poate să bea o bere.

Capitolul 9

Hugo se muta de pe un picior pe celălalt în timp Ce se uita pe stradă. *Unde sunt fetele*? s-a gândit el. Cu vârfurile degetelor bătea în tejghea. Când s-a uitat la ceas, a văzut că era nouă fără cinci minute, vremea la care trebuia să închidă. Dar unde să fie Roşa şi Elena? Nu trebuie să vină din nou pentru Coca-Cola? Când văzut că nu vine nimeni, a încuiat magazinul pentru noapte.

Trei seri la rând cele două surori veniseră şi cumpăraseră Coca-Cola chiar înainte de ora închiderii. Nu se grăbeau să plece.

— Poţi încuia magazinul! zise Roşa veselă. Putem fi bem Coca-Cola aici şi să ieşim prin bucătărie! Acea leară a fost distractivă. Lui Hugo i-a plăcut flirtul fetelor şi mai cu seamă pentru că ele au ales să fie cu el în loc să fac cu alţii din sat.

— Nu-mi plac fetele astea! a strigat mama după ce au plecat în a treia seară.

Hugo a ridicat din umeri; nu-i păsa ceea ce spunea mama. Elena era destul de atrăgătoare, chiar dacă tot ce făcuse ea era doar să chicotească. Lui Hugo îi plăcea să fie remarcat. Poate se simţea neliniştit pentru că avea nevoie de o fată.

„Cred că îi voi întreba pe părinţii Elenei dacă pot să o vizitez!" Imediat ce a luat această hotărâre s-a apucat să-i caute pe părinţii

Elenei.

— Bună ziua domnule Vega, a zis Hugo politicos când a ajuns la casa acestuia. Pot să vorbesc cu Elena?

— Elena, strigă tatăl ei. Elena n-a apărut, dar a venit mama fetei şi Hugo a salut-o.

— Fetele sunt afară, s-a scuzat ea, probabil se vor întoarce în curând.

— Hmm, vă deranjează dacă vin, adică; eu… ar fi în ordine dacă… dacă aş veni să o văd pe Elena? s-a bâlbâit el emoţionat, dregându-şi vocea.

Mama Elenei zâmbi, făcându-l să se simtă în largul lui. Înainte ca bărbatul ei să poată răspunde, ea a aprobat mulţumită.

— Oh, da! Elenei îi va plăcea asta. Şi soţului meu îi va plăcea ca tu să vii. Ea s-a uitat la el şi domnul Vega a mormăit aprobând-o. Hugo a plecat uşurat gândindu-se la norocul său.

Cei doi soţi şi-au zâmbit unul celuilalt pe când Hugo pleca. Hugo Donado era o afacere bună şi ei şi-ar fi dorit ca el să vină să o viziteze pe una din fiicele lor. Ei ar fi preferat ca Hugo să o aleagă pe Roşa, fata cea mai mare, dar dacă lui îi plăcea Elena, era în ordine şi aşa.

În casa soţilor Vegas, amândouă fetele au ascultat ceea ce a spus Hugo părinţilor. Elena era în extaz de bucurie, pe când Roşa o privea duşmănos. Mai înainte ca Hugo să plece din casă, Roşa s-a grăbit spre casa Familiei Donado.

— Doamnă Donado, spuse ea uşurel când mama lui I lugo a venit la uşă. Un lucru dezgustător s-a întâmplat! I lugo crede că o iubeşte pe sora mea, Elena, dar nici m. icar nu o cunoaşte. Se enervează, oh, de fiecare dată când lucrurile nu merg cum vrea ea şi se furişează afară să se întâlnească cu alţi băieţi de care părinţii noştri nici m. icar nu ştiu, minţii Roşa. Îmi pare rău, oh, că trebuie la vă spun asta, dar mie nu-mi prea place de sora mea ţi… oh, Hugo e prea drăguţ pentru ea. Roşa îşi micşoră oi Iii crezând că va câştiga simpatia doamnei Donado. A în vrut doar ca dumneavoastră să ştiţi.

— Aşteaptă până îl voi vedea pe băiatul acela, ţipă mama, ameninţând cu pumnul.

— Nu! strigă speriată Roşa. Nu trebuie să vorbiţi cu I lugo; trebuie să le spuneţi părinţilor mei să nu aprobe asta. Spuneţi-le… Roşa se opri fără să ştie ce să mai tpună. Spuneţi-le că e prea tânără. Trebuie să plec. Roşa aruncă o privire pe stradă, după care plecă.

„Da, are dreptate, Hugo e prea drăguţ pentru vreuna îi între ele”, zise mama dezgustată.

După ce a venit Hugo, mama nu şi-a mai pierdut i impui spunându-i despre vizita Rosei.

65

— Lasă-le în pace pe amândouă, termină ea, vocea ei nefiind supărată sau nervoasă. Pentru o clipă Hugo nu a ştiut ce să spună. Nu era obişnuit ca mama lui să-i dea atenţie, decât dacă era supărată din cauza vreunui lucru. Poate ar fi fost mai bine să uite de fete.

Următoarea zi, toate gândurile despre Elena sau Roşa erau uitate. Louis a anunţat că Pedro l-a invitat la o petrecere.

— Îi vei întâlni pe cei mai tari. Să ai un cuţit la tine; câte odată petrecerea se transformă în bătaie.

Sâmbătă seara, Hugo a închis mai devreme şi s-a îmbrăcat cu grijă pentru petrecere. Cămaşa lui albă brodată se potrivea cu pantalonii negri şi cu cizmele negre lustruite. S-a privit critic. „Prea scund, prea mic”, bombăni el. Încordându-şi braţele muşchiuloase, încrederea i-a revenit. Putea să aibă grijă de el însuşi? Ca măsură de precauţie şi-a luat cuţitul, precum îi sugerase Louis. Avea o presimţire că în seara asta s-ar putea întâmpla ceva important pentru afacerea lui.

Voi bea doar atât cât să fiu acceptat, şi-a spus el, pe când se apropia să traverseze Barco. *Nimeni sau nimic nu mă va face să ratez ceea ce mi-am propus să câştig diseară*.

Hugo era cel mai tânăr de la petrecerea lui Pedro, dar acesta părea bucuros să-l vadă.

— Dacă vreodată ai nevoie de un om bun, Hugo este cel mai potrivit. Pedro făcu din ochi, bătându-l pe spate în timp ce îi făcea cunoştinţă cu ceilalţi. Pedro ic plimba printre invitaţii lui, asigurându-se că toţi se ierveau cu mâncare şi băutură. Lumini colorate atârnau peste curtea în care erau aşezate scaune şi unde nişte fete aveau grijă ca mesele să fie bine aprovizionate. Peşte cu condimente, tortile garnisite cu fasole, brânză, şi un Ios foarte gustos; tamales aburindă învelită în pănuşi de porumb, o ladă umplută cu gheaţă şi băuturi; tăvi cu felii de papaya şi lămâi proaspete îi ţineau pe invitaţii lui Pedro voioşi.

Hugo şi-a găsit un colţ lângă masa cu mâncare, de unde putea privi şi asculta. Trei muzicanţi cântau melodii pline de viaţă la chitarele lor, rotindu-se printre Invitaţi şi păstrând atmosfera vioaie.

— Vreau să-ţi prezint pe cineva. Luis se aşează pe un leaun lângă Hugo. Este bărbatul bine făcut, de vârstă mijlocie, care se îndreaptă spre noi acum, spuse el încet luă a-şi ridica privirea.

— Domnul Alen Frasco! spuse Louis bătându-l pe spate. Întâlniţi un client nou. S-ar putea ca el să fie cel pe care-l căutaţi. Louis dispăru în mulţime, lăsându-i pe Hugo şi pe Alen singuri.

— Am auzit că eşti un muncitor bun, că ai o reţea de ilistribuţie bună şi că eşti de încredere, îl provocă Alen.

Hugo îl privea cu aceeaşi insistenţă cu care era privit.

— Poate, spuse el modest.

Alen hohoti, întreg trupul său mişcându-se de râs. îl

bătu pe Hugo pe spate şi-şi şterse ochii.

— Am vrut să te întâlnesc. Eşti bun, tare bun! Vrei să faci afaceri cu mine?

— Depinde, replică Hugo. Alen izbucni din nou în râs.

— Eşti un şmecher! Ah! îmi place, îmi place! Alen se aşează lângă Hugo şi continuă:

— Sunt proprietarul celui mai mare magazin din La Crucas, dar nu aceasta este ceea ce vreau eu, zâmbi el, dinţii lui albi lucind în lumina colorată. Am relaţii în domenii mult mai importante, cum ar fi comerţul cu electronice, dar am nevoie de cineva care să fie de încredere.

Gândurile îl asaltau pe Hugo. Putea să aibă încredere în Alen? Ce se va întâmpla cu magazinul său? Acesta mergea foarte bine. Va trebui să se gândească la asta mai întâi; erau prea multe în joc ca să ia o hotărâre rapidă.

— Mă voi gândi la aceasta, răspunse Hugo grav. Am zece muncitori care lucrează pentru mine şi asta este tot ce pot eu face. Era mândru să-i spună acestui om de succesul său. Dar mă voi gândi la aceasta.

— Bine! Alen era satisfăcut de răspunsul lui Hugo. Voi aştepta. Când vei fi pregătit, vino la mine. Vom începe o afacere mare! Râzând de propria-şi glumă, s-a ridicat pentru a-şi umple farfuria goală.

— Carmen, strigă după o fată subţire care ducea nişte tortilla la masă. Ea roşi când dădu de privirea lui

I lugo, dar veni ascultătoare la Alen. Adu-ne câte o bere la fiecare, comandă el.

Întorcându-se repede, le dădu câte una fiecăruia dintre ei şi Alen zâmbi larg. Fiica mea Carmen, îi explică lui Hugo, în timp ce-i dădu drumul să plece. 1 lugo aruncă doar o privire, şi îi plăcu ce văzu. Era subţirică şi plăcută. Părul ei bogat îi încadra faţa ovală ţi ochii ei luminoşi.

Orice gând despre Elena dispăruse. Carmen strălucea mai tare decât orice fată pe care o văzuse vreodată. Pentru restul serii, Hugo a fost mulţumit să stea în umbră şi să privească. Se păru că şi Carmen îl remarcase pe Hugo, de câteva ori, privirile lor se întâlniră şi Hugo a fost răsplătit cu un zâmbet uşor.

Cu cât se făcea mai târziu, cu atât petrecerea devenea mai sălbatică. După ce nu i-a mai văzut pe Carmen ţi pe Alen, într-un târziu Hugo a întrebat o servitoare unde erau.

— Au plecat. Tatăl ei niciodată nu o lasă să stea până târziu, răspunse ea. Probabil că a dus-o acasă.

Hugo a plecat şi el. Nu-i mai păsa ce urma să se întâmple la petrecere; a câştigat destul. Pe lângă aceasta, im voia să ia parte la scandalurile de beţie care cu siguranţă vor începe înainte ca seara să se termine.

69

Capitolul 10

— Ce mai faci? Atât de rar te vedem, a spus Jay Miller, când l-a întâlnit pe Hugo, afară din magazin. Nu prea te vedem pe-aici.

— Domnule Jay! a spus Hugo, cu ochii strălucitori. Mâine mă voi căsători!

— O, asta e o adevărată surpriză! a spus Jay, după ce o clipă a tăcut uimit. Ar trebui să te felicit: la asta chiar că nu m-am aşteptat. Spune-mi ceva despre viitoarea ta soţie.

— Carmen e cea mai frumoasă fată din toate satele fi oraşele din jur! a spus Hugo, mândru. Vom locui cu mama, aşa că o veţi întâlni. Veniţi mâine seară la petrecerea ce o voi da în cinstea ei, l-a invitat el.

— Ne-ar face plăcere s-o întâlnim. Sunt sigur că Ida se va bucura s-o întâlnească pe frumoasa ta soţie. Dar nu uita s-o aduci şi tu în vizită la noi. Cuvintele lui Jay erau pline de căldură şi bunăvoinţă, aşa că Hugo simţea o simpatie deosebită faţă de vecinul lui, alb.

— Eu şi Ida ne-am tot întrebat pe unde ai umblat în ultima vreme, a continuat Jay. Te-am căutat de mai multe ori, dar mama ta nu ne-a dat niciun fel de informaţii, a chicotit el.

— Carmen împlineşte mâine şaisprezece ani, şi ne vom putea căsători, a explicat Hugo. Părinţii ei au spus că nu ne vom putea căsători până nu împlineşte şaisprezece ani, aşa că de trei luni am mers să o văd în fiecare seară la ora şapte. Cred că părinţii ei se bucură că împlineşte şaisprezece ani!

— Tu câţi ani ai? l-a întrebat Jay.

— Optsprezece.

— Ei bine, Hugo, acum faci unul din cei mai importanţi paşi din viaţă. Mâine vei fi un bărbat căsătorit, cu o soţie de care trebuie să ai grijă şi să o iubeşti cât timp veţi trăi. Hugo, aminteşte-ţi întotdeauna să o pui pe soţia ta înainte de tine şi să o iubeşti întotdeauna aşa cum o iubeşti astăzi. Dacă vei avea vreodată întrebări, sau dacă vrei să discuţi cu cineva, m-aş bucura să te ascult şi să te ajut, dacă pot. Dumnezeu să vă binecuvânteze pe amândoi, a spus el cu sinceritate.

— Mulţumesc, domnule Jay, a răspuns Hugo, cântărind cuvintele acelea ciudate. „Să o iubeşti întotdeauna pe Carmen", aşa i-a spus Jay. Şi-a amintit că s-a întrebat odată ce poate însemna acest cuvânt, dar asta era înainte de a o fi văzut pe Carmen! Carmen era toată numai iubire. Ea l-a făcut fericit, şi nu se mai simte neliniştit. De ce i-a spus oare Jay să o iubească întotdeauna? Va fi atât de uşor! Are o mulţime de bani fi mâine va demonstra tuturor cât de mult o iubeştepe Carmen. Va da cea mai mare petrecere care a fost vreodată în San Marcos!

Seara următoare, Jay şi Ida s-au alăturat sătenilor care au venit la casa lui Donado, ca să participe la petrecerea dată pentru Hugo şi Carmen. Ei nu l-au cunoscut îi iciodată pe Hugo cel de zece ani, sfios şi micuţ. Nu l-au cunoscut pe Hugo, cel desconsiderat de mama lui, care lupta din greu să-şi facă un nume şi să-şi împlinească visurile. Hugo pe care îl cunoşteau ei, ori lucra din greu în magazin, ori stătea singur lângă capelă, ascultând serviciile lor. Oriunde l-au întâlnit, singurătatea ce o citeau în ochii lui şi expresia lui serioasă, stârnea în ei dorinţa de a-l ajuta, pe acest tânăr atât de închis în el.

Astăzi faţa lui Hugo strălucea de bucurie, în timp ce o prezenta vecinilor pe soţia lui drăguţă. Mama Donado era la fel de mândră. Fiul ei îi depăşea pe toţi băieţii din sat şi acum, nora ei era de departe cea mai frumoasă. Hugo era sigur că nu-şi mai dorea nimic altceva. Visurile lui din copilărie s-au împlinit cu mult peste aşteptările sale.

— Carmen e un copil, încă, i-a spus Ida lui Jay, când au plecat spre casă. Pare atât de fragilă. Sper că Hugo va fi bun cu ea. Sper că ea

îmi va permite să-i fiu prietenă.

— Hugo mă atrage, i-a mărturisit Jay. Pare aşa de serios în tot ceea ce face. Mă rog ca într-o bună zi să

caute să-L cunoască pe Domnul cu aceeaşi intensitate cu care se ocupă de munca lui.

În noaptea aceea, în timp ce sătenii se bucurau de muzică, băutură şi dans la nunta lui Hugo şi a lui Carmen, familia Miller era pe genunchi, aducând înaintea Domnului sufletele vecinilor lor, pe care au ajuns să-i iubească.

Capitolul 11

Unde sunt ploile? *De ce n-au venit*? se întrebau „uenii îngrijoraţi când au văzut că râul Ramos scade din ce în ce mai mult. Chiar şi butoaiele pe care era fixat podul plutitor abia atingeau apa. Scândurile de lemn de pe ţărm erau cu mult deasupra nivelului apei. Aligatorii, sătui de atâta soare, se târau pe lângă bărci, să se odihnească pe mâlul uscat, copt de soare. Apa de băut se găsea tot mai greu, pentru că rezervoarele din sat se goleau unul după altul. Lanul cu trestia pentru anul viitor, avea nevoie de apă. Porumbul abia semănat, lupta să poată supravieţui sub soarele amiezii, care îl pârlea cu căldura lui. Câinii turbaţi, bântuiau satul cu părul lor lung ce le acoperea trupul slab. Groaza s-a răspândit din casă în casă şi oamenilor le era teamă să lucreze în junglă.

Când oamenii au rămas fără bani, Hugo le-a vândut pe datorie până a rămas şi el fără bani. Preţul benzinei a crescut mult şi era aproape imposibil să mai circuli cu maşina.

Ida Miller s-a îmbolnăvit de malarie, de la muşcăturile de ţânţari. Pentru că slăbea din ce în ce mai mult, Jay s-a hotărât să o ducă împreună cu fetiţa lor în Statele Unite.

— Vrei să vă îngrijiţi voi de casă, l-a întrebat Jay pe Hugo, dându-i cheia. Doctorul mi-a spus că trebuie să o duc pe Ida în Statele Unite dacă vreau să trăiască, a spus el cu vocea stinsă şi în fiecare cuvânt i se citea îngrijorarea. Dar, dacă Domnul vrea, ne vom întoarce iar. Jay a încercat să zâmbească. Dumnezeu veghează peste fiecare detaliu al vieţii noastre şi dacă vrea El, Ida se va face bine în curând. Cuvintele pe care le rostea îl întăreau. Şi-a luat rămas bun de la vecinii lui, lăsându-l pe Hugo din nou, încurcat din cauza cuvintelor lui ciudate.

După-masă, Hugo şi Carmen s-au mutat în casa familiei Miller, ca să o îngrijească. Pentru Carmen era înspăimântător să locuiască în casa albilor, unde era mobilă atât de ciudată. Câteva zile a refuzat să rămână singură în casă. Când Hugo pleca să deschidă magazinul, Carmen mergea după el şi stătea toată ziua cu mama Donado. Dar spre sfârşitul săptămânii, a fost de-a dreptul captivată de lucrurile care o înconjurau, îi plăcea mobila doamnei Ida, perdelele de la geamuri şi tablourile ei frumoase. Fiecare pictură înrămată avea ceva scris şi Carmen s-a simţit atrasă de cuvintele acelea. „Iată, Dumnezeu este izbăvirea mea, voi fi plin de încredere şi nu mă voi teme de nimic". (Isaia 12: 2).

Alt text era: „Cât despre mine, eu şi casa mea vom sluji I) comnului". (Iosua 24: 15 b). Ce semnificaţie aveau i cuvintele acestea? De ce o atrag oare atât de mult, din moment ce le-a citit deja? În fiecare dimineaţă citea versetele înrămate. În fiecare seară, o atrăgeau ca un în ignet. *Şi nu mă voi teme de nimic*. *Şi nu mă voi teme de nimic*…

Cuvintele acestea o mângâiau, dar Carmen nu putea înţelege ce înseamnă. Ei îi era teamă întotdeauna. îi era teamă de mama Donado. îi era teamă când Hugo pleca noaptea târziu şi se întorcea acasă spre dimineaţă, îi era teamă de furia lui Hugo când venea acasă şi cerea i era să mănânce imediat. Dar în special îi era teamă de tăcerea lui, când era închis în el şi o respingea. îi era teamă când respiraţia lui mirosea a alcool.

Hugo striga la ea, dar n-a lovit-o niciodată. Oare cât îi m^2 va trece până ce va izbucni mânios şi o va bate aşa cum o bate tatăl ei pe mama? Carmen tremura de groază. Şi apoi, avea un secret, pe care îi era teamă să i-l împărtăşească soţului ei.

Cu cât continua mai mult sezonul secetos, cu atât mai morocănos devenea Hugo. Apoi, într-o noapte nu a venit deloc acasă. Carmen s-a trezit dimineaţa agitată, i u ochii încercănaţi de oboseală. Conştiincioasă, a pregătit porţia de tortilla şi a pus orezul să fiarbă pe aragazul lui Ida, care avea două ochiuri. Mâinile îi tremurau şi tot corpul îi era cuprins de greaţă.

77

Era vremea să deschidă magazinul, dar nu avea putere să iasă din casă. Nu-i păsa dacă ar fi rămas închis toată ziua.

Dar puţin mai târziu a căzut într-un somn zbuciumat şi nici n-a simţit când Hugo a urcat treptele şi a intrat încet, în casă.

Unde e Carmen? A văzut vasul cu orez aburind, pe care l-a lăsat la căldură, pe sobă. Lângă sobă era un vas cu tortilla gata pregătită de prăjit. Pe soţia lui a găsit-o dormind pe pat, ghemuită, cu părul ud şi fruntea plină de stropi de transpiraţie. *Aminteşe-ţi Hogo*, *s-o pui pe soţia ta*, *înainte de tine*. S-*o iubeşti întotdeauna ca astăzi*. Parcă auzea povaţa domnului Jay cu o zi înainte de a se fi căsătorit. Ciudat, nu s-a mai gândit la aceasta, de atunci. Carmen s-a întors gemând în somn.

L-a pătruns un nou val de dragoste pentru soţia lui. Va avea grijă de ea. A fost prea ocupat cu magazinul. Acum toate au trecut. Abia aştepta să se trezească şi să-i spună că va închide magazinul şi se va ocupa de produse electronice, care le vor aduce mai mulţi bani. Noaptea trecută s-a întâlnit cu Alen, tatăl ei şi i-a promis că va intra în afaceri cu el. I-a promis şi că va intra în parteneriat cu unchiul George, ca să ducă porumb pentru Fabrica de Tortilla din Ameco.

Plin de căinţă, îşi urmărea soţia. A văzut-o atât de puţin! N-au avut prea mulţi bani. Dar acum se va schimba totul. A mişcat-o uşor, ca să o trezească. Abia ştepta să-i spună că era gata să înceapă contrabanda cu lărfuri, pe plan mare.

De trei ori pe săptămână, Hugo şi George aduceau Ite douăzeci de saci de porumb sau de fainã. Cei Jouăzeci de saci cântăreau o tonă. Mai înainte a fost îcvoie să obţină autorizaţie pentru o cantitate aşa de îare.

Încă nu avea mulţi bani, dar Hugo a făcut cunoştinţă cu Zang, un hindus bogat despre care i-a spus Alen. iang, i-a împrumutat bucuros lui Hugo toţi banii de care avea nevoie. L-a ajutatat şi să obţină un permis pentru mai multă marfă. Acum, Hugo şi George puteau aduce legal mai mult de cincizeci de saci pe săptămână un ţara vecină.

După ce l-a întâlnit pe Zang, Hugo şi-a schimbat numele în Lopez. Era mai sigur aşa. Nimeni din San larcos nu putea şti cine este Lopez. Hugo cunoştea deja grănicerii şi a folosit acest lucru în avantajul lui. Ei cumpărau cu plăcere mărfuri de la Hugo, iar el, la fel era gata să-i ajute să câştige ceva din bunurile ilegale. S-au făcut că nu văd, când Hugo şi George au folosit acelaşi permis de mai multe ori. Le cereau actele la un singur transport pe săptămână. În acest fel câştigau grănicerii, câştiga Zang, câştigau Hugo şi George, dar câştigau şi proprietarii fabricii. Toţi erau mulţumiţi, aşa că nimeni nu le-a creat probleme.

La şapte luni după ce a intrat în parteneriat cu

unchiul lui, Hugo a devenit fericitul tată al micuţului Kevin. La naştere Kevin a avut doar l, boo kg şi a fost nevoie să stea în spital cinci săptămâni. Carmen a mers acasă singură, având şi ea nevoie de aceste cinci săptămâni ca să îşi revină.

A fost o perioadă în care Carmen s-a simţit singură. Dorinţa lui Hugo de a sta mai mult acasă, s-a spulberat după câteva zile, când a devenit din nou sclavul propriei lui munci. Carmen se temea şi mai mult, pentru că Hugo a început să se certe datorită unor incidente mărunte. Teama aceasta o ţinea în casă, pentru că niciodată nu ştia când ajunge acasă soţul ei şi cere mâncare. Era îngrozită de felul în care exploda când mâncarea nu era gata. Era mult mai uşor să stea acasă şi să fie pace, decât să-i înfrunte mânia.

Înainte ca să-l fi adus acasă pe Kevin, Hugo a început să frecventeze petrecerile lui Pedro. „De ce să nu merg acolo, să dansez şi să beau? Soţia e bolnavă, cheltuielile de spitalizare sunt mari şi am nevoie de multe relaţii pe care mi le pot face acolo. Pot să-mi controlez apetitul pentru băutură" se gândea Hugo, mulţumit, în timp ce se lăsa purtat de ritmul muzicii.

A devenit unul obişnuit acolo. Şi reputaţia lui a crescut. *Dacă vrei să găseşti un om de nădejde*, *caută-l pe Lopez*. *Lopez te va aproviziona la preţurile cele mai mici*. *Poţi avea încredere în Lopez*, *nu te înşală*. *Vezi cum te porţi cu Lopez*; *nu-l poţi înşela*. *El se descurcă singur*.

1. opez era cunoscut drept cel mai bun contrabandist. În timp ce Hugo era mândru de asta, el nu a scăzut ritmul muncii, ci era tot mai implicat în ceea ce făcea. Teama lui nu semăna cu cea experimentată de Carmen, ci era cu privire la viitorul lui, la faliment sau posibilitatea ca într-o zi să fie prins.

81

Capitolul 12

— Masa! Unde-i mâncarea! a urlat Hugo în timp ce intra împleticindu-se din cauza băuturii, pe uşă.

Carmen a scos repede tortilla, a lovit-o uşor cu palma şi a pus-o în tigaia înfierbântată. S-a lipit apoi de perete încercând să se facă cât mai mică.

Agitaţia lui Hugo l-a speriat pe fiul lui care s-a trezit şi a început să ţipe. Carmen, nervoasă, s-a îndreptat spre dormitor, dar trebuia să aibă grijă să nu ardă tortilla. Privirea i se muta de la Hugo la dormitor

unde ţipetele lui Kevin erau tot mai puternice şi mai stăruitoare, îngrozită, a turnat o ceaşcă de cafea în clocot şi de spaimă, şi-a vărsat şi pe mână. Apoi a luat în grabă orezul fierbinte şi l-a pus pe masă, lângă tortilla.

Gemea de indignare. Până şi ţipetele lui Kevin o enervau, în timp ce se grăbea să-i închidă sticluţa cu lapte. Soţul ei nu-i dădea nicio mână de ajutor şi nici măcar nu-i era recunoscător. Nu mai putea suferi să-l vadă aşa sălbatic şi neîngrijit.

Când a trecut grăbită pe lângă el, a prins-o de mâna la care s-a ars. A ţipat de durere, dar el şi-a înfipt mai tare degetele în pielea arsă. În momentul acela, ceva în lăuntrul ei s-a sfărâmat. Ca un fulger, cu pumnul liber, l-a lovit în faţă, nimerind direct în nas şi în gură. Atacul ei l-a luat prin surprindere, potolindu-l suficient ca să o lase în pace.

În timp ce-i dădea lui Kevin să mănânce, lacrimile îi brăzdau obrajii. îl ura pe Hugo când se comporta aşa. Deodată, s-a hotărât să-l părăsească şi să se întoarcă la mama ei, iar gândul acesta a mai liniştit-o puţin. Acum avea un ţel. Nu va mai lupta cu atitudinea aceasta a lui Hugo, care o înjoseşte.

Privirea i s-a oprit la tabloul de pe peretele dormitorului: „Dumnezeu este izbăvirea mea, voi fi plin de încredere şi nu mă tem de nimic". Dumnezeu este izbăvirea mea. Dumnezeu este izbăvirea mea. A repetat de câteva ori cuvintele acestea, în inima ei.

„*Dumnezeu este izbăvirea mea*, *voi fi plin de încredere şi nu mă tem de nimic*". Cuvintele spuse în şoaptă de Carmen au pătruns până în bucătărie, la masa la care stătea Hugo. Mâncarea lui era neatinsă, iar el stătea cu capul sprijinit în palme. Buzele îl usturau de la lovitura primită. Cuvintele ei au pătruns în mintea lui înceţoşată, trezindu-l. În faţa lui parcă ar fi fost domnul Jay. Fiecare cuvânt pe care i i-a spus Jay, îl ardea ca un fier înroşit.

Dumnezeu te iubeşte. *Am venit aici ca să vă învăţ* despre *Dumnezeu*. Vino *în rugăciune înaintea Lui*.

Iubeşte-ţi soţia, *adu-ţi aminte*, *iubeşte-ţi soţia*! *Cu voia lui Dumnezeu*, *ne vom întoarce iar*. *Dumnezeu cunoaşte fiecare detaliu al vieţii noastre*.

Hugo a împins scaunul de lângă masă şi a mers la raftul de cărţi al lui Jay. „Poţi să citeşti orice carte de aici", l-a încurajat Jay, înainte de plecare. „Aici e Biblia în spaniolă şi câteva studii biblice care explică Cuvântul lui Dumnezeu".

Hugo a luat Biblia şi o altă carte numită *Doctrinele Biblice*. A ieşit în linişte şi s-a dus în hamacul de dedesubt. Se ura pe el însuşi, ura băutura ce a folosit-o, ura faptul că e un laş care merge la petrecerile lui Pedro. A jurat că nu va bea niciodată şi iată-l acum beat. îi era scârbă de el. Dacă va continua aşa, ori va sfârşi ca tatăl său, într-un accident din cauza băuturii, ori va ajunge ca mama Donado. O ura pentru că i-a dat prima sticlă de băutură. O ura pentru că îl ironiza, o ura pentru că se îmbăta în fiecare zi şi era totdeauna cu sticla după ea. Hugo se simţea plin de ură. A simţit că i se întoarce stomacul pe dos. A coborât din hamac şi s-a grăbit în spatele spălătoriei, ca să vomite. Ce mult ar fi dorit ca domnul Jay să se fi întors; poate l-ar fi putut ajuta.

— Carmen!

— Raquel!

De la spălătorie, Hugo a auzit vocea veselă a femeii. Nu putea să le vadă pe cele două, la poartă, cum au căzut una în braţele celeilalte. Nici n-a putut-o auzi pe

Raquel spunând cu vocea ei blândă:

— Scumpa mea cumnată! privindu-i faţa tristă şi braţul ars, observând şi tensiunea ce o stăpânea.

— Scumpa mea cumnată, a repetat ea.

Raquel a îmbrăţişat-o pe Carmen, arătând ca o fetiţă care-şi strânge în braţe păpuşa stricată. A lăsat-o să plângă până când s-a liniştit.

— Lasă-mă acum să-l iau în braţe pe drăgălaşul tău băieţel. Raquel a zâmbit, luându-l pe Kevin în braţe.

— E o minune a lui Dumnezeu. O, Carmen, tu eşti cu adevărat binecuvântată. A strâns în braţe băieţelul, i-a sărutat obrajii catifelaţi atingându-i genele lungi şi părul negru, mătăsos. Nu te-am mai văzut de la nuntă. Ce multe s-au întâmplat de atunci. Atât de mult s-a schimbat viaţa mea, familia şi biserica mea. Nici nu ştiu de unde să încep.

— Ce vrei să spui? a întrebat Carmen. Ce s-a întâmplat? Vrei să zici că nu mai mergi la Biserica Catolică?

— M-am pocăit, cred în Domnul Iisus Hristos, a început Raquel să explice. Şi, Carmen, sunt atât de fericită! Raquel a dus mâna la inimă. Aici, înăuntru, sunt atât de fericită, am atâta pace. Nu mă mai tem, pentru că Domnul Iisus Hristos este cu mine. Toate lumânările pe care

le-am ars şi toate rugăciunile cântate nu însemnau nimic. Numai Fiul lui Dumnezeu poate să ne ierte şi să ne audă când ne rugăm.

— De unde ştii astea? a întrebat-o Carmen.

— De la misionarii din oraş. Mai întâi am mers ca să ascult cântările lor frumoase. Apoi, cuvintele lor m-au fermecat şi îmi doream din ce în ce mai mult să le ascult. Misionarii erau întotdeauna aşa de amabili. Bunătatea radia pe feţele lor şi erau totdeauna gata să-mi asculte problemele. Dar, Carmen, ceea ce m-a făcut să doresc cu adevărat ce au ei, a fost un lucru groaznic ce s-a întâmplat.

Vocea lui Raquel tremura. Faţa ei îmbujorată a devenit gânditoare.

Fără ca femeile să ştie, cineva asculta discuţia lor. Hugo s-a oprit sub geamul de la bucătărie, nerăbdător să audă ce vorbesc.

— De câte ori îmi amintesc de Ricardo, mă cuprinde tristeţea, a început Raquel. El a venit din nord, de la un vechi centru comercial din Mayan. Avea doar şaisprezece ani când a ajuns într-un mediu rău şi a început să lucreze cu un Hindu bogat, care îi plătea pe alţii să facă contrabandă. O dată, Ricardo a ţinut la el câteva lucruri de contrabandă şi a fost prins. L-au bătut groaznic şi l-au lăsat aproape mort. Atunci, l-au găsit cei de la misiune şi l-au luat la sediu, unde l-au îngrijit până a început să se simtă mai bine. A locuit cu una din familiile de misionari. A ajuns să-l cunoască pe Domnul Iisus şi s-a pocăit. Era un om plăcut care lucra din greu şi era iubit de Domnul Iisus Hristos. După ce

a locuit la misiune câteva luni, a vrut să se ducă acasă ca să spună familiei şi prietenilor lui ce a însemnat Dumnezeu pentru el.

— Ricardo nu s-a mai întors. Nimeni nu ştie ce s-a întâmplat. Într-o noapte, târziu, trupul lui a fost aruncat pe treptele misiunii, împreună cu un bilet, pe care scria că aşa se va întâmpla cu orice misionar care îi va mai deranja pe oamenii lor.

Carmen s-a înfiorat, în timp ce Raquel s-a oprit din povestit. Contrabandă! Soţul ei era un contrabandist cu normă întreagă!

— Ceea ce m-a făcut să văd dragostea lui Dumnezeu faţă de noi, a fost felul în care au răspuns misionarii. Ei s-au rugat. N-au intrat în panică ci s-au rugat pentru ucigaşii lui Ricardo şi şi-au făcut planuri, cum să ia legătura cu familia lui. Mai târziu a fost rănit un alt membru din bandă şi a fost abandonat de prietenii lui. A găsit şi el calea spre

misiune. Încă nu este credincios, dar se îngrijesc de el şi-i arată dragostea lui Dumnezeu. O, Carmen! Iubirea şi iertarea lui Dumnezeu este pentru fiecare din noi. El are grijă şi de tine, de Kevin şi de Hugo şi doreşte să fiţi fericiţi. Aş vrea să ajungeţi să cunoaşteţi iertarea pe care o dă Domnul Iisus.

Carmen a dat din cap, agitată şi Raquel a tăcut. Simţea că lui Carmen îi e teamă de soţul ei.

— Întotdeauna e aşa de cuminte Kevin, a întrebat ea, schimbând subiectul.

Hugo s-a întors în hamac. *Aşa*, *deci*! *Soţia fratelui lui Carmen este credincioasă ca domnul Jayl Oare ce zice soţul ei*? Hugo stătea întins, cufundat în gânduri. Avea o mulţime de lucruri la care să se gândească, o mulţime de întrebări care aşteptau răspuns, dar mintea nu-l mai ajuta. Era foarte greu pentru el să-şi ordoneze mulţimea de gânduri care-i treceau prin cap. Poate dacă ar reuşi să adoarmă i s-ar mai limpezi mintea.

89

Capitolul 13

Căldura înăbuşitoare de la amiază ardea jungla încinsă, lăsând fără vlagă orice urmă de umezeală masă după razele împietrite din ziua trecută. Oamenii luau apa cu mâl din râu şi o fierbeau ca să o poată bea. îi se enervau uşor, consumul de alcool a crescut şi au început bătăile. Cu cât mai mult întârzia ploaia, cu atât mai îngrijorătoare era starea sătenilor. Au început să aprindă şi mai multe lumânări şi se rugau ca Dumnezeu să trimită ploaia şi să potolească păcatele sătenilor.

— Mama Donado! a strigat Hugo, intrând în bucătărie şi răsturnând o baniţă cu firimituri pentru pui. Mama Donado! A blestemat mizeria ce-l înconjura şi pe femeia beată care era întinsă de-a curmezişul pe pat.

Vor trece câteva ore până se va trezi, dacă se va mai trezi azi, a constatat el plin de dezgust. Oricum, n-avea nevoie de ea, pentru că ştia fiecare ascunzătoare din casă. A început să o lărgească pe cea de sub patul lui vechi, până a făcut o groapă de 1, 8 x2, 4 m. Nu va fi nevoie să ceară permisiunea mamei Donado. Doar va aduce lucrurile acolo şi îi va plăti ca să tacă. „E mai sigur aici decât la Jay acasă", a murmurat el mulţumit, în timp ce punea la loc duşumeaua. Apoi a împins patul deasupra ascunzătorii de sub pământ, şi a ieşit din casă.

Seceta îl determina şi mai mult pe Hugo să se ocupe de vânzarea produselor de electronică, pe piaţa neagră, încet, banii care i-a avut s-au înmulţit şi, în curând, pe lângă maşina lui veche, avea o Toyota Landrover nouă. *Bani există*, *trebuie doar să ştii cum să faci rost de ei*! Hugo se felicita singur pentru aceste realizări.

În familia lor a apărut cel de-al doilea băiat, Berton. Şi el a fost prematur şi a trebuit să stea în spital câteva săptămâni. Hugo era mândru de fiii lui şi de numele americane ce le purtau. Arăta aceasta prin faptul că îi trata bine. Când Hugo a încetat să bea, Carmen s-a hotărât să nu mai plece de la el. După naşterea lui Berton s-a întors şi familia Miller, iar Carmen şi Hugo aveau propria lor casă. Nu era la fel de frumoasă ca şi a doamnei Ida, dar era una din cele mai bune din San Marcos. De când s-au întors Jay şi Ida, Carmen petrecea în fiecare zi câtva timp cu doamna Ida şi cu fiica ei, Janice. Hugo nu era prea mult acasă, dar lucrul acesta nu o deranja pe Carmen, din moment ce o avea pe doamna Ida, cu care să discute. Pe lângă asta, Efran, fratele ei mai mare împreună cu Vilma, soţia lui şi cei trei copii s-au mutat în satul lor.

— Atât timp cât te porţi frumos cu mine şi nu bei, vreau să rămân, i-a spus Carmen soţului ei, umplându-i astfel inima de teama că ar putea pierde ce are mai scump.

Târziu, în luna mai a început ploaia, punând astfel capăt secetei şi aducând din nou la normal viaţa în San Marcos. Râul Ramos a crescut, şi podul plutitor putea fi din nou folosit. Podul se ridica tot mai sus, pe măsură ce creştea apa, până a ajuns sus de tot, la malul stâncos.

— Vezi trestia? Arată bine, nu-i aşa?

Zâmbind larg, sătenii se salutau unul pe altul, lovindu-se prietenos pe umăr. O, va fi totuşi un an bun! Nu degeaba au ars atâtea lumânări. Rugăciunile lor au fost ascultate. Ploile au continuat zi de zi, colorând câmpul şi jungla într-un verde luxuriant.

Acum Hugo lucra împrenă cu unchiul lui şi a mai angajat un băiat, pe Carlos, nepotul lui care avea paisprezece ani. De când nu mai folosea băieţii din Barco la încărcat, sătenii s-au simţit trădaţi şi s-au întors împotriva lui Hugo. De ce să lucreze în satul lor, dacă nu le aduce niciun profit? Săptămână de săptămână, Hugo trecea prin sat cu produsele electronice de contrabandă aduse din ţara vecină. Într-o noapte, oamenii au doborât copaci şi i-au pus pe şosea aşa ca Hugo să nu mai poată trece. Orbit de furie, Hugo a gonit Toyota cu toată viteza,

izbindu-se de căminul cultural şi făcând să sară în toate direcţiile acoperişul de paie şi stâlpii. De atunci oamenii l-au lăsat în pace. Le

I

era teamă pentru că purta armă atât el, cât şi oamenii cu care lucra. Nu puteau nici să ceară ajutorul poliţiei, pentru că toţi se ocupau de contrabandă şi n-ar fi vrut să fie interogaţi de vameşi. Dar cu toate că l-au lăsat în pace, sentimentele lor nu s-au schimbat. îl urau şi pe marele Lopez. Când se muta cineva în Ameco şi nu-l cunoştea pe Lopez, nu trecea mult până ce era avertizat de influenţa mare ce o avea.

— Lopez? O, nu-l cunoşti? Omule! Unde ai trăit până acum? E mic de statură şi slab, dar are atâta putere că îi întrece pe cei de două ori mai mari decât el. Şi ce cap are! Nimeni nu-l poate păcăli!

Poveştile despre el se răspândeau tot mai mult. Unele erau exagerate, altele erau adevărate, iar altele complet false.

La rândul lui, Lopez era urât, dispreţuit, tolerat şi admirat, dar întotdeauna a fost considerat un om de frunte. Cei mai mulţi oameni din Ameco doar au auzit despre el. Numai sătenii din Barco, patrulele de la vamă şi câţiva oameni de vârf din contrabandă ar fi putut să-l recunoască.

Într-o noapte, cu mult după ce oamenii cinstiţi au adormit, Carlos aştepta speriat. Mugetul unui jaguar din junglă a făcut să-i îngheţe sângele de groază. Abia după ce a auzit ţipătul unui porc mistreţ şi-a mai revenit, ştiind că jaguarul este sătul şi nu mai caută vânat. De-a lungul cotiturii este aşezat Barco. Carlos era mulţumit că n-a întâlnit pe nimeni de când l-a lăsat unchiul lui.

— Te voi lua peste două ore, i-a promis Hugo şi a mers să întâlnească pe altcineva pe râu în sus. Carlos s-a simţit mai bine după ce a repetat cuvintele unchiului său: „Ştiu că pot conta pe tine”. N-a fost încântat să se ocupe singur de acest contact, dar îi plăcea că unchiul Hugo îl trata ca pe un om. Nu îl va dezamăgi. Unchiul lui l-a învăţat să-şi folosească isteţimea pentru a gândi înainte şi să nu se lase intimidat. Iar el ţinea mult la unchiul lui.

Pe furiş a ieşit de pe şosea şi a pornit spre râu pe o potecă. Nu voia să-l simtă câinii din sat şi să-şi facă astfel cunoscută prezenţa. Carlos zâmbea gândindu-se la căminul cultural care era reparat.

Unchiul le va arăta că nu-i de glumit cu noi! *Şi nu vor mai face aşa ceva*. Era aşa de mândru că lucrează cu un om atât de important.

— Stai! Comanda neașteptată a străpuns liniștea nopții. Carlos a înghețat de groază în timp ce fasciculul de lumină aproape că l-a orbit. Funcționarii de la vamă! Inima i-a stat în loc când le-a văzut insignele și cele două țevi de pușcă îndreptate spre el.

— Cine ești? s-a răstit la el un funcționar.

Carlos n-a scos niciun sunet. Teama i-a paralizat limba. L-au legat la ochi cu brutalitate și l-au obligat să îngenuncheze. În timp ce-și revenea a hotărât că nimic nu-l va face să vorbească. Nimic.

I

I

— Spune-ne! Spune-ne cine ești și pentru cine lucrezi.

Carlos n-a mișcat și n-a răspuns nimic.

— Vorbește! Vorbește, ori te ucid!

Carlos simțea pe tâmplă metalul rece și știa că amenințarea aceasta nu era vorbă goală.

Mai bine mor decât să le spun de unchiul Hugo. *Va fi mândru de mine*, *chiar dacă mor*. Carlos stătea în genunchi fără să miște, prefăcându-se indiferent la porunca lor de a vorbi. A început să latre un câine, apoi i-a răspuns altul. A auzit foșnetul unui animal de noapte care-i dădea târcoale. Apoi a răsunat o împușcătură și era convins că va muri. Dar în loc să se fi întâmplat așa, a simțit că țeava i-a fost luată de la tâmplă și a aurit pașii îndepărtându-se.

Liniștea a pus din nou stăpânire pe junglă. Nu se mai auzea decât bâzâitul unui roi de țânțari. Tremurând, Carlos s-a ridicat și și-a scos legătura de la ochi.

Era viu! S-a simțit inundat de un val de ușurare și a început să tremure, fără să se poată controla. Picioarele i-au cedat și s-a făcut ghem pe pământ, târându-se prin întunericul dens al junglei. Încet, inima a început să-și rărească bătăile. Era viu! Nu l-au ucis vameșii! I-a revenit puterea. Ce trebuie să facă acum? Trebuie să-l anunțe pe unchiu'!

Voi ieși în întâmpinarea lui. *Nu e bine să vină pe drumul acesta*. *Poate stau la pândă ca stâlprindă*.

Cei șase kilometri îi păreau fără sfârșit. Oare va reuși? Va întâlni oare din nou patrulele? A alergat până n-a mai putut, apoi a mers obișnuit până și-a recăpătat respirația. A ajuns la curbă; a reușit! După câteva minute a recunoscut zgomotul motorului de la Toyota. Când Hugo a încetinit ca să ia curba, Carlos a sărit, fluturând mâinile.

— Patrulele, unchiule! Patrulele! a spus el după ce a sărit în maşină şi a închis uşa. Hugo a întors maşina în grabă. A stins luminile şi au pornit spre casă, locul unde erau în siguranţă.

Ceea ce i-a povestit Carlos, l-a şocat pe Hugo. Oare ar trebui să renunţe la contrabandă? Ce se va întâmpla dacă îi prinde? Dar ce altceva ar putea face ca să câştige bani?

97

Capitolul 14

Timp de câteva zile, Hugo n-a ieşit din sat, pentru că se simţea în siguranţă, chiar dacă avea un profit mai mic. A fost pentru prima dată de la naşterea lui Berton când a petrecut o zi întreagă acasă. Lipsa de putere a soţiei lui l-a îngrozit. Tot mereu trebuia să se aşeze pe pat să se odihnească. Pentru prima dată era îngrijorat de cearcănele mari din jurul ochilor ei şi de felul cum îi era întinsă pielea peste pometii obrajilor.

— Carmen, te duc în oraş la doctor. Hotărârea lui a surprins-o. Tu nu te simţi bine. Trebuie să găsim ajutor. Nu vreau să te pierd.

Ochii ei s-au umplut de lacrimi. Nu era obişnuită ca soţul ei să fie amabil, iar îngrijorarea lui o copleşea.

— Avem nevoie de un doctor pentru Carmen, i-a spus Hugo lui Jay. N-am ştiut că este aşa bolnavă. Am fost atât de ocupat, a spus el cu greu.

Jay se uita tăcut la soţia lui, rugând-o să spună ceea ce el nu era în stare. Ida a zâmbit înainte de a se fi întors spre Hugo.

— Îmi pare bine că o vei duce la doctor pe soţia ta, a spus ea, alegându-şi cu grijă cuvintele. N-ar fi vrut să creadă că îl învinovăţeşte. De când s-a născut Berton nu şi-a recăpătat puterea. Hugo, soţia ta mi-e o prietenă atât de bună. Sunt foarte îngrijorată! Ea, ei bine, şi-a pierdut puterea. Cuvintele blânde ale Idei nu aveau niciun reproş, ci numai iubire şi îngrijorare.

— De ce n-a spus nimic Carmen? a întrebat Hugo nemulţumit.

— N-a vrut să te facă să te îngrijorezi sau să te tulburi. Ai fost atât de ocupat. Mustrarea ei fără cuvinte îl durea. Aveţi vreun doctor? a întrebat Ida.

— Nu, a răspuns Hugo. Dar voi? Poate domnul Jay ne-ar putea ajuta! Cuvintele lui erau pline de speranţă.

— Îmi pare foarte rău, nu avem; doar dacă vrei să o duci la doctorul la care am fost când am avut malarie. Poate aşa ar fi cel mai

bine. Ida s-a luminat la faţă. Dacă va fi nevoie de un specialist, îi va recomanda el unul.

— Să ne spui cum am putea să te ajutăm, a zis Jay, când i-a dat numărul de telefon al doctorului. Ida şi eu ne-am bucura să putem merge cu voi. Şi ne vom ruga pentru Carmen. Dumnezeu vă iubeşte pe amândoi şi El ştie totul despre boala ei. El se îngrijeşte de fiecare din familia voastră.

— Mulţumesc, a răspuns Hugo, convins de bunătatea lor. În seara aceea Hugo a participat la serviciul din biserica lui Jay. Jay nu i-a văzut faţa printre ascultătorii din biserică, totuşi, de afară, Hugo auzea fiecare cuvânt.

A fost uimit când i-a văzut pe Efran şi Vilma printre ascultătorii din capelă. Oare de cât timp vin aici? Oare Carmen ştie? De ce nu i-a spus şi lui? De ce nu-i spune nimic? Doar e soţul ei! Poate după ce se va face bine va vorbi mai mult. Nici prin cap nu-i trecea lui Hugo că el este vinovat de timiditatea soţiei lui. Încă dinainte de căsătorie, tot timpul şi l-a folosit pentru lucru. Hugo era obişnuit numai să dea ordine şi să fie ascultat. Nu era obişnuit să se dăruiască pe el însuşi.

Aproape de când s-au căsătorit, între ei a început să crească un perete care îi despărţea. Ea nu ştia niciodată ce face soţul ei, unde merge, sau când se va întoarce acasă. Carmen a înţeles repede că Hugo se aşteaptă de la ea să fie acasă ori de câte ori apare el flămând la uşă. El aşteaptă să-i fie servită o masă caldă imediat; asta e tot ce ştie. Puţine alte lucruri ştia despre tatăl fiilor ei. Hugo se îngrijea de bunăstarea materială a familiei. Era mândru de soţia şi de fiii lui, dar niciodată nu a înţeles că trebuie să se îngrijească şi de nevoile lor emoţionale. Erau o familie doar cu numele.

Neliniştit, Hugo asculta cum explică Jay pilda cu oaia pierdută. A citit şi el această povestire din Biblia lui Jay.

— Oaia pierdută era foarte preţioasă pentru păstor, explica Jay. Păstorul a căutat-o până ce a găsit-o şi a adus-o bucuros înapoi. În vremea Domnului Iisus, oile erau în responsabilitatea păstorului şi lui i se cerea

I s-a aducă acasă până şi blana oilor care erau omorâte. Niciun sacrificiu nu era prea mare pentru a găsi o oaie pierdută.

— Dar noi suntem mult mai preţioşi pentru Domnul Iisus. El ştie că suntem fără nicio speranţă, pierduţi în păcate şi ne caută şi doreşte

să ne ducă în staulul Lui unde suntem în siguranţă. Când găseşte un păcătos, El îl aduce înapoi cu mare bucurie. Tot cerul se bucură, arătându-ne astfel marea dragoste pe care o are Domnul Iisus pentru fiecare persoană.

Explicaţia aceasta a lui Jay era nouă pentru Hugo. Trebuie să se mai gândească la asta. *Este oare adevărat ceea ce a spus domnul Jay*? *Oare într-adevăr*, *îi pasă lui Dumnezeu de mine şi de boala lui Carmen*? *Cum ar putea să ştie toate lucrurile acestea*? *De ce să se intereseze Dumnezeu de toate lucrurile mărunte*? E uimitor!

Poate mâine va găsi răspunsul. Jay a hotărât să meargă mâine împreună cu ei în oraş. Dar „ziua de mâine" a adus mari greutăţi.

— Mama! plângea Kevin, când a auzit că mama lui trebuie să rămână la spital.

— Mama, Mama!

Hugo nu era obişnuit să se ocupe de băieţi. îl avea deja în braţe pe Berton şi se simţea neajutorat, în timp ce fiul cel mare se agăţa de patul lui Carmen şi nu voia să se mişte de acolo.

— Nu te îngrijora din cauza băieţilor, a auzit-o pe

Ida spunându-i soţiei lui. Jay şi cu mine vom fi acasă şi îl vom ajuta pe Hugo ori de câte ori va avea nevoie. Cuvintele ei au ridicat greutatea ce l-a copleşit. Chiar şi Kevin s-a liniştit şi a luat-o pe Janice de mână, când au ieşit din spital.

Pentru copii a fost o zi istovitoare. Carmen a fost trimisă imediat la un specialist. I-au făcut o mulţime de teste şi aşteptarea părea fără sfârşit. Înainte de a fi ieşit din oraş, toţi trei copiii dormeau. Kevin şi Janice, ghemuiţi pe bancheta din spate, se mai ţineau încă strâns de mânuţe.

Chiar şi adulţii erau tăcuţi. Niciunul din familia Miller n-ar fi vrut să pătrundă cu forţa în tăcerea lui Hugo. Rezultatele nu vor fi gata decât peste câteva săptămâni. Boala lui Carmen era mult mai gravă decât s-au gândit ei. Ida a închis ochii şi în tăcere a vorbit cu Tatăl ei Ceresc despre nevoile spirituale şi fizice ale lui Hugo şi Carmen. „Doamne foloseşte-ne", se ruga ea. „Dă-ne înţelepciune să facem faţă oricărei situaţii pentru slava şi onoarea Ta".

— Pot lăsa copiii aici până voi vorbi cu mama Donado şi cu Efran? a întrebat Hugo, după ce au terminat cina.

— Bineînţeles! a răspuns Ida. Şi Hugo, dacă ai nevoie de ceva, nu-ţi fie teamă să ne ceri. Dacă ai nevoie de mâncare sau de un loc

unde să laşi copiii, noi suntem aici.

— Mulţumesc, doamnă Ida. M-aţi ajutat deja atât

103

de mult.

Hugo a ieşit din casa misionarilor cu gândul să-i lase acolo pe băieţi. Niciodată nu-i va permite mamei Donând-o să-i ţină. Nu poate avea încredere că va sta trează. Poate Vilma ar putea să-i ţină câteva zile, până mai face el ceva aranjamente. Înainte de a fi plecat de la Efran au hotărât ca Hugo să ţină copiii noaptea, iar Vilma ziua.

Hugo n-a avut niciodată singur grijă de copii, dar a învăţat repede. S-a avântat cu toată inima în acest nou rol de tată şi aşa a avut grijă de băieţeii lui. Kevin mergea cu tăticul lui ori unde era posibil. Plângea şi se agăţa de el ori de câte ori trebuia să se despartă. Hugo a experimentat o dragoste pentru copii, despre care nici n-a visat că ar fi posibilă. Toată singurătatea în care a trăit când era mic i-a revenit în amintire. Acum, pentru că era nevoie de el acasă, lucra numai ziua şi şi-a reînnoit hotărârea de a nu mai bea niciodată. În fiecare noapte dormea între copii; amândoi erau ghemuiţi aproape de el. Vedea în apropierea lor faptul că depind de el şi plăcerea pe care o simt să-l aibă aproape.

De câteva ori, Hugo a mers în oraş ca să o viziteze pe Carmen. Gingăşia pe care o simţea faţă de băieţi s-a răsfrânt şi asupra ei. În ciuda slăbiciunii ei, Carmen a început să se simtă mai bine. Cei doi soţi au început să discute unul cu altul. Inima lui Carmen se însănătoşea pe măsură ce peretele care-i despărţea se sfărâma. Acum abia aştepta să se facă bine şi să se întoarcă acasă.

Când au sosit rezultatele, medicul l-a anunţat cu multă grijă:

— Îmi pare rău, soţia dumneavoastră are cancer la colon. După operaţie trebuie să începem tratamentul.

Cancer! Carmen era chinuită de teamă.

— Cancer! o mânie care-l sufoca a izvorât în Hugo, umplându-l de o furie oarbă împotriva lui Dumnezeu. Va lăsa oare Dumnezeu pe fiii lui fără mamă? Acesta este Dumnezeul lui Jay care îi iubeşte pe oameni şi se îngrijeşte de ei? Nu se va întâmpla aşa ceva. O va duce pe soţia lui la cei mai buni doctori ca să o trateze. Va face tot ce va fi în stare. Nu mai are nevoie de Dumnezeul lui Jay dacă în felul acesta tratează El oamenii.

105

k” – i i?”.ii-mi fev – *
L-r-7
Capitolul 15

— Domnule Hugo! a strigat Janice, de pe scări unde se juca cu păpuşa. Hugo s-a oprit, aşteptând să vadă ce-i va spune. A început să zâmbească, văzându-i albaştrii ochi jucăuşi. Obrajii ei pistruiaţi erau luminaţi de surâsul care lăsa să se vadă un gol mare în locul dintelui pe care tocmai şi l-a scos.

— Vine mătuşa Minnie la noi, cu avionul!

De bucurie, cuvintele ei parcă se rostogoleau unul după altul.

— Şi, domnule Hugo, în curând voi avea şi eu un frăţior ca Berton, sau o surioară!

Toate veştile acestea le spunea zâmbind, cu ochii ei strălucitori, făcându-l să aibă încredere în ea şi împărtăşindu-i astfel bucuria.

Hugo a mângâiat-o uşor pe cap.

— Ce veşti mari şi frumoase pentru o fetiţă aşa de mică!

Janice a început să râdă:

— Mama zice că sunt mare, nu mică!

— Aşa eşti, aşa eşti, a încuviinţat Hugo. Se grăbea şi n-ar fi vrut ca doamna Ida să iasă şi să-l întrebe de Carmen. N-ar fi vrut să discute despre aceasta. Era încă prea mânios pe Dumnezeu.

Carmen, slăbită, a ieşit din spital după prima parte a tratamentului. Hugo a plătit o femeie din sat care să o ajute la gătit şi să aibă grijă de băieţi. Operaţia, cele şase săptămâni de spitalizare, femeia care îi ajuta, şi acum tratamentul, au făcut ca economiile lui de cincisprezece mii de dolari să scadă foarte repede.

Trebuia rapid să facă rost de bani. Ştia unde poate găsi o asemenea slujbă, dar înainte n-a vrut să se implice în aşa ceva. Acum n-avea de ales. În aceeaşi săptămână a mers la una din petrecerile lui Pedro, unde a găsit de lucru şi, după ce a fost de acord să revină a doua zi, a făcut rost de un permis.

— Mâine trebuie să plec, i-a spus soţiei lui, când a ajuns acasă. Probabil voi lipsi o zi sau două, nu ştiu sigur. Dar nu te îngrijora. Vin cât pot de repede. În dimineaţa următoare s-a trezit înainte de răsăritul soarelui. A intrat în camera copiilor şi i-a privit cum dorm. I-a mângâiat pe cap cu mâna tremurând. Dacă îl vor prinde, fiii lui nu vor mai avea tată. Oare ar trebui să renunţe? S-a întors, şovăind la gândul că o va părăsi pe Carmen. S-a oprit în faţa uşii de la dormitor, ascultând

cum respiră prin somn. Era mândru de familia lui. N-ar fi vrut să plece, dar nu cunoştea niciun alt mod de a face rost de banii de care avea nevoie. Într-un târziu a ajuns să-şi plângă de milă. De fapt făcea lucrul acesta pentru Carmen. Cu inima grea, a ieşit din casă.

Hugo n-a sudat niciodată, dar n-a durat mult până ce a învăţat cum să sudeze prin puncte cutiile cu droguri, pe fundul celor patru bidoane de propan, pentru care avea permis. N-a durat mult nici sudura, nici încărcarea lor în barca ce îl aştepta. A întârziat pentru că ştia când poate trece fără să cadă în mâna patrulelor. Omul de legătură aştepta de partea cealaltă a râului. Numai după ce îi va da bidoanele, îl va plăti şi va fi liber să plece. Deşi era dimineaţă, el era tot transpirat. Peste tot erau patrule. Căuta să facă ceva de folos, aşa că s-a amestecat printre muncitori, acţionând ca şi cum singurul lucrul de care s-ar fi ocupat ar fi fost încărcatul şi descărcatul. Oare să plece, sau să mai rămână? Să aştepte până noaptea târziu, sau până mâine dimineaţă? Gândul îi fugea mereu la Carmen şi la copii. Nu se putea elibera de presimţirile neplăcute ce-l năpădeau. Ştia că face un lucru rău. Câteva fragmente dintr-un cântec auzit în capelă, i-au revenit memorie:

„Există un Dumnezeu, care stă la poarta Cerului…
El cercetează pe fiecare dintre muritori.
Nu poţi face răul şi să mergi mai departe.
…De El nu poţi ascunde nimic
El vede tot ce se întâmplă…”

Chiar nu pot face nimic jură să mă vadă Dumnezeul lui jay, s-a întrebat el cu dezgust.

109

E prima şi ultima dată când mă ocup cu contrabanda de droguri, ajurat el, în timp ce căuta momentul potrivit să poată trece.

Deodată, s-a pornit o furtună care a adunat nori grei şi negri ce clocoteau deasupra lui şi, pe neaşteptate a început ploaia. Torenţii puternici au împrăştiat muncitorii care au început să fugă, căutând un loc unde să fie la adăpost. Acum! A sosit momentul prielnic! A dezlegat barca cât a putut de repede şi a pornit pe râu în jos. Ploaia era aşa de deasă că nu se putea vedea ţărmul, reuşind astfel să plece fără să fie observat de cineva. De la un timp, ploaia a încetat, dar el era deja atât de departe, încât nu mai putea fi văzut din locul unde era trecerea legală. A oprit din vâslit doar cât să poată goli apa ce s-a adunat pe fundul bărcii. După vreo cincisprezece minute, a ajuns să ducă barca în

ascunzătoarea lui de palmieri. A reuşit!

Schimbul de marfa şi plata a durat doar câteva minute, apoi a mers acasă. Era viu şi avea opt sute de dolari în siguranţă, în buzunar. Simţea totuşi în lăuntrul lui o greutate de care nu putea scăpa:

— Niciodată nu voi mai face asta! a făgăduit el. Era obosit şi se simţea ca un om bătrân. Era oare o slăbiciune, sau era bolnav?

Au trecut câteva săptămâni bune, până ce Janice l-a oprit din nou ca să-i spună noile veşti. Hugo era foarte rar acasă în timpul zilei, şi era mult prea ocupat ca să mai viziteze şi familia Miller. El era hotărât: chiar dacă există un Dumnezeu care poartă de grijă familiei lui, nu are nevoie de grija Lui. Boala pe care o avea Carmen şi grija lui Dumnezeu nu se potrivesc deloc. Din moment ce Dumnezeu n-a răspuns rugăciunilor făcute de familia Miller, nici nu voia să mai ştie de El.

În timp ce noaptea se lăsa peste San Marcos zgomotul se potolea în sat. Pe când luna răsărea peste sat, luminile se stingeau una câte una prin case, iar oamenii se cufundau în somnul binefăcător al nopţii. Carmen şi copiii au adormit repede, dar neliniştea lui Hugo nu lăsa somnul să se apropie de el.

În timp ce îşi încălzea cafeaua, se gândea la cât de bine i-ar prinde o bere. Dar ştia că nu este niciuna în toată casa. Poate ar fi bine să vadă dacă mama Donado e trează. Doar n-are să-i facă niciun rău o singură bere. Poate i-ar ajuta să-şi potolească nervii şi să adoarmă.

O bătaie puternică în uşă l-a speriat. Să fie oare poliţia? L-a trecut un fior de groază, înainte de a fi recunoscut vocea lui Jay.

— Sunt Jay. Hugo, eşti încă, treaz?

Hugo descuie repede uşa, convins că s-a întâmplat ceva rău. Jay n-a venit la ei niciodată aşa de târziu.

— Am văzut lumina aprinsă, a spus Jay cu vocea încordată. Acum vin de la spital. Copilaşul nostru a trăit doar două ore. Trebuie să mă întorc şi nu mai am benzină. Poţi să-mi dai tu? Ar fi trebuit să aştept

până dimineaţă, dar am vrut să le anunţ pe Minnie şi Janice. Când am plecat din oraş, toate benzinăriile erau închise.

— Soţia ta e bine? a întrebat Hugo, sceptic.

— Da, e bine, slavă Domnului. Am fi dorit mult ca băieţelul nostru să fie sănătos. Suntem atât de trişti… Abia am aşteptat să-l vedem acasă şi să ne bucurăm de el. Acum îi vom simţi lipsa. Dar, Hugo, ştim că el este în cer, unde va fi veşnic în siguranţă. Ştiind aceasta, despărţirea pare mai uşoară. Îl vom vedea din nou.

Deşi inima lui Jay era plină de durere şi vocea îi tremura de emoţie, liniştea de pe faţa lui, l-a uimit pe Hugo. Era mai presus de priceperea lui.

— Îmi pare rău pentru băieţelul vostru, a spus Hugo cu stângăcie. Vino, să îţi dau benzină.

Moartea fiului lor, a făcut ca inima sătenilor să se înmoaie faţă de vecinii lor americani. Cele mai multe femei din sat aveau şi ele copii pe care i-au înmormântat şi după care au plâns. Liniştea în care a avut loc înmormântarea, pacea de pe feţele brăzdate de lacrimi ale părinţilor, în timp ce cântau lângă sicriul acela mic şi credincioşia lor faţă de Dumnezeu, au lăsat o impresie adâncă.

Efran şi Vilma au fost profund impresionaţi. Erau gata să treacă de partea lui Dumnezeu şi să facă parte din biserica lui Jay şi Ida Miller.

Amândoi doreau să-şi predea inimile şi vieţile Celui care a murit pentru păcatul omenirii. Amândoi L-au rugat să le curăţească inimile de păcat şi să facă din ei făpturi noi. Ei s-au bucurat de promisiunea lui Dumnezeu care spune: „Dacă mărturiseşti deci cu gura ta pe Iisus ca Domn, şi dacă crezi în inima ta că Dumnezeu L-a înviat din morţi, vei fi mântuit”. (Rom. 10: 9) Vilma a fost prima femeie din sat care a urmat exemplul Idei şi a început să poarte capul acoperit pentru rugăciune, ca semn al supunerii, împlinind astfel porunca de a fi supusă, aşa cum este scrisă în 1 Corinteni 11.

— De ce porţi acest văl alb? Am crezut că e specific străinilor din

America!

Femeile din sat au început să îi pună tot felul de întrebări, iar ea le explica învăţătura primită din Cuvântul lui Dumnezeu.

Casa lui Efran şi a Vilmei s-a transformat într-o oază de fericire, deoarece ei trăiau pentru Dumnezeu şi îi învăţau pe copii din Biblie. Felul lor de viaţă a atras şi alţi săteni la serviciile ce se ţineau în biserica acoperită cu paie.

Mânia lui Hugo s-a potolit. A urmărit în de-aproape familia cumnatului său, şi nu putea nega schimbarea din viaţa lui Efran şi a Vilmei. Bunătatea lor era evidentă. Efran nu mai trândăvea prin baruri cu alţi bărbaţi. Mânia lui a dispărut şi era întotdeauna gata să dea o mână de ajutor la nevoie.

113 Când Hugo a auzit că şi-a cerut iertare de la Alexandro, vecinul lui, a fost convins în sfârşit că Efran avea o credinţă vie în Domnul Iisus. La puţin timp după ce a cumpărat terenul şi s-a mutat în San Marcos, Efran a fost atât de supărat pe vecinul lui, încât sătenii se temeau că unul din ei va fi ucis. Alexandro pretindea că o fâşie din holda lui Efran, care era lângă a lui, îi aparţine şi a semănat-o cu trestie. De atunci duşmănia dintre ei n-a mai încetat. Se urau unul pe celălalt.

Hugo a jubilat când l-a auzit pe Alexandro care spunea dând din cap şi scuipând:

— Străinii aceia l-au făcut pe Efran să înnebunească! Mi-a dat terenul lui! Nu-mi vine să cred! Nu-mi vine să cred! Trebuie să fie nebun!

Pacea şi iubirea lui Efran au dezlegat limba lui Alexandro, care a făcut cunoscute lucrurile care le nega înainte cu atâta înverşunare.

De asemenea, l-au făcut pe Hugo să-şi dea seama de vinovăţia lui. El citeşte Biblia de atâta timp, studiază ceea ce aude, caută răspunsuri la întrebări şi urmăreşte de aproape viaţa familiei Miller. Ştie că în capela aceea mică se învaţă adevărul. Crede că acesta este felul în care trebuie să trăim, dar nevoia de a avea bani îl opreşte să participe pe faţă la servicii, sau să se predea el însuşi lui Dumnezeu.

Capitolul 16

Carmen avea nevoie de un tratament foarte costisitor, iar Hugo, din vânzarea produselor electronice şi a făinii, nu putea câştiga destui bani ca să poată achita valoarea facturilor. Contrabanda cu droguri era cel mai bun mod ca să poată câştiga mulţi bani, dar era greu să se

hotărască. Era prea periculos. Pe lângă asta, știa că este un lucru rău. Totuși, el considera contrabanda cu făină și produse electronice total diferită de contrabanda cu droguri. Dar acum, nu știa unde să ceară ajutor. În timp ce căuta o soluție, s-a întâlnit cu Zang, vechiul lui prieten hindus.

— Oamenii noștri au mare nevoie de un om care să îi ajute când moare cineva, i-a spus Zang, oferind astfel o soluție pentru nevoia lui de bani. Hinduşii ard trupurile celor morți.

— Munca ta va fi să aduci lemne de foc, să pregătești totul și apoi să stai până ce trupul este incinerat. Te plătim bine, a spus Zang. Nimeni nu vrea să se ocupe de așa ceva. Toți se tem de spiritele celor morți.

Hugo a fost chemat de cinci ori să pregătească funeraliile hinduşilor care au murit. De fiecare dată, pregătirea focului dura o zi întreagă. Ritualul cerea ca lemnele să fie așezate cu atenție sub formă de rug, fiecare bucată de lemn fiind așezată perpendicular pe cea de sub ea, până când rugul ajungea aproape cât un om de înalt. Deasupra se punea un sicriu gol, care se umplea cu și mai multe lemne. Trupul omului se așază în deschizătura de deasupra. Când se aprindea focul, familia, prietenii și rudele începeau să meargă împrejurul focului, cântând în limba lor natală.

Arderea trupului are loc noaptea, după ce se întunecă, ceea ce dă un aspect și mai grotesc acestui ritual. Grămada de lemne care a fost aranjată cu grijă, are rolul unui horn și face ca flăcările să urce în văzduh cu un vâjâit puternic. Focul înghite corpul, pe măsură ce flăcările se înalță spre cer, în întunericul nopții. Hugo veghea lângă foc ore în șir, până ce rămânea doar un morman de cenușă. El n-a pus niciodată vreo întrebare cu privire la acest obicei. Era o practică a lor. Atât timp cât îl plăteau cu cinci sute de dolari pentru fiecare corp ars, nu-i păsa de ceea ce fac ei cu morții lor. Avea nevoie de bani pentru Carmen și asta era tot ce conta pentru el.

Hugo a început din nou să facă contrabandă noaptea, deoarece erau mai puține șanse să îl prindă. Întunericul a devenit prietenul și protectorul lui. îi plăcea această provocare și urmărea cu înverșunare să obțină contracte din ce în ce mai mari și mai bune. Carlos lucra în continuare pentru el. Ian, tatăl lui, le-a ajutat să facă un transport mare de produse electronice. Zang cumpăra toată marfa lui Hugo. Avea atât de multe cereri, că întotdeauna era loc pentru mai multă marfă.

Într-o noapte furtunoasă de august, Hugo s-a întors acasă târziu, când tot satul dormea. În vârful dealului, la intrarea în San Marcos, a oprit motorul Landroverului, coborând astfel dealul şi luând curba fără zgomot, apoi a parcat la locul lui. Ca de obicei, a intrat în casă pe furiş, aşa cum făcea de câte ori ajungea târziu. Nici măcar n-a descărcat maşina. Va aduce mâine lucrurile.

Dar, în noaptea aceea, dintr-odată s-au auzit bătăi puternice în uşă şi cineva a strigat:

— Deschide! Suntem Forţele de apărare de la Vamă! Zgomotul de la uşă a ajuns într-un târziu până la

Hugo, care era cufundat într-un somn adânc.

Deodată a sărit din pat, urmând planul de scăpare stabilit dinainte. S-a strecurat în camera băieţilor, a deschis geamul şi a coborât fără zgomot pe pământ. Era apărat de gardul de flori din faţa camerei copiilor şi a reuşit astfel să se furişeze şi să alerge la casa lui Carlos.

— Treziţi-vă! Vameşii! Poliţia! a şuierat Hugo prin peretele şubred de la camera în care dormea Carlos. Ian s-a trezit şi el repede, şi şi-a luat puşca. Toţi trei s-au întors la casa lui Hugo, unde poliţia bătea încă la uşă.

— Eu îl prind pe cel ce stă deoparte. Voi doi faceţi

tărăboi şi speriaţi-i, le-a poruncit Ian, în şoaptă.

Încetişor, a făcut ceea ce şi-a propus. Înainte ca ofiţerul să-şi dea seama ce se întâmplă, Ian i-a pus la gură mâna lui puternică. I-a aruncat puşca lui Hugo şi l-a târât după colţul casei, la întuneric.

— Suntem aici! Suntem aici! striga întruna Carlos. Hugo a tras câteva focuri în aer – o dată, de două ori, de trei ori.

— Sunt aici! a răspuns el, strigând tare.

— I-am înconjurat! a strigat Ian din colţul unde îl ţinea pe prizonierul lui.

Haosul creştea pe măsură ce Carlos şi Hugo alergau în jurul casei ţipând.

— Veniţi! I-am încercuit!

Focurile de armă i-au convins pe poliţiştii care au mai rămas că sunt încercuiţi. Mai bine să renunţe acum şi să scape cu viaţă. Puteau să se întoarcă oricând cu ajutoare înarmate.

Hugo, curajos, a ieşit în faţa unui poliţist şi i-a pus în faţă lumina

lanternei sale. Omul a scăpat puşca şi a ridicat mâinile ca să se predea. Cu puşca îndreptată spre el, Hugo i-a arătat drumul spre maşină.

— Du-te după ei! a strigat Ian, eliberând prizonierul.

— Voi porni maşina aceasta, a spus Hugo pe un ton rece, care nu lăsa nici urmă de îndoială. Voi plecaţi! Noi vă urmărim! Să nu vă întoarceţi, altfel vă împuşc!

— Stai aici, băiete, i-a spus Ian lui Carlos.

A sărit în Landrover, lângă Hugo şi au pornit după maşina care se depărta.

Când Carlos a intrat în casă la Hugo, a găsit-o pe Carmen şi băieţii plângând speriaţi.

— Hugo e bine! vă asigur, a spus el, încercând să îi liniştească. Apoi i-a spus lui Carmen ce s-a întâmplat.

— I-am speriat! se lăuda el. Unchiul, tata şi eu, cu siguranţă i-am speriat tare!

Carlos a dus băieţii în pat, promiţându-le că va sta cu ei până dimineaţă.

După ce Ian şi Hugo au fost siguri că maşina poliţiştilor era departe, spre Ameco, s-au întors la Barco, luând cu ei produsele electronice care tocmai le-au trecut peste graniţă.

— Să nu te mai întorci, l-a avertizat Pedro. Vor aduce militari. Eşti omul pe care îl urmăresc.

Ian a rămas uimit, căci n-a înţeles până acum seriozitatea pericolului în care erau.

— Nu mă mai întorc, a hotărât el. Nu pe mine mă caută, dar vreau să fiu în siguranţă. Am o verişoară în oraş. Carlos poate face ce vrea. Oricum, suntem doar noi doi.

Hugo a ridicat din umeri. Ian poate face ce-i place, dar el are o familie. Oare are Pedro dreptate? Este el un om pe care îl vânează?

Neliniştit, aştepta veşti din San Marcos. Sărmana Carmen, cât de înfricoşată poate fi acum! Se mustra

singur pentru că a intrat în bucluc. Unde a greşit? Cine l-a trădat?

A doua zi, pe la ora două a apărut Carlos.

— E rău, unchiule! i-a spus el grav, în loc de salut. Ieri dimineaţă, devreme, tot satul mişuna de poliţişti. Au luat acasă Toyota ta şi au dus la Barco Jeepul. Au întrebat pe toată lumea dacă ştie unde

locuieşte Lopez, dar nimeni nu ştia unde locuieşte, nici ce s-a întâmplat noaptea trecută. Sătenii au spus că au dormit şi probabil oamenii care au făcut scandal sunt din vreun sat vecin.

Carlos a început să râdă, amintindu-şi de teama poliţiştilor care au fost înconjuraţi de cei doi oameni şi de el. Apoi, devenind serios a continuat:

— Au întrebat-o şi pe mama Donado. Era destul de trează ca să înţeleagă ce vor şi destul de beată ca să nu-i fie frică. S-a înfuriat când au vrut să-i percheziţioneze casa. Ce-a mai strigat la ei! A zis că va chema poliţia capitalei dacă vor îndrăzni să mai vină vreodată şi dacă o vor acuza. Era atât de nevinovată! Nici măcar n-a ştiut cine-i Lopez! Le-a spus că nu îl caută în satul în care trebuie. Probabil ştiu o mulţime de lucruri despre dumneata, unchiule, din moment ce au mers la mama Donado.

Hugo a rămas tăcut, cufundat în gânduri. Pentru prima dată i-a fost cu adevărat frică. Nu putea face nimic şi n-avea unde să meargă. Cuvântul lui Dumnezeu răsuna blând în inima lui îndărătnică. *Dumnezeu este adăpostul şi puterea mea*, *un ajutor în vreme de nevoi*. *Inima e nespus de înşelătoare şi de deznădâjduit de rea*. *Cine poate să o cunoască*?

Pentru prima dată ar fi dorit să poată schimba locul cu Efran, cumnatul lui. Ar fi dorit să fi încetat cu contrabanda. Ar fi vrut să se fi ocupat numai de trestie. Ştia că viaţa lui e neagră de păcate. Răutatea lui îl tortura. Era sigur că Dumnezeu nu vrea să se ocupe de el. El era Hugo Donado, cunoscut sub numele de Lopez, cel mai mare contrabandist din districtul Ameco. Dar azi nu mai este nimic, doar un om urmărit, fără casă, fără prieteni şi fără bani. Nu putea avea încredere în nimeni.

— Spune-i lui Carmen că mă voi întoarce când voi fi în siguranţă. Rămâi cu ei, cât timp tatăl tău este în oraş. Am bani ascunşi în camera copiilor, sub podea. Dă la o parte preşul, şi caută o scândură desfăcută. Să fii atent, Carlos. Stai afară din sat, pentru că probaibl eşti urmărit. Şi spune-i Domnului Jay să aibă grijă de Carmen. Dacă are nevoie de ceva, poate să le ceară lor. Lui spune-i că voi lipsi un timp. Mă voi întoarce acasă imediat ce voi putea. Voi bate de patru ori în geamul băieţilor. Când mă auzi, deschide-mi fereastra şi aşa voi veni înăuntru.

Imediat ce Hugo a terminat să-i dea ultimele instrucţiuni, Carlos

a şi plecat. Ar fi vrut să fie acasă, în siguranţă, în patul lui, înainte de a se fi luminat de ziuă. Cărările din junglă erau acoperite de noroi şi tot

mereu aluneca. Zgomotele nedesluşite şi întunericul dens îl îngrozeau. Era oare vreun ofiţer sau vreun soldat care stătea ascuns? Oare sunetul ce se aude este făcut de paşii cuiva? Cu siguranţă se aude cum respiră cineva. Cu mare greutate, pe ascuns, abia a reuşit să se îndrepte spre casă. Drumul pe care de obicei îl făcea în jumătate de oră, acum a durat patru ore, pentru că se oprea la fiecare zgomot, şi nu făcea niciun pas fără să se asigure că nu este în pericol. Dacă nu s-ar fi grăbit, s-ar fi revărsat zorile înainte ca el să ajungă acasă.

Chiar în clipa când trecea şovăielnic prin gardul viu a început să cânte un cocoş, apoi s-a urcat pe fereastră ca să intre în casă.

A reuşit! Acesta a fost ultimul gând, înainte ca trupul său obosit să se cufunde într-un somn adânc.

Capitolul 17

Hugo s-a întors acasă, la două săptămâni după ce Poliţia de la Vamă a fost la ei la uşă. Protejat de întuneric, s-a strecurat uşor în sat, şi a stat acasă câteva ore.

— Hugo, mă simt mai bine. Carmen l-a îmbrăţişat, încercând să-l convingă, că nu mai are nevoie de tratament. A simţit liniile adâncite de pe obrajii lui. Era prea întuneric ca să-l poată vedea, totuşi, a înţeles că el se simte învins. Lucrul acesta o îngrijora.

— Când poţi veni acasă? Băieţii întreabă de tine în fiecare zi, a spus ea, rugător. Pe lângă asta, cred că ei sunt încurcaţi. Doamna Ida spune că poliţia îl caută pe Lopez.

— Carmen, i-a răspuns Hugo, încet. Eu… sunt…

Lopez.

O spaimă teribilă a cuprins-o şi se uita la el cu ochii măriţi de groază.

— Cum aşa? Nu înţeleg.

— Eu sunt Lopez, vânatul cel mare. Cel din vârful contrabandei din districtul Ameco, a spus el cu durere. Şi la ce-mi ajută? Nu pot să mă îngrijesc de familie, nu pot să-mi văd băieţii şi nici să vin acasă. Sunt ca o pasăre urmărită, vânat şi alungat. Carmen, mi-am schimbat numele pentru orice eventualitate. Îmi pare rău că am ajuns în încurcătura asta.

Aceste cuvinte pe care i le spunea în şoaptă i-au străpuns inima. Simţea ruşinea lui şi faptul că n-avea niciun ajutor. I-a atins uşor mâna.

— Domnul Jay ar putea să te ajute, nu-i aşa? Hugo nu i-a răspuns. După un timp s-a ridicat, spunând:

— Vreau să văd băieţii.

Au mers împreună în camera lor. Hugo l-a mângâiat uşor pe Kevin, apoi pe Berton. Berton a început să scâncească şi s-a tras mai aproape de frăţiorul lui, apoi a adormit din nou. Razele lunii se revărsau peste copii, lăsând să se vadă nevinovăţia pe chipurile lor. Hugo a simţit un junghi dureros. Ce se va întâmpla cu băieţii? Vor avea oare de suferit din cauza lui?

— Trebuie să plec, a spus Hugo, încet. Trebuie să găsesc un loc unde să fiu în siguranţă. Am să caut ceva de lucru. Şi, Carmen, a continuat el agitat, du-te la biserică împreună cu familia lui Efran. Ia şi copiii cu tine. Învaţă tot ce poţi.

Ceea ce simţea în acele momente îl copleşea în aşa măsură, încât a uitat că vorbeşte cu soţia lui. În loc să arate iubirea şi grija ce o are pentru familie, cuvintele lui sunau ca o comandă, aspre şi poruncitoare. Mila pe care a simţit-o Carmen, s-a transformat în resentiment. De ce să facă ea ceea ce nu face soţul ei? A şi uitat de sugestia ei, să ceară ajutor domnului Jay. Decât să înceapă să-i poruncească din nou, mai bine ar pleca!

Spre revărsatul zorilor, când Hugo a plecat, între ei era deja tensiune. Hugo nu voia să aibă încredere în Carmen. El purta o povară prea mare, care-l dobora. Totuşi, neajutorat cum era, văzând că a eşuat complet, căuta să se apere în loc să o consoleze pe soţia lui.

Necunoscând gravitatea activităţii de contrabandă a lui Hugo, Carmen îl judeca pentru faptul că a lăsat-o singură cu copiii. Intenţionat, a stat departe de Efran şi de Jay. Nimeni nu are dreptul să-i spună ce să facă. Gândul să ia copiii şi să plece, o ispitea din nou.

Aşa au trecut trei luni. Hugo, plin de frică, trăia ascuns, mutându-se din loc în loc, ceea ce l-a îmbătrânit şi a făcut să-i dispară aspectul lui tineresc.

Dacă s-ar fi întors acasă, nu ar fi fost în siguranţă, iar despre familia lui n-a mai auzit nimic. Ardea de dorul copiilor. Când n-a mai rezistat, a început să-şi facă planul să se întoarcă acasă. Dar, în acest timp, şi Carmen s-a schimbat. Trăind multă vreme singură, până şi farmecul i-a pălit. Mai apoi, a început să caute compania doamnei Ida.

A început chiar să-i ducă pe copii duminica la biserica familiei Miller. În această perioadă, Vilma a demonstrat că este o soră adevărată petrecându-şi mult timp cu ea şi cu copiii.

125

Sătenii nu au considerat absenţa lui Hugo ceva neobişnuit. Era ceva obişnuit ca bărbaţii să meargă pe ţărm sau pe insulele mici, situate de-a lungul frontierei, să pescuiască. Astfel, faptul că a rămas singură, doar cu copiii, nu era un lucru neobişnuit. Mama lui Hugo locuia lângă ea şi multe femei din sat aveau aceeaşi soartă. Orice zvon că el ar fi fost urmărit în legătură cu Lopez a fost scos din discuţie. Lopez era unul dintre bogaţi. Landroverul lui Hugo demonstra că stă mai bine decât mulţi alţi săteni, dar nimeni nu ştia că el s-a implicat în ceva mai mult decât cumpăratul făinii şi a porumbului la preţuri mici. Ştiau că este inteligent. Făcea contrabandă, dar la fel făceau mulţi alţii. Acesta era felul lor de viaţă. În ţara vecină, lucrurile erau mai ieftine şi fiecare era încântat să cumpere ceea ce are nevoie la preţuri cât mai mici.

Hugo nu ştia să aibă vreun duşman în San Marcos. Duşmanii lui puteau fi în Barco sau mai departe. În transportul produselor electronice, a condus afaceri importante. Cumpărătorii mici au fost îndepărtaţi, pentru că el alegea cele mai avantajoase cereri. Lopez era un om mare, dar era urât de câţiva oameni care doreau să-l distrugă.

Unul din aceştia era Zang. El era gelos pe Hugo, a cărui putere creştea în cercurile cele mai de sus. Dar Hugo, când a intrat în San Marcos, nu ştia că e urmărit. Fără să bănuiască ceva, în timp ce mergea spre casă, un om se îndrepta spre Poliţia din Ameco, denunţând locul unde putea fi găsit Lopez.

Hugo s-a strecurat prin gardul viu şi a bătut în geamul de la dormitor, dar nu i-a răspuns nimeni. A atins fereastra şi pentru că nu era închisă, a reuşit să o deschidă şi să se strecoare înăuntru. Stând la căpătâiul patului în care dormeau băieţii, şi-a amintit de vremea când împărţea cu ei acelaşi pat, în timp ce Carmen era la spital. În curând Kevin va împlini patru ani. Simţea cum i se sfâşie inima din cauza singurătăţii. A observat şi absenţa lui Carlos. Oare să nu mai fie în sat? Hugo ar fi dorit foarte mult să se poată juca cu băieţii ca altă dată şi să simtă braţele lor micuţe în jurul gâtului. S-a furişat uşor în pat între ei. Era atât de bine să fie aşa aproape de ei. Amândoi s-au ghemuit lângă el şi nu după mult timp a adormit.

S-a trezit după câteva ore, când cineva bătea la uşă. Speriat, stând întins pe pat, asculta cum Carmen merge la uşă, ca să răspundă.

— Avem un mandat de percheziţie pentru Lopez. Simţea cum îi îngheaţă sufletul de groază.

— V-am mai spus că nu locuieşte aici! a răspuns Carmen disperată. Sunt numai eu şi copiii.

— Trebuie totuşi să verificăm, au spus ei, cerându-şi scuze.

Hugo îi asculta stupefiat cum intră înăuntru. Dacă mă mişc, voi trezi copiii. Trebuie să tac şi să dorm. Şi-a tras picioarele lângă ale lui Kevin şi s-a acoperit pe cap, atât cât să poată respira. Prefăcându-se că doarme adânc, s-a făcut cât putea de mic.

Paşii se apropiau. O rază de lumină a luminat patul. Ţinându-şi respiraţia, încerca să stea cât mai calm.

— Sunt numai băieţii, a auzit el şoapta unui ofiţer. Paşii s-au îndepărtat. Hugo s-a pişcat, ca să fie sigur că nu visează. Pentru prima dată în viaţă era recunoscător că e aşa de mic.

— De ce mai veniţi? întrebarea pusă ofiţerilor de Carmen, l-a uimit pe Hugo. Deci l-au mai căutat şi altă dată! Nu e asta prima!

— Doamnă, am fost informaţi că în noaptea aceasta a venit aici. Ne pare rău, nu vă vom mai deranja. E ultima dată când mai venim! Cineva ne păcăleşte!

Ofiţerii au plecat supăraţi, tulburaţi de faptul că păreau caraghioşi.

A auzit cum Carmen se îndreaptă spre dormitorul băieţilor cu paşi uşori.

— Carmen, nu te speria, sunt eu, Hugo, a şoptit el încet, din pat. A auzit respiraţia întretăiată a lui Carmen, când s-a oprit. Sunt în pat cu copiii, a spus el, blând. Aşteaptă unde eşti până mă voi da jos din pat, fără să îi trezesc.

N-ar fi vrut ca soţia lui să ţipe de teamă. Dar ea n-a îndrăznit să mai facă nicio mişcare. El a continuat în şoaptă:

— Sunt acasă, Carmen, am venit de câteva ore, dar n-am vrut să te deranjez, aşa că m-am culcat lângă băieţi.

A ajuns lângă soţia lui şi a îmbrăţişat-o cu blândeţe.

— Nu trebuie să-ţi fie frică.

Când au ieşit din camera copiilor, o simţea cum tremură toată. De teamă că şocul a fost prea mare pentru ea, a luat-o în braţe şi a dus-o în camera lor.

— Am venit ca să rămân acasă, Carmen. Nu voi mai pleca, a continuat el, aşteptând ca ea să-şi revină. Încet, a început să se calmeze.

— Am dus o viaţă mizeră, Carmen. Nu m-am purtat cu tine corect, dar să ştii că te iubesc. îi iubesc şi pe băieţi şi de acum voi rămâne acasă. Vom merge la biserică împreună cu familia lui Efran şi a lui Jay.

— Te… va lua… poliţia? Carmen abia putea pronunţa cuvintele, de groază că Hugo va fi aruncat în temniţă.

— Nu ştiu, Carmen. Dar adu-ţi aminte de cuvintele din Biblie care erau pe peretele domnului Jay: „voi fi plin de încredere şi nu mă tem de nimic". Vreau să mă încred în Dumnezeul lui Jay. Dacă e posibil, vreau să mă încred în El. Cred că El veghează asupra noastră. Ofiţerul a crezut că sunt unul din copii. Dacă Dumnezeu n-ar fi fost de partea noastră, în noaptea asta… şi vocea i s-a stins. Cel puţin, a fost… a încheiat el.

129

Capitolul 18

— Hugo! l-a salutat domnul Jay. Ce bine îmi pare că te văd din nou! Ţi-am simţit lipsa!

Jey spera ca Hugo să nu observe cât de surprins era de înfăţişarea lui.

Schimbarea vizibilă a vecinului îl întrista. Dacă nu s-ar fi întâlnit faţă în faţă, ar fi putut trece uşor pe lângă el, fără să-l recunoască. Era tot cu părul până pe umeri, dar acum purta mustaţă şi bretonul zbârlit îi acoperea fruntea, ajungând până la sprâncene. Ceea ce îl îndurera însă pe Jey era înfăţişarea lui sălbatică. „Doamne, convinge-l Tu pe acest om. Îmi este atât de drag. Promite atât de mult. O, Doamne, unde am greşit cu el? Arată-mi Te rog; şi foloseşte-mă". Sub privirea plină de înţelegere a lui Jay, Hugo şi-a plecat ochii la pământ. Se simţea vinovat.

La lumina zilei, l-a părăsit teama ce îl stăpânea noaptea. Curând a uitat chiar şi promisiunea ce i-a făcut-o lui Carmen. N-a auzit el poliţiştii spunând că nu se vor mai întoarce? Şi, deja, câteva săptămâni au trecut în linişte, iar el a uitat de lunile în care a fost

un fugar. Localitatea părea în siguranţă. Aşa, a intrat din nou în vâltoarea vieţii din San Marcos. L-a ajutat pe Efran la cules trestia, a pescuit în râul Ramos, iar seara stătea tolănit la bar. Totuşi a împlinit două din hotărârile propuse: n-a mai băut şi nu s-a mai ocupat de contrabandă.

Sticla de băutură a mamei, prezentă peste tot, şi comportarea ei insuportabilă l-a făcut să-şi reînnoiască hotărârea ca niciodată să nu mai bea. Această abstinenţă l-a făcut să se simtă mai bine. Era suficient de puternic ca să reziste ispitei. La ce bun să meargă la biserica lui Jay? Poate să se îndrepte şi singur. Şi apoi, el e cel care poartă de grijă lui Carmen şi familiei. Chiar şi doctorul a spus că ea este deja sănătoasă. De ce să se schimbe?

Curând, fericirea pe care a simţit-o Carmen la întoarcerea lui, s-a întunecat datorită atitudinii lui arogante şi pretenţiilor care le avea, ca mai înainte.

— De ce nu ai pus masa? a strigat Hugo într-o zi, când Carmen s-a întors de la doamna Ida.

— Masa? a întrebat ea uimită. E abia ora unsprezece.

— Vreau să mănânc acum! Tu eşti soţia mea! Când vin acasă să mănânc, trebuie să fii aici! Ţine minte ce-ţi spun!

Cuvintele lui erau pline de mânie. Apoi, cu pas mândru a ieşit din casă, trântind uşa şi înjurând-o. Voia să plece la Ameco cu un camion de trestie. N-avea decât să plece!

Kevin şi Berton s-au agăţat de fusta ei, îngroziţi. Nu puteau înţelege de ce se poartă aşa tata. De ce strigă atât de tare speriindu-i? Mintea lor mică era plină de nelinişte. De ce nu poate fi şi tatăl lor la fel de bun ca tatăl lui Janice, sau ca unchiul Efran?

Carmen era şi ea supărată. Hugo i-a promis că va merge cu Jay la biserică. I-a spus că o iubeşte, că el e păcătos şi vrea să creadă în Dumnezeul lui Jay. Dar nu şi-a ţinut promisiunea, iar ea s-a săturat.

Necăjită, a pregătit masa şi l-a aşteptat pe Hugo, dar degeaba.

Plec, s-a hotărât ea. *Nu mai stau cu un asemenea bărbat*.

— Băieţi, veniţi să mâncaţi orezul. Ce ziceţi, vreţi să mergem la bunica, în care?

— Da, au strigat ei în cor şi au început să bată din palme de bucurie. În timp ce mâncau, ea a împachetat totul şi era gata de plecare. Nici măcar n-a curăţat în bucătărie.

— Hugo n-are decât să se descurce singur, şi-a zis ea. El e cel care a vrut să mănânce devreme.

— Staţi aici băieţi, mă întorc repede, le-a spus ea, grăbindu-se spre casa Elenei. Elena era singura femeie din San Marcos despre care ştia că dă bani împrumut. Cu siguranţă îi va da destui bani ca să poată merge cu autobuzul până la care.

— Cred că îţi trebuie douăzeci de dolari, a zis ea dându-i banii. Era încântată la gândul că Hugo şi

Carmen aveau probleme. Ce alt motiv ar fi făcut-o pe Carmen să nu aibă bani?

Poate Carmen pleacă definitiv. Spera să fie aşa. Poate totuşi mai are ea o şansă cu Hugo.

Era seară deja, când Hugo a reuşit să ajungă în San Marcos. Înainte de a fi intrat în casa cufundată în întuneric şi-a dat seama că s-a întâmplat ceva rău. Carmen era totdeauna acasă seara! S-a uitat neliniştit la dezordinea din bucătărie unde farfuriile murdare şi mâncarea rece zăceau pe masă. *Deci*, *Carmen a făcut mâncare*, s-a gândit el, plin de remuşcare, amintindu-şi vorbele urâte ce i le-a spus.

Sertarele de la şifonier erau deschise şi hainele băieţilor lipseau. Înnebunit, s-a dus la hainele ei. Nu era niciuna. Hugo a început să

suspine. *Unde s-a dus*, *oare*? *Cel puţin*, *dacă m-aş fi putut stăpâni*! *Trebuie s-o găsesc*!

— N-a fost la dumneavoastră Carmen cu copiii, în după-masa aceasta? a întrebat-o el pe doamna Ida.

— Nu, n-a fost, a răspuns Ida. S-a întâmplat ceva? a zis ea, văzând chinul de pe faţa vecinului său.

— A plecat! i-a răspuns Hugo. E vina mea. M-am înfuriat pe ea şi acum a plecat!

Era pentru prima dată când îşi asuma responsabilitatea pentru faptele lui.

— Hugo, atât tu cât şi Carmen aveţi nevoie de cineva mai mare, care să vă conducă. Amândoi aveţi nevoie de Domnul Iisus Hristos. Îţi spun asta pentru că vă iubesc. Noi am vrea ca tu, Carmen şi băieţii să fiţi o familie fericită. Am vrea ca tu şi Carmen să aveţi parte de fericirea care vine numai atunci când fiecare, personal îl cunoaşte pe Domnul Iisus. Cuvintele blânde ale Idei au pătruns adânc în sufletul lui tulburat. Pe faţa ei se vedea cât este de îngrijorată pentru ei. O clipă a fost gata să capituleze.

Dar ce vor gândi oamenii despre tine, *Hugo*? *Deşi ai fost odată numai o fărâmă de om*, *dispreţuit de săteni*, *acum eşti admirat de toţi*, i-a spus o altă voce din străfundul lui.

— Avem servicii la biserica din Blanco, a auzit-o el, spunând. Vor începe mâine, Hugo. N-ai vrea să vii şi tu?

— Trebuie s-o găsesc pe Carmen, a spus el, ridicând din umeri; să vedem.

La bar, l-a acostat Elena.

— Pentru cât timp a plecat Carmen cu copiii? a întrebat ea, sfioasă.

Hugo s-a încruntat. Oare ce ştie despre Carmen? Ea a considerat încruntarea lui drept neplăcerea de a vorbi despre ea şi a continuat.

— Dacă eu aş fi bărbat, şi soţia mea ar fugi de la mine, aş lăsa-o să plece.

Faţa lui s-a întunecat mai tare. Ce vorbeşte femeia aceasta? Curajul ei a crescut. Credea că Hugo e de partea ei.

— O femeie care fuge, nu merită nimic. Îşi face soţul de ruşine. Eu aş lăsa-o la mama ei. Sunt şi alte femei care bucuroase ar găti pentru…

El s-a întors, dezgustat de neruşinarea ei. Acum, însă ştia unde e

Carmen.

Hugo a avut suficient timp să se gândească în cele patru ore cât a mers cu autobuzul până la care. Inima lui era dominată de conflictul ce l-au avut. Pe de o parte ar fi vrut să asculte sfatul doamnei Ida. Tânjea după fericirea care ar fi putut să o aibă cu Carmen, dar o altă parte din el se împotrivea. El a luptat din greu ca să realizeze ceea ce avea. De ce să dea acum cu piciorul în toate?

Dar de fapt, *oare sunt eu cineva*? se întreba el. *Poliția mă urmărește*. *Nu mă mai pot întoarce în cercul meu de prieteni*. *Sunt urât de cei din Barco*. *Cineva mă urmărește*; *cum altfel ar fi știut în ce noapte m-am întors acasă*? *Oare voi fi vreodată în siguranță*?

Hugo a cântărit în toate felurile. De fiecare dată când era hotărât să nu-i dea dreptate doamnei Ida, își amintea câte un verset pe care l-a citit din Biblia lui Jay.

— Mă duc la Blanco, a hotărât el, pe când autobuzul a ajuns în stație. Dacă se întoarce Carmen acasă, promit că mă voi duce la întâlnirile acelea cu Jay.

Carmen s-a întors. Nu pentru că ar fi vrut ea, ci pentru că mama ei nu era de acord ca ea să-l părăsească pe Hugo.

— Locul tău e în San Marcos, o dojenea ea. Dacă tata aude de ce ești aici, te va trimite înapoi. Fiecare bărbat își bate soția; așa e viața.

Aceasta a fost toată mângâierea pe care a primit-o Carmen.

Capitolul 19

— Mâine. Vom merge mâine, i-a spus Hugo lui Jay, când a venit să-i ia la biserică, cu mașina. Carmen și băieții sunt încă obosiți de pe drum, a zis el, deși știa că e doar o scuză.

În seara aceea, Jay a împărtășit celorlalți povara ce o simțea pentru familia lui Hugo. Toți credincioșii s-au unit în rugăciune, intervenind pentru sufletele din familia aceasta cu probleme. În timp ce ei se rugau, Hugo, făcea și el o promisiune:

— Bineînțeles, voi lucra pentru tine săptămâna aceasta, a spus el, bucuros.

Unchiul Ian l-a chemat în oraș ca să-l învețe tâmplăria. Jubilând, a închis fericit telefonul, uitând complet de promisiunea ce i-a făcut-o lui Jay. Unchiul său voia să-l învețe tâmplăria! Altă chemare! Abia aștepta să meargă.

Marți după-masă, Jay a bătut din nou la ușă.

— Îmi pare rău, unchiul meu are nevoie de mine să-i ajut la

lucru în oraș, i-a explicat Hugo. Plec mâine, așa că nu pot veni.

— Ajungem înapoi pe la ora nouă, i-a spus Jay, blând. Nu e prea târziu.

— Trebuie să mă trezesc devreme ca să prind autobuzul de Ameco, a spus el, repede.

— Te duc eu în oraș, s-a oferit Jay. Autobuzul pleacă numai la ora 10, gândește-te bine. Trec pe la voi înainte de plecare.

Familia Miller n-a servit cina în seara aceea. În loc să mănânce, s-au rugat.

Când a sosit vremea plecării, Jay a mers din nou la familia Donado. A deschis Carmen și aștepta neliniștită răspunsul soțului ei.

— Nu suntem gata, și-a cerut Hugo scuze.

— Am venit mai devreme, a zis Jay zâmbind. Aveți timp destul, dacă vin cu mașina peste zece minute? Hugo, a acceptat cu greu.

Drumul până la Blanco, a durat jumătate de oră. Era un sat mic, îngrămădit în junglă, la est de Ameco. Pe ultimii kilometri au avut parte de o mulțime de hurducături, căci drumul era brăzdat de făgașe. Hugo se foia nemulțumit, regretând că a venit. Nu a intrat niciodată în biserica lui Jay – doar a ascultat de afară. îi era teamă; și de emoții, simțea stropi reci de transpirație.

— Bine ați venit, prieteni! Sunt fratele Esteban. Bine ați venit la serviciul nostru. Spaniolul acela mic de statură, ce stătea la ușă, dădea mâna cu fiecare persoană.

Salutul și zâmbetul lui erau pline de căldură, iar Hugo a simțit acest lucru. Emoțiile l-au părăsit pe măsură ce aștepta curios să vadă ce va face acest om atrăgător, care îi amintea de el însuși. A fost de-a dreptul uimit când a aflat că el este predicatorul. Se aștepta să vorbească un străin, ca Jay, dar când a văzut că e un spaniol, a stat nemișcat, căutând să nu scape niciun cuvânt.

Pe drum spre casă era o liniște deplină în mașină. Jay și Ida n-au vrut să tulbure tăcerea vecinilor lor. Dimpotrivă, se rugau ca mesajul prezentat de fratele Esteban să prindă rădăcini în inima familiei Donado.

Deodată, au văzut o lumină puternică pe șosea. Jay a pus frână și a oprit la câțiva centimetri de un polițist înarmat care le făcea semn cu pușca. Era un control de la poliție.

— De unde veniți? Unde mergeți? a întrebat răstit polițistul. Alți câțiva ofițeri înarmați au înconjurat mașina.

— Am fost la Blanco la biserică, a răspuns calm Jay. Acum ne întoarcem la San Marcos. Ofiţerul a îndreptat lumina peste ceilalţi pasageri.

— Arătaţi-mi actele.

Fără nicio ezitare, Jay i-a dat actele de la maşina misiunii şi paşaportul lui. După ce le-a cercetat cu atenţie, le-a dat înapoi şi a lăsat jos puşca, făcându-le semn să treacă.

— Ce poate fi asta? a întrebat Ida, curmând tăcerea.

— Nu ştiu, a răspuns Jay. Probabil caută pe cineva.

— V-au oprit şi aseară? a întrebat Hugo, neliniştit că a fost prins într-un control rutier.

— Nu, a răspuns Jay. E prima dată în ultimele luni. M-au mai oprit ziua, dar noaptea, niciodată. Dar nici nu ieşim prea des din San Marcos după ce se întunecă.

În noaptea aceea, Hugo s-a hotărât să amâne plecarea lui la oraş. Controlul acesta l-a tulburat. N-a putut dormi deloc toată noaptea şi era frământat de amintirile vii pe care atât de mult ar fi vrut să le uite.

— În seara asta mergi numai tu. Eu rămân acasă cu băieţii, i-a spus el lui Carmen, miercuri după-masă. San Marcos părea singurul loc sigur.

Jay a venit să-şi ia pasagerii pentru serviciul de seară, dar nu era gata decât Carmen. Când şi-au dat seama că mama nu-i ia cu ea, amândoi băieţii au început să plângă. Ei voiau să fie cu mama. Voiau să meargă cu maşina domnului Jay, nu să stea acasă. Hugo s-a uitat la Carmen, a luat în braţe pe Berton şi a urcat în maşină, după ea.

Din nou, fratele Esteban a captivat auditoriul cu predica lui dinamică, cu întâmplările din viaţa lui şi cu blândeţea plină de dragoste care se revărsa peste ascultători. Hugo ştia că tot ce spune el este adevărat. Credea şi dorea să aibă şi el pacea pe care le-a prezentat-o fratele Esteban şi pe care i-a îndemnat s-o primească. Dar pentru el, costul era prea mare. Toată viaţa am lucrat ca să-mi fac un rost, să devin puternic. Nu voi renunţa. Tot satul va crede despre mine că sunt slab.

Pe drum spre casă au fost din nou opriţi de poliţie. Lui Hugo i-a crescut pulsul. Oare pe mine mă caută?

Joi seara, Carmen şi Hugo au ascultat din nou mesajul salvării prezentat de fratele Esteban. Hugo era convins de vinovăţia lui.

— Predă-te! Supune-te Domnului Iisus Hristos. Acceptă-l în

seara aceasta ca Salvator al tău personal. Aceasta este ziua mântuirii. Tu nu poţi fugi de Dumnezeu. El este pretutindeni. Nu te poţi ascunde de El. El vede totul şi ştie totul. „Unde mă voi duce departe de Duhul Tău, şi unde voi fugi departe de Faţa Ta? Dacă mă voi sui în cer, Tu eşti acolo; dacă mă voi culca în locuinţa morţilor, iată-Te şi acolo; Dacă voi lua aripile zorilor, şi mă voi duce să locuiesc la marginea mării, şi acolo mâna Ta mă va călăuzi…" (Ps. 139: 7 – 10 a) Dragi prieteni, toţi am păcătuit. Şi eu şi tu. „Căci toţi am păcătuit şi suntem lipsiţi de slava lui Dumnezeu".

Fratele Esterban a făcut o pauză, privindu-i pe ascultători.

— Să ne rugăm.

Cu toată seriozitatea, plin de blândeţe, s-a rugat pentru oamenii care stăteau în faţa lui. Inima lui Hugo, îndurerată, apăsată de poveri, bătea cu putere. Prin faţa ochilor defilau toate păcatele lui.

Nu în seara asta. S-a împietrit şi a rămas la locul lui.

Doar n-are să se facă şi el nebun. Cel rău îl bătea pe umăr, spunându-i în şoaptă: „Înţeleaptă alegere. Pocăinţa este pentru cei slabi şi pentru proşti".

Nervii lui Hugo erau foarte sensibili. În ultimele nopţi, somnul l-a ocolit. Verificările rutiere, la care nu s-a aşteptat, l-au făcut să tremure. Conştiinţa îl condamna. Când Jay a fost oprit brusc încă o dată, pentru că drumul era baricadat de data aceasta, Hugo a fost sigur că i-a sosit ceasul. Maşina era înconjurată de puşti care licăreau.

Doamna Ida stătea cu ochii închişi, iar Hugo ştia că se roagă. Nu era în stare să se mişte. Timpul părea că s-a oprit. Parcă a trecut o veşnicie. Nu auzea nimic, nu ştia nimic, până când a simţit că maşina începe să se mişte. Uluit a deschis ochii şi a înţeles că Dumnezeu a ascultat rugăciunea doamnei Ida, oricare ar fi fost ea.

— Crezi că ar fi bine să rămânem acasă mâine seară? l-a întrebat Ida, nesigură.

— Nu, a răspuns Jay cu convingere. Sunt sigur că asta e lucrarea celui rău, care încearcă să ne sperie şi nu vrea ca noi să auzim învăţătura Domnului Iisus Hristos. Haide să cântăm ceva, a spus el, în timp ce a luat-o pe soţia lui de mână, dându-i astfel o fărâmă de siguranţă.

„El m-a condus, ce glorie! Cuvinte de mângâiere. Oriunde-aş fi, orice-aş face, Mâna Domnului mă duce".

Au cântat încet şi vocile li se armonizau plăcut. Hugo şi Carmen

simţeau prezenţa lui Dumnezeu în jurul vecinilor lor, străini. Şi unde este Dumnezeu, acolo nu este frică.

I

145 Capitolul 20

Hugo continua să lupte singur cu el însuşi, fără a vedea nevoia de-a împărtăşi gândurile cu soţia lui şi fără să-i pună întrebări despre învăţăturile din Biblie, pe care le auzeau în fiecare seară. Nu era el omul care să caute părerea celorlalţi. Îşi croia singur drumul şi se aştepta ca şi Carmen să fie de acord cu el.

A început sezonul secetos, când pe cer nu era niciun nor, iar căldura toridă usca totul. În fiecare după-masă, activităţile din sat încetau câteva ore şi fiecare familie se ascundea în casă de soarele arzător care atârna deasupra lor.

— Vino la telefon în zece minute, i-a spus cu sufletul la gură Francisco, fiul proprietarului de la telefonul din sat. Şi, domnule, a zis să-ţi spun că a sunat Vadă.

Vadă! Hugo aproape că a căzut din hamacul în care stătea liniştit. Nu s-a mai gândit la sora lui de ani de zile! Oare de ce îl cheamă?

— Sunt în oraş, la unchiul Ian, i-a explicat ea. Ajung la voi luni, cu autobuzul. Vino la Ameco la ora patru şi jumătate. Sunt aşa de încântată, Hugo! Sunt foarte mulţi ani de când n-am mai fost acasă!

El a pus încet telefonul în furcă. Nu-l prea bucura o asemenea veste. Vadă era ca o umbră uşoară în amintirile lui şi nu prea era în largul lui, ştiind că vine.

— Domnule Hugo! Domnule Hugo!

Era din nou Francisco, de data asta ţipând înnebunit. Cu fiecare cuvânt al lui, panica era mai mare, până ce Hugo n-a mai înţeles nimic din ce spunea.

— Linişteşte-te, calmează-te! i-a poruncit el, apucându-l de umeri, ca să-l oprească din tremurul lui disperat. Când l-a atins, băiatul a leşinat; şi-a lăsat capul pe spate, iar ochii i s-au dat peste cap. Avea un şoc puternic. Hugo l-a lovit cu palma.

Atunci, Francisco şi-a ridicat capul şi a scos un strigăt înfiorător. Lovitura l-a trezit suficient ca să poată arăta spre râu.

— Red… pod… a spus el, gâfâind.

Mintea lui era ca şi paralizată din cauza şocului. Sărmanul băiat, încă îl mai vedea pe prietenul lui aplecându-se peste pod şi sâcâind cu

băţul un aligator gras şi leneş. Deodată s-a auzit un pleoscăit şi prietenul lui a alunecat în apa întunecată.

Francisco ţipând, mergea după Hugo şi după alţi câţiva oameni care au alergat la pod. Nimic nu tulbura suprafaţa râului. Apa lovea uşor picioarele podului, formând vârtejuri sub pod şi curgând apoi la vale. Frunzişul greoi atârna pe maluri, ascunzând aligatorii care dormeau. Dar nu era nici urmă de vreo tragedie.

Oamenii s-au uitat unul la altul. Oare chiar s-a întâmplat ceva? Ştiau că n-are niciun rost să cerceteze râul. La capetele podului erau roci imense, periculoase care acopereau fundul râului. Acolo au fost turnate tone de piatră ca să fixeze podul aşa cum să se poată trece în siguranţă. Prin apele întunecate ale râului Ramos nu se putea vedea nimic.

Vestea s-a răspândit peste tot în sat şi astfel toţi s-au îndreptat spre râu. Hector, zis Red, nu era nici unde în sat. După un timp, Francisco s-a liniştit suficient ca să poată spune ce s-a întâmplat.

— Stăteam aşa, lungiţi, şi băiatul de nouă ani a arătat cum stătea întins pe burtă pe pod, cu capul şi cu mâinile atârnând deasupra apei. Aveam nişte beţe. Red n-a putut să ajungă la aligatorul cel mai mare, aşa că s-a aşezat în genunchi pe marginea podului. Atunci a căzut!

Francisco a început să plângă după prietenul lui.

— Îl vreau pe Red, îl vreau pe Red, ţipa el. Oamenii au luat nişte pari lungi şi au început să caute pe sub pod. Câţiva au urcat în bărci ca să poată avea o poziţie mai bună. Dar n-au găsit nimic. Înfrânţi, s-au întors în sat, unde ceilalţi au început deja să-l jelească pe Hector. În faţa casei unde locuia familia lui, era plin de oameni care ţipau, plângeau şi se tânguiau, cu inima frântă de durere.

Sunt două ocazii când se adună vecinii. Una când este nuntă; cealaltă, când moare cineva. Ziua aceasta era o zi a morţii.

Moartea tânărului Hector l-a afectat pe Hugo mai mult decât moartea altor oameni. Viaţa şi moartea sunt ceva la care te poţi aştepta oricând. Viaţa aduce fericire. Moartea aduce tristeţe, pierderea pe care o simţi faţă de cei de care te desparţi. Dar viaţa continuă şi după ce a fost îngropat cel mort. Pentru prima dată în viaţă, Hugo a luat în considerare faptul că după moarte oamenii se întâlnesc cu Dumnezeu. Leo, tatăl lui s-a întâlnit. L-a trecut un fior de groază gândindu-se la aceasta. Tatăl lui, nici măcar n-a fost treaz când s-a înfăţişat înaintea lui Dumnezeu. Hugo îşi dădea seama că tatăl său nu era pregătit pentru

a se întâlni cu Dumnezeu.

În acea seară de vineri, la Blanco s-au întâlnit câţiva oameni trişti. Tragedia de la San Marcos a atins inima fiecăruia. Moartea fiului lor a deschis rănile proaspete din inima lui Jay şi a Idei. Nu era niciunul care să nu fi fost pătruns de tristeţe.

— Dragi şi prea iubiţi prieteni, fratele Esteban a început serviciul cu aceste cuvinte mângâitoare. Haideţi să ne rugăm împreună, înainte de a vă împărtăşi ceea ce Dumnezeu mi-a pus pe inimă.

— Scumpul nostru Tată Ceresc, ajută-ne pe toţi care suntem aici să fim siguri că atunci când viaţa noastră pe pământ se va sfârşi, vom ajunge acasă la Tine, în veşnicia binecuvântată, în cer. Amin.

— Mesajul din seara aceasta este despre fluturi. În ţara voastră sunt fluturi minunaţi. Câţiva dintre ei se găsesc şi la noi. Alţii sunt diferiţi, dar toţi sunt deosebit de frumoşi. Azi dimineaţă m-am plimbat prin junglă, în jurul satului şi mă rugam: „Doamne, care este mesajul care-l ai pentru mine în seara aceasta?" Apoi am văzut acest fluture. Era mov strălucitor. Avea aripile colorate în mov strălucitor, cu negru pe margini. Era uimitor şi perfect. Atunci m-am gândit: *Cum pot există oameni care nu cred în Dumnezeu*? *Numai El putea crea ceva aşa de minunat*. Dar prieteni, fluturele acela n-a fost totdeauna frumos. Odată a fost o omidă pufoasă, care se târa, apoi a devenit o simplă pupă. A trebuit să treacă prin *metamorfoză*, adică şi-a schimbat forma, înainte de a deveni o făptură aşa de minunată. Am o ilustraţie, ca să vă ajut să înţelegeţi.

Ascultătorii stăteau atenţi, dornici să audă ceea ce le va spune. Fluturii sunt ceva obişnuit, dar ei n-au auzit niciodată despre metamorfoză.

— Un fluture trece prin patru stadii. Oul, omida, pupa şi la sfârşit fluturele adult. După ce se hrăneşte câteva săptămâni, omida se prinde de o creangă sau de ceva potrivit. Lasă să îi cadă pielea şi se îmbracă în pupă. În această închisoare, însă, au loc transformări. Omida se transformă devenind fluture matur. Înainte de a ieşi din carcasa pupei, aceasta devine transparentă.

lăsând să se vadă frumuseţea din interiorul ei. Când pupa devine minunatul fluture adult, aripile lui sunt împăturite. Prin încordarea muşchilor, pompează ser şi sânge în aripi, întinzându-le şi făcând astfel să se întărească înainte de a putea zbura.

Noi, ca şi fluturii, suntem la început nişte copii mici, nevinovaţi. Ajungem apoi în stadiul de pupă, când ni se dezvoltă mintea şi putem deosebi binele de rău. Dumnezeu bate la uşa inimii noastre, aducând certitudinea adevărului. Noi ne zbatem nemulţumiţi, înfăşuraţi în închisoarea urâtă a eului nostru. Într-un târziu, renunţăm şi ne întoarcem la Dumnezeu ca să ne salveze sufletele. Atunci, când ne pocăim, trecutul nostru este uitat şi înlăturat, când ne mărturisim păcatele, le părăsim şi II primim pe Domnul Iisus Hristos ca Domn şi Mântuitor personal. Ne hrănim cu Cuvântul lui Dumnezeu, Biblia. Ne rugăm, vorbind cu Tatăl nostru ceresc şi din închisoarea urâtă a eului nostru, ne transformăm într-o făptură nouă. Un suflet frumos, curat şi nepătat, care străluceşte pentru gloria lui Dumnezeu.

„Căci dacă este cineva în Hristos, este o făptură nouă: cele vechi s-au dus; iată că toate lucrurile s-au făcut noi”.

— Noi ne expunem pe noi înşine adevărului. Respiraţia noastră este respiraţia vieţii, ne hrănim din Cuvântul lui Dumnezeu şi devenim astfel destul de puternici ca să mergem mai departe şi să împărtăşim şi altora Evanghelia mântuirii.

Imaginea sufletului care luptă cu el însuşi, aşteptând să iasă din închisoare, s-a întipărit clar în mintea ascultătorilor.

Hugo s-a prins strâns de bancă. Era distrus de condamnarea ce o simţea, dar lanţurile păcatului îl ţineau mai departe şi nu era în stare să le sfărâme.

Sâmbătă, Hugo era doborât de chin.

— Domnule Jay, trebuie să faceţi ceva. Nu mai… pot… continua… în acest fel… fiecare cuvânt rostit însemna un efort deosebit.

Bătălia lui interioară era atât de puternică, încât se simţea fără putere.

Jay, cu obrajii brăzdaţi de lacrimi, încerca să-i arate cum poate primi pacea.

— Aş cere bucuros iertare pentru păcate în locul tău, Hugo, dar nu pot. Citeşte împreună cu mine Romani 10: 9. „Dacă mărturiseşti deci cu gura ta pe Iisus ca Domn, şi dacă crezi în inima ta că Dumnezeu L-a înviat din morţi, vei fi mântuit". Şi acum versetul 13. „Fiindcă oricine va chema Numele Domnului, va fi mântuit".

Hugo a dat din cap, incapabil să spună ceva. Părea prea uşor. Ceva îl reţinea. Cineva mai puternic decât el.

Credincioşii au petrecut toată duminica în rugăciune pentru Hugo şi Carmen. În seara aceea va fi ultima întrunire. În timp ce Cuvântul lui Dumnezeu era predicat, Duhul Sfânt intervenea blând pe lângă Hugo, să se predea. La sfârşit au cântat o cântare. Cu blândeţe şi drag, creştinii cântau:

„M-am depărtat de Dumnezeu, azi vin acasă;
Trăit-am în păcatul meu, azi vin acasă.
Doamne vin acasă, nu mai rătăcesc.
Braţul Tău este deschis, azi vin acasă".

Madeline, fata de şaptesprezece ani, a răspuns chemării lui Dumnezeu. În timp ce îşi făcea loc să ajungă în faţa bisericii, s-a ridicat şi mama ei. Voia şi ea pacea.

Dacă aceste femei slabe au avut curajul să-şi ceară iertare, *atunci şi un om puternic*, *ca mine*, *poate*! Hugo s-a ridicat de la locul lui, refuzând să mai asculte de vocea diavolului, care îl îndemna să nu facă o prostie.

„Iartă-mă, striga el, plin de remuşcare, căzând pe genunchi. Iartă-mă. Doamne, cred".

Povara lui apăsătoare i-a fost luată şi o pace adâncă i-a umplut inima. S-a ridicat, fără să-i pese că toţi s-au oprit din cântat şi plângeau de bucurie. Singurul lui gând era pentru soţia lui. Ar fi vrut ca şi ea să ia această hotărâre.

Hugo s-a întors spre locul unde era soţia lui.

— Înţelegi, Carmen? a întrebat-o el. Înţelegi că hotărârea mea de a-L urma pe Hristos este pentru toată viaţa? Poţi şi tu să iei această

hotărâre? îl vom servi pe

Hristos toată viaţa.

Carmen a putut doar să dea din cap. Inima ei era prea plină. Dacă Hugo a vrut să creadă ca domnul Jay şi ca doamna Ida, vrea şi ea să creadă. Biserica a început să cânte încet:

„Pierdut-am mulţi ani preţioşi, azi vin acasă; Cu lacrimi ca un păcătos, azi vin acasă. M-am dezgustat de viaţa mea, azi vin acasă, Mă-ncred numa-n iubirea Ta, azi vin acasă".

În timpul cântării, spre cer se înălţau rugăciuni pentru Carmen, ca şi ea să se alăture soţului ei.

— Carmen, eşti sigură că ai înţeles? a întrebat-o Hugo a doua oară, dorind ca ea să fie pe deplin convinsă. Carmen a încuviinţat din nou, dând din cap, şi aşa, împreună soţ şi soţie au mers în faţă, căutând iertarea la piciorul crucii.

Pentru prima dată în viaţa ei, i-a dispărut teama, şi o pace fără margini a copleşit-o. Drumul spre casă a fost lung. Oare de ce au luptat atât? Hugo se minuna de dragostea lui Dumnezeu care l-a umplut şi se revărsa asupra celor din jur. Ce bine că nu putea vedea norii furtunii ce se adunau deasupra lui ca să-l încerce. În noaptea aceasta, pe cerul tropical străluceau milioane de stele, deasupra ţării lui senine, care dormea. Nicio barieră rutieră nu i-a oprit în drum spre casă. Hugo se simţea în siguranţă, înveşmântat în iubirea divină.

Capitolul 21

Când Vadă a coborât din autobuz luni dimineaţa, pe Hugo l-a cuprins teama. Buzele ei de un roşu aprins, cerceii strălucitori şi fusta scurtă pe care o purta, nu se potriveau deloc cu ea chiar dacă avea doar câţiva ani peste treizeci. Vadă s-a uitat peste mulţimea de oameni din staţie, dar nu l-a recunoscut pe fratele ei, care între timp s-a schimbat atât de mult.

În dimineaţa aceea, devreme, Hugo a bătut la uşa domnului Jay. Proaspăt bărbierit, zâmbind cu faţa lui copilărească, a întrebat:

— Puteţi să-mi împrumutaţi o foarfecă de tuns? Convertirea lui Hugo a dus nu numai la schimbarea inimii lui, dar era vizibilă şi în felul cum arăta. El nu mai avea nimic de ascuns. Deschiderea lăuntrică se vedea pe expresia feţei lui. Cu părul tuns părea total diferit, aşa că până şi cei apropiaţi, abia l-au recunoscut. Vadă a fost uimită când Hugo s-a prezentat. Nu semăna deloc cu cel din fotografia pe care o avea acasă, în Chicago, deasupra şemineului.

— M-am pocăit, i-a explicat el, pe drum spre

San Marcos. îi era recunoscător lui Jay pentru că i-a împrumutat Jeepul misiunii, având astfel posibilitatea să fie numai el cu sora lui.

Vadă s-a înfuriat. Ochii ei aruncau fulgere de mânie.

— Am venit aici să mă distrez! N-ai să îndrăzneşti să-mi strici această plăcere. Cred că mă vei duce în seara asta la dansul cel mare, a spus ea pe un ton poruncitor, şi expresia gurii ei arăta încăpăţânare.

— Cineva, pe autobuz mi-a spus să fiu neapărat acolo.

Fierbea de mânie. S-a întors acasă, sperând să găsească omul potrivit. Se aştepta ca Hugo să fie confidentul ei şi să o prezinte în cercul lui de cunoştinţe, obţinând astfel un avantaj de la el. Băutura, dansul şi bărbaţii aveau un loc important în viaţa ei searbădă. Nu voia să fie mai prejos acum. Pocăit? Asta înseamnă că Hugo şi-a pierdut minţile!

Abia au trecut de intrarea în Ameco şi au ieşit dintre plantaţii, că au fost opriţi de un control rutier.

— Permisul de conducere şi actele de înregistrare, i-a spus poliţistul.

Hugo a căutat în buzunar. Cu o figură uimită a spus:

— Cred că l-am uitat acasă. Nu-mi vine să cred!

A dat din cap, dezamăgit, în timp ce căuta prin buzunare.

— Vă rog să mă scuzaţi, domnule, l-a întrerupt Vadă, cu zâmbetul ei cuceritor. Ştiţi, tocmai acum vin de la

Chicago şi fratele meu mai mic nu m-a văzut de când avea şase ani. S-a grăbit aşa de tare azi dimineaţă, încât a uitat de toate, afară de Jeep.

Vadă s-a întins spre Hugo şi i-a ciufulit părul. Faţa ofiţerului, sprijinit de uşa maşinii, s-a destins.

— Întotdeauna mi-am dorit să ajung la Chicago, dar ştiţi ce greu se poate obţine viza, a spus el.

— Cum să nu! a zis ea, rotindu-şi privirea.

— Vă doresc un timp bun! a spus ofiţerul, dându-se înapoi de lângă maşină şi le-a făcut semn să plece.

Pe Hugo îl mustra conştiinţa. L-a minţit în faţă. Nici măcar nu mai avea permisul de conducere. I l-au confiscat odată cu Toyota. *De ce oare*, *a spus aşa*?

Kevin şi Berton au fost foarte timizi faţă de doamna aceea străină pe care a dus-o acasă tăticul lor. Nu le plăcea de ea. După ce au

făcut cunoştinţă, nici nu i-a mai băgat în seamă. Abia aşteptau să scape de vocea ei stridentă.

Carmen s-a simţit uşurată când s-a întors spre masă, ca să gătească tortilla. Sora mai mare a lui Hugo o enerva. Aşa că l-a lăsat pe soţul ei să converseze cu ea.

Când Hugo a refuzat să o ducă la dansul de luni seara, Vadă s-a înfuriat. Casa lor mică răsuna de înjurături când vorbea cu îngâmfare şi bătea câmpii, dar Hugo nu s-a clintit deloc. În seara aceea, după ce Vadă a plecat la mama Donado, Hugo şi-a adunat familia.

— Domnul Jay mi-a dat această carte cu povestiri din Biblie, le-a explicat el, arătându-le băieţilor o carte cu poze. Băieţii au fost emoţionaţi, când tatăl lor le-a promis că le va citi din ea câte o poveste în fiecare seară, înainte de culcare.

Lui Hugo i se părea că îşi bate joc de ceea ce citeşte. El a minţit. A căzut, faţă de Dumnezeu.

În timp ce citea, s-a hotărât ca dimineaţa următoare să meargă la Ameco şi să rezolve problema cu poliţia. Când s-a decis să facă acest lucru, a simţit că este eliberat de vină şi are pace în inimă.

Carmen zâmbea mulţumită. Fiii lor stăteau ghemuiţi lângă tăticul lor, unul de-o parte şi altul de cealaltă, iar el le citea prima povestire din carte. Niciodată nu l-a mai văzut pe Hugo cu părul scurt, dar îi plăcea. Se potrivea cu noul Hugo, care a fost născut din nou seara trecută.

Mama Donado, n-a fost de aceeaşi părere cu Vadă, aşa cum se aştepta ea.

— Hugo e bun. Să nu-l necăjeşti.

Vadă a ieşit din casă. Va găsi ea pe cineva la bar, cu care să meargă la dans. Le va arăta ea lor. A fost în stare să-şi poarte şi singură de grijă. Şi-a luat valiza şi a plecat la Ameco, la dans. În loc să se întoarcă la San Marcos, marţi dimineaţa a luat primul autobuz şi a plecat spre oraş, fără să se obosească să-i mai anunţe despre planurile ei.

— Ieri am minţit un poliţist, i-a mărturisit Hugo lui

Jay. Vrei să mă duci la Ameco în dimineaţa asta, ca să îndrept lucrurile?

Ofiţerii au rămas fără grai când Hugo le-a mărturisit. Era un lucru atât de mic!

— Fii atent să-ţi iei permisul, înainte de a mai conduce!

Au început să râdă fără ca măcar să-l întrebe cum îl cheamă.

Am nevoie de o slujbă, i-a spus Hugo lui Jay în drum spre casă. A tăia trestie pentru alţii nu este îndeajuns şi nici măcar să n-am un Ian al meu.

— Ne-am rugat pentru tine, i-a răspuns Jay. Mă gândesc că tâmplăria ar fi o posibilitate. Şi cred că este îndemnul Domnului. Dar tu decizi dacă te interesează sau nu. Dacă vrei, suntem aici şi te ajutăm să începi.

Cu cât se gândea mai mult să facă mobilă din lemn, cu atât mai mult avea chef să se apuce de lucru. Ian i-a propus să meargă în oraş şi să lucreze pentru el în magazinul de mobilă. Nimeni din sat nu se ocupa de mobilă, cu excepţia celui care răcea sicrie. Tâmplăria părea o afacere bună.

Hugo i-a spus soţiei sale ce planuri are. La început i-a părut dificil să comunice cu ea, dar Jay l-a încurajat să discute cu ea toate lucrurile.

— Soţul şi soţia trebuie să ştie unul de celălalt, ce face şi cum gândeşte, l-a sfătuit Jay. Nu ascunderi planurile voastre unul de celălalt. împărtăşiţi-vă toate lucrurile ce se întâmplă în timpul zilei, de asemenea, şi problemele pe care le aveţi. Vorbiţi unul cu celălalt şi rugaţi-vă împreună.

Hugo a fost de acord. Îşi iubea familia şi soţia şi dorea să fie un soţ şi un tată bun. A doua zi, Hugo şi Jay au mers la Ameco, să vadă ce posibilităţi de vânzare a mobilei şi de cumpărare a cherestelei sunt pe plan local. S-au întors după-masă, târziu, mulţumiţi de rezultatul încercării lor.

— Au ajuns acasă bărbaţii! Trebuie să merg şi să pun masa repede, a strigat Carmen, disperată. N-am nimic gata.

A plecat agitată de la doamna Ida, speriată că Hugo se supără pentru că n-a găsit-o acasă.

A fugit în bucătărie şi a amestecat repede făina, grăsimea şi sarea din care trebuia să facă tortilla. Hugo a venit până în uşa de la bucătărie şi a chemat-o afară:

— Carmen, poţi să vii până afară? aş vrea să-ţi arăt ceva.

Carmen a clipit. Nu i-a spus nimic de mâncare, nici că n-a găsit-o acasă. Dimpotrivă, părea că nici nu-i pasă! Teama ei a dispărut. Ea se mustra singură pentru că a uitat atât de repede, şi s-a dus să vadă ce voia soţul ei să îi arate.

— Jay a spus că nu va dura prea mult până vom găsi clienţi. Hugo era încântat, ca un copil. El mă va ajuta să construiesc un acoperiş de pe partea asta a casei, până în spate, lângă drum. Acolo voi ţine lemnul uscat. Vom construi apoi şi un atelier mic, unde să ţin uneltele, a spus el. Şi Jay mă va învăţa să lucrez! E minunat, Carmen! Abia aştept să încep lucrul! Voi face ceva folositor şi legal şi asta mă face fericit, Carmen. Nu te bucuri şi tu? a întrebat el, cu sfială.

Carmen n-a fost în stare decât să dea din cap. Inima îi era atât de plină, dar Hugo citea în ochii ei fericirea şi era mulţumit.

Capitolul 22

Tu datorezi bani fabricii de tortilla, *pentru că i-ai înşelat*, îi spunea conştiinţa, convingându-l să repare această pagubă. „Da, i-a înşelat. Cu cel puţin şase sute de dolari".

„Doamne Iisuse, nu am bani" a mărturisit el, „dar aş vrea să îndrept această greşeală. Dă-mi curaj, te rog".

Era recunoscător pentru prezenţa lui Jay, când au mers împreună la fabrică să îndrepte greşeala.

Proprietarul a ascultat uimit mărturisirea lui Hugo.

— Ştiam că mă înşală cineva, dar n-am ştiut cine este! Ce te-a determinat să vii să-mi spui? a întrebat el.

— Inima mea s-a schimbat, a răspuns Hugo. Acum cred în Domnul Iisus Hristos. Obişnuiam să fur şi să înşel, dar nu mai vreau să fac aşa ceva. Sunt pocăit şi vreau să duc o viaţă fără păcat. Vocea îi tremura în timp ce vorbea. N-a fost uşor să mărturisească răul ce l-a făcut, dar pacea pe care o avea în timp ce repara acest lucru rău, îi dădea curaj.

— Aveţi aici o sută de dolari.

Hugo i-a dat banii pe care i i-a împrumutat Jay.

— E tot ce am acum, dar cu ajutorul lui Dumnezeu, vă voi plăti cele şase sute în mai puţin de un an.

Au dat mâna şi s-au despărţit. Proprietarul a fost impresionat de angajamentul lui Hugo. Cei doi fraţi în Hristos îi mulţumeau lui Dumnezeu pentru credincioşia Sa. Dumnezeu l-a binecuvântat pe Hugo şi, înainte de a fi trecut un an, a reuşit să achite nu numai banii de la fabrică şi cei împrumutaţi de la Jay, ci şi alte datorii ce le avea.

— Şi eu am luat bani împrumut, i-a mărturisit Carmen soţului ei, când el i-a împărtăşit luptele lui şi victoria pe care a avut-o.

— Am împrumutat douăzeci de dolari de la Elena, când am mers

acasă cu copiii. Hugo i-a dat bucuros banii şi ea şi-a achitat datoria.

Pe măsură ce Dumnezeu le arăta noilor convertiţi lucrurile care trebuiau corectate, Hugo era atent cu fiecare din ele. El s-a întors la Barco şi a împărtăşit mărturia personală tuturor locuitorilor, în mod public. Ei îl urau. N-a folosit el satul lor în avantajul contrabandei ce o făcea? De data asta, nici măcar nu l-au recunoscut! Dar mărturia despre ceea ce a făcut Domnul Iisus în viaţa lui, le-a transformat ura în respect. Schimbarea era aşa de evidentă, încât nu puteau să nu creadă cuvintele lui.

Sătenii din San Marcos nu se puteau obişnui cu schimbarea lui Hugo. Ei au observat transformarea din viaţa lui Efran şi a Vilmei, când au început să frecventeze biserica misiunii, dar Efran n-a locuit întotdeauna printre ei. Cu Hugo era altceva.

Cei mai bătrâni îşi aminteau de el de când era considerat cel mai mic din sat. Îşi aduceau aminte de schimbarea din viaţa lui de adolescent; cât de lăudat era şi cum a ajuns cel mai isteţ dintre ei. Alţi oameni nici nu îndrăzneau să treacă prin faţa lui. Ei îşi aminteau cum s-a descurcat singur de când a pornit afacerea, până ce a ajuns să-şi cumpere mai întâi o maşină, apoi două. După ce s-a căsătorit, nu l-au mai văzut prea mult. Circula zvonul că el ar fi printre cei mai grozavi contrabandişti. Poate este adevărat, poate nu. Sătenii nu ştiau; nici n-au întrebat. „Fiecare cu treaba lui", considerau ei.

Acum Hugo lucra acasă. El frecventa Biserica misiunii. Era îmbrăcat diferit de altă dată. Arăta cu totul diferit. Se comporta diferit. Înainte se învârtea pe lângă Biserică şi asculta pe furiş, pe la geamuri. Acum purta la el o Biblie pe care o putea vedea oricine, intra înăuntru şi cânta cu ceilalţi. Schimbarea din viaţa lui Hugo era aşa de mare, încât mulţi alţi săteni au început să vină la Biserica misiunii. Unul din ei era Alexandro. El era cel care după ce Efran s-a pocăit, îşi bătea joc de el spunând că a înnebunit. Acum, când şi Hugo s-a întors la Dumnezeu, Alexandro a rămas complet încurcat. Un lucru ştia sigur: dacă Hugo face parte din această Biserică, cu siguranţă exista ceva deosebit de bun. Hugo alege întotdeauna ce este cel mai bine.

Carmen, timidă şi sfioasă, nu vorbea prea mult, dar dacă ai fi întrebat-o despre soţul ei, ţi-ar fi răspuns: „Da, Hugo al meu este total diferit!" Şi zâmbetul ei te-ar fi convins.

Dacă întârzia când trebuia să pună masa, o ajuta liniştit. A învăţat să vorbească cu ea şi să-i împărtăşească gândurile şi planurile

lui, bucuriile şi dezamăgirile. Bunătatea era ceva la ordinea zilei; în loc să înjure, acum cântau, iar rugăciunea lor pornea din inimă.

Schimbarea din viaţa lui Hugo a făcut-o pe mama Donado să se îndrepte spre fiul ei vitreg. Servea masa la ei, iar băieţii au acceptat-o ca bunică, aşa cum îi şi ziceau fericiţi, ajutând-o astfel să nu mai pună accent pe sticla ei. Încet, încet, dragostea lor s-a cuibărit în inima ei.

Au trecut cinci luni fericite, cinci luni în care au crescut, mai aproape de Dumnezeu şi unii de alţii. La orele de studiu biblic, Hugo şi Carmen au învăţat ce anume pretinde Dumnezeu de la ei, ca şi copii ai Lui. Jay l-a învăţat pe Hugo tâmplăria. Cele cinci luni au trecut repede, nebănuind că în viaţa lor binecuvântată vor avea loc întâmplări dramatice

Capitolul 23

„Zing, zang", scârţâia ferăstrăul, în timp ce tăia o bucată nouă de cherestea. Rumeguşul se risipea în aer şi Hugo era plin de praful ce emana un miros plăcut de mahon.

Tufele de nalbă se legănau în vânt, iar păsările zburau pe deasupra. Kevin şi Berton se jucau aproape de el, cu nişte bucăţele de lemn. Construiau şi ei, ca şi tata.

Hugo n-a observat Jeepul poliţiei, care a trecut pe stradă. Era atent la bucata de lemn pe care a tăiat-o pentru o masă. A tăiat-o frumos în două, a pus jos bucata de lemn şi a scos ferăstrăul.

Ultima bucată, se gândea el cu mulţumire. Abia aştepta să înceapă să şlefuiască marginile, până vor ajunge fine ca satinul. Se bucura de lucrul pe care îl făcea conştiincios şi, din toată inima, căuta să înveţe cum să muncească cât mai bine.

Paşii care s-au apropiat i-au atras atenţia. S-a întors şi a văzut maşina poliţiei şi doi poliţişti îndreptându-se spre el.

— Aţi putea să ne spuneţi unde locuieşte Hugo Donado? au întrebat ei. Evident, au greşit casa.

— Eu sunt Hugo, a răspuns el, încet. În minte i-au năpădit toate confruntările cu poliţia. *Nu se poate întâmpla aşa ceva*! *s-z* gândit el. Dar aceasta era cumplita realitate.

— Avem un mandat de arestare. Eşti căutat pentru interogator, a spus un poliţist, pe un ton rece. Cuvintele lui brutale l-au străpuns. A simţit că i se strânge pieptul şi avea impresia că-şi dă ultima suflare.

Parcă s-a trezit când a văzut-o în uşa de la bucătărie pe Carmen, care abia putea să mai respire. Ca într-un vis, îşi dădea toată silinţa să

umble. *A făcut câțiva pași*, *dar picioarele aproape că nu-lmai ascultau*. Carmen a început să plângă. Hugo a mângâiat-o pe braţ, cu stângăcie.

— Spune-i lui Jay, a zis el cu o voce gravă. Nici limba nu-l mai asculta. I-au pus cătușele la mâini. Ce mult ar fi dorit să fie în casă copiii. îi era greu știind că îl văd așa. Simţea privirile curioase ale vecinilor care s-au îngrămădit la poartă, ca să vadă ce se întâmplă. Apoi l-a văzut pe Jay apropiindu-se, cu o privire îngrozită.

Dragul meu frate Jay, s-a gândit Hugo.

— Să nu-ţi pierzi credinţa, Hugo. Dacă Dumnezeu este de partea ta, cine poate fi împotrivă? – l-a încurajat el. Voi căuta să văd cum pot să te ajut.

Acele puţine cuvinte, rostite din adâncul sufletului i-au dat lui Hugo curajul să urce în maşină, nu ca un om înfrânt, ci ca unul care se încrede în Dumnezeul atotputernic care cunoaşte toate lucrurile.

Carmen a rămas zdrobită.

— Vino la noi, i-a spus Ida. Va fi mai uşor pentru copii.

— De ce l-au luat pe taţi? Unde l-au dus? Când se întoarce?

Întrebările lor nedumerite şi le puneau fiecare.

— Ei sunt oameni răi. Taţi nu e rău, i-a spus Kevin lui Berton. Berton a fost de acord:

— Oameni răi, a repetat el.

— Haideţi să ne rugăm. Cuvintele lui Jay erau ca un balsam mângâitor peste micul grup care îngenuncheat, îşi vărsa inima înaintea lui Dumnezeu. Dumnezeu era viaţa lor. Acum Hugo credea în El. Cea mai mare îngrijorare a familiei Miller, era să nu se clatine credinţa lui Hugo.

— Mă duc să-i sun pe fraţii din Statele Unite, înainte de a merge la Ameco. Trebuie să ştie, ca să se roage şi ei. Fii plină de curaj, soră Carmen, i-a spus el. Hugo este în mâna lui Dumnezeu. Şi El nu-i lasă niciodată singuri pe copiii Lui.

Hugo şi-a revenit din amorţeala ce l-a cuprins când a fost arestat pe neaşteptate. S-a bucurat că această călătorie a durat douăzeci şi cinci de minute. Avea timp să-şi adune gândurile şi să se roage. Când au ajuns la închisoarea din Ameco, era gata să facă faţă la orice s-ar fi întâmplat.

Înainte de a se fi pocăit, Hugo a dus o viaţă păcătoasă. Era foarte mulţumit că n-a omorât pe nimeni. Nu era un criminal, deşi ani de zile a purtat la el un cuţit şi un pistol, ca să se apere. De multe ori şi-a

amenințat dușmanii cu arma, dar niciodată n-a apăsat pe trăgaci, nici n-a lovit cu cuțitul pe cineva.

* * * *

— Sunt închiși șase oameni, i-a spus Jay lui Carmen, când s-a întors de la Ameco. Pe Hugo l-a pârât un hindus, pe nume Zang. Atât e tot ce-am putut afla. N-am aflat prea multe, afară de faptul că niciunul din ei nu are voie să fie vizitat. Voi merge și mâine și îi voi duce lui Hugo Biblia lui.

A doua zi, Jay s-a întors bucuros.

— Biblia lui Hugo a trecut de inspecție și i s-a permis s-o țină în celulă, a spus el. Bărbații au fost acuzați de contrabandă.

Îi era greu să aducă aceste vești lui Carmen.

— Nu va mai scăpa, a început Carmen să plângă. Era primul din tot districtul.

Jay și Ida s-au cutremurat când Carmen le-a povestit puținul care-l știa din trecutul lui Hugo. Jay bănuia că Hugo a fost implicat mai mult decât i-a spus lui Carmen.

În fiecare zi, Jay mergea la închisoare ca să vadă ce s-a mai întâmplat. Nimănui nu îi era permis să îl viziteze pe Hugo, sau și îi transmită ceva. Singura sursă de comunicare pe care o aveau credincioșii era rugăciunea. Ei slujeau aceluiași Dumnezeu, care le auzea cererea.

Joi dimineața, la două săptămâni după ce a fost arestat Hugo, Jay a fost chemat la telefon.

— Jay, sunt liber! îți vine să crezi? Sunt liber! Poți veni în parcul din Ameco, să mă iei? l-a întrebat Hugo.

— Slavă Domnului! Venim acolo!

Jay a pus telefonul în furcă și-a alergat acasă.

— Hugo este liber! El m-a sunat, e liber!

Lauda și mulțumirea, împreună cu ușurarea ce o simțea, se amestecau toate în felul în care i-a anunțat. Carmen a îmbrățișat băieții. Erau extaziați. Tați vine acasă! în câteva minute erau toți îngrămădiți în Blazer, gata de plecare.

— Tați! Amândoi băieții s-au năpustit asupra lui, abia lăsându-l să se așeze în mașină. Primirea călduroasă a copiilor, era exact ceea ce avea el nevoie, după ce a stat în celula aceea rece din metal și beton.

Doamne, *îți mulțumesc*! *Îți mulțumesc*! Inima lui nu putea înceta să aducă mulțumiri lui Dumnezeu pentru că a avut milă de el.

Eliberarea lui a fost o minune.

— E o minune că sunt aici, a spus el când larma s-a mai potolit. În dimineaţa aceasta ne-au dus pe toţi şase într-o încăpere şi ne-au aliniat cu faţa la perete. Am crezut că mi-a sosit ceasul. Vă spun sincer, nici nu mi-am imaginat că voi mai ieşi vreodată din închisoare; totuşi, Dumnezeu mi-a dat linişte şi pace. Îţi mulţumesc că mi-ai adus Biblia. Acolo am găsit putere şi alinare. Am adus totul înaintea Domnului.

Carmen, tu nici nu ştii în ce am fost implicat înainte de a mă fi pocăit. Am să-ţi spun odată ţie şi familiei Miller, doar aşa, ca să înţelegeţi de unde m-a scăpat Dumnezeu şi de ce spun că e o minune faptul că sunt aici… un om liber… vocea lui Hugo s-a stins. Privea în depărtare, pierdut în gânduri.

— Spune-ne, a zis Jay.

— O, da. S-a întors din nou spre ei. Eram toţi şase aliniaţi cu faţa la perete, a continuat Hugo. Am aşteptat aşa mult timp. Nu ştiu cât a trecut dar am avut impresia că a durat câteva ore până ce a intrat un ofiţer şi ne-a spus:

— Plângerea a fost retrasă. Sunteţi liberi.

— În dimineaţa aceasta Zang şi-a retras plângerea şi a refuzat să o mai susţină. Ştiam că nu pot pleca până nu vor înţelege că am fost implicat. Aşa că le-am spus. Ei au început să râdă. „Ce ne pasă? Ieşi afară şi să nu mai apari pe aici niciodată!”

— Ţara noastră e plină de corupţie, Jay. Poliţia, vama, armata, toţi sunt corupţi. Îţi dai seama ce greu poţi trăi aici, dar, îmi pare rău, acesta este adevărul.

— Noi ne-am rugat, a zis Janice, sigură de sine, şi faţa ei strălucea de o credinţă copilărească. Nu-i aşa, Kevin?

— Ne-am rugat pe trepte, taţi, în fiecare zi, a confirmat Kevin repede. Acum eşti acasă, a încheiat el, răsuflând uşurat, în timp ce l-a prins cu braţele pe după gât, pe tatăl lui iubit.

Epilog

O rază de soare străbătea printre crăpăturile peretelui, făcut din

lujeri de porumb, luminând pe cei doi care erau îngenuncheaţi în faţa Bisericii. În timpul botezului, păreau luminaţi de gloria cerească.

— Pe baza mărturisirii credinţei tale, înaintea lui Dumnezeu şi a martorilor, a spus păstorul, care era musafir, în timp ce-şi cufundă mâinile în ligheanul cu apă pe care-l ţinea Jay. Deschizându-şi uşor pumni apa se revărsă uşor pe capul lui Hugo iar el continuă:

— Te botez cu apă în Numele Tatălui al Fiului şi a Duhului Sfânt. Luându-l apoi de mână îi zise:

— În Numele Domnului Iisus Hristos şi a Biserici Sale ridică-te! în timp ce Hugo stătea în picioare păstorul cu părul argintiu îl privi în ochi şi zise:

— Aşa după cum Hristos a fost înălţat în glorie de Tatăl, să umbli şi tu într-o viaţă nouă; şi cât timp vei fi credincios şi rămâi în învăţătura Cuvântului Său, vei fi cu adevărat ucenicul Său şi vei fi recunoscut ca membru în trupul lui Hristos şi ca membru în Biserică.

Spunând aceasta, fratele păstor a dat mâna cu Hugo şi l-a salutat cu o sărutare sfântă.

— Frate Hugo, Domnul să te binecuvânteze şi să te păstreze, Amin.

Hugo era inundat de bucurie. Acum era cu adevărat un membru în trupul lui Hristos şi a Bisericii Sale. A stat liniştit, în timp ce a fost botezată şi Carmen. Soţia păstorului a venit în faţă şi a sărutat-o cu o sărutare sfântă, urându-i bun venit în Biserică.

În dimineaţa aceea, micuţa capelă era ticsită. Mulţi dintre sătenii care erau pe bănci, au venit din curiozitate. Unii au fost martori cu câteva săptămâni în urmă, când lui Hugo i-au pus cătuşele şi l-au urcat în maşina poliţiei. Au fost foarte uimiţi când au văzut că s-a întors acasă un om liber. Pocăirea lui i-a intrigat. Dar pentru că el trăia onest, lucrând liniştit în mijlocul lor, exemplul pe care l-a dat n-a lăsat nicio umbră de îndoială, în ce priveşte sinceritatea lui.

Mama Donado era printre sătenii care au fost martori la botezul lui Hugo şi Carmen. Ei i-au explicat convertirea lor, pocăinţa din păcat şi dorinţa de a-l urma pe Domnul Iisus Hristos. Ea stătea calmă, deşi nu înţelegea ce se întâmplă, dar ştiind că atât Hugo cât şi Carmen s-au schimbat. îi plăcea că îi acordau atenţie şi pentru o clipă, ar fi dorit să fie şi ea în faţă, alături de ei. Razele de soare care îi scăldau în lumină, păreau venite din cer. Când s-au întors spre public, feţele lor străluceau de fericire, radiind de pacea cu care

Dumnezeu le-a umplut inimile.

„Totuşi, în toate aceste lucruri noi suntem mai mult decât biruitori, prin Acela care ne-a iubit". (Romani 8: 37)

„În dragoste nu este frică; ci dragostea desăvârşită izgoneşte frica". (1 Ioan 4: 18 a)

Căutările contrabandistului

Iily A. Bear

— Pleacă! Ieşi afară! a ţipat mama – că nu eşti bun de nimic!

Hugo, care avea zece ani a păşit pe uşă, apoi şi-a continuat să se plimbe agale în lumina strălucitoare a soarelui tropical. Numai buzele lui subţiri, strânse cu fermitate şi scânteierea întunecată din ochi îi trăda rana ce o simţea. Dar, când a trecut de colţul străzii, umerii săi înguşti s-au prăbuşit a disperare. Lovind praful cu picioarele desculţe el mergea alene, neajutorat pe uliţă la vale.

„Într-o zi", bâigui el… „într-o zi" a repetat el, sfidător, „voi deveni cineva. Aşteaptă, numai!"

Din acest moment Hugo Donado era condus de dorinţa arzătoare de-a fi o personalitate importantă. El a reuşit acest lucru contrar tuturor aşteptărilor. El avea casă, maşini şi bani. Hugo era admirat dar era şi de temut. Dar în locul satisfacţiei, acolo era un mare gol, era o legătură… până când într-o noapte, el a visat cum dintr-un vierme a ieşit un fluture.

Cartea *Căutările Contrabandistului* este o povestire adevărată a unui om disperat care află adevărata libertate în Iisus Hristos.